

Studii biblice • Ediția instructori • octombrie – noiembrie – decembrie 2024

Teme în Evanghelia după Ioan

Autori: E. Edward Zinke și Thomas Shepherd

Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon 2024

©2024 General Conference of Seventh-day Adventists®

Toate drepturile rezervate.

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția instructori, integral sau parțial, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris în prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori, ediția instructori, sunt pregătite de Departamentul Școala de Sabat al Conferinței Generale, sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Cu excepția situațiilor în care este altfel specificat, textele biblice au fost redactate din *Biblia, sau Sfânta Scriptură*, trad. Dumitru Cornilescu, Casa Bibliei, 2015, prescurtare: **VDC**.

Celelalte versiuni și traduceri ale Bibliei folosite și precizate în text pot fi consultate pe site-ul **bible.com/ro**.

La citatele din lucrările lui Ellen G. White, numărul paginii este cel din ediția de referință din limba engleză, număr care apare în edițiile online, precum și în unele ediții tipărite, între paranteze pătrate. Toate cărțile acestei autoare (inclusiv cele traduse în limba română) se găsesc pe site-urile **ellenwhite.ro** și **egwwritings.org**. Traducerea unor citate a fost îmbunătățită.

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Loredana-Andreea Weiss **Redactare:** Delia-Mirela Buciuman

Referent: Daniel Brînzan **Grafică și tehoredactare:** Irina Toncu

Copertă: Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZINKE, E. EDWARD; SHEPHERD, THOMAS

Teme în Evanghelia după Ioan: studii biblice: octombrie - noiembrie - decembrie 2024 / E. Edward Zinke și Thomas R. Shepherd. - Ed. instructori. - Pantelimon: Viața și Sănătate, 2024

ISBN 978-606-087-583-3

Cuprins

<i>Introducere</i>	4
<i>Apel</i>	6
1. Semne care arată calea	11
2. Semne ale naturii divine.....	23
3. Introducerea Evangheliei după Ioan	35
4. Martori că Hristos este Mesia	47
5. Mărturia samaritenilor.....	59
6. Mai multe mărturii despre Isus	70
7. Ferice de cei ce cred!	82
8. Împlinirea profețiilor din Vechiul Testament.....	94
9. Izvorul de viață	106
10. „Calea, Adevărul și Viața”	118
11. Tatăl, Fiul și Duhul	130
12. Ceasul de slavă: crucea și învierea	142
13. Încheierea: Cunoașterea lui Isus și a Cuvântului Său	154

Introducere

Covorul persan din magazinul din Teheran (Iran) înfățișa o pădure străveche. Frumos realizat, recrea o scenă din Elveția: munți, o cascadă, un lac turcoaz, dealuri împădurite și un cer albastru întins presărat cu nori.

Oricine din acel magazin și-ar fi putut petrece timpul observând detaliile: numărul de noduri pe centimetru pătrat, materialul din care era făcut covorul, tipurile de vopsea folosită – toate elementele care alcătuiau covorul. Sau ar fi putut să se concentreze, în schimb, pe tehnicile și temeile impresionante care dădeau covorului frumusețea unică: cerul reflectat în lac, zăpada de pe vârful munților, pădurea înverzită întregită de mușchiul de un verde intens. Temele covorului se îmbinau într-o etalare a frumuseții abil coordonate pentru a reda splendoarea aceluia loc senin din Alpi.

În acest trimestru vom studia o capodoperă. Lucrarea aceasta nu este rezultatul mișcării unei pensule pe pânză, al unei fotografii perfect încadrate ori al țeserii dibace a unui covor, ci este Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este exprimat cu măiestrie în Evanghelia după Ioan.

Cuvintele au semnificație în contextul în care se află. Pentru a se înțelege ce vrea să spună Scriptura, aceasta trebuie studiată ținându-se cont de context – de propoziții, de capitole, de secțiuni și de mesajul general al Bibliei în sine. În cele din urmă, pentru că întreaga Biblie este inspirată de Duhul Sfânt, fiecare parte ar trebui studiată în contextul întregului.

În acest trimestru avem în vedere înțelegerea mesajului Evangheliei după Ioan. Este unică între cele patru evanghelii, concentrându-se adeseori pe discuții personale între Isus și unu sau doi oameni – precum Natanael, Nicodim, femeia de la fântână, paralizatul de la scăldătoarea Betesda, omul născut orb, Lazăr și surorile lui, Pilat, Petru sau Toma. Multe dintre aceste istorisiri apar numai în Ioan.

Evanghelia după Ioan este Cuvântul lui Dumnezeu transmis nouă prin apostol. La fel ca în cazul întregii Biblii, Evanghelia a venit prin voia lui Dumnezeu, nu prin voia omului. Ioan nu a fost decât instrumentul

care a acceptat ca Duhul Sfânt să îl folosească pentru a transmite multe teme cruciale: Cuvântul (*logos*), lumina, pâinea, apa, Duhul Sfânt, unitatea, semnele, mărturia și profeția. Aceste teme se amplifică și se luminează unele pe altele în Evanghelie.

Studiul biblic se concentrează adesea asupra semnificației unui cuvânt sau a unui pasaj mai mic din Scriptură. Căutăm sensul cuvântului într-un dicționar biblic. Analizăm elementele gramaticale, contextul imediat, contextul istoric și așa – folosind analogia noastră despre covor – suntem prinși în analizarea numărului de noduri pe centimetru pătrat, a materialului, a vopselelor și a părții din spate. Toate aceste detalii sunt importante.

Dar să nu pierdem din vedere imaginea de ansamblu în timp ce cercetăm detaliile! La fel cum covorul persan ar putea transpune pe cineva în acea frumoasă scenă alpină, și Evanghelia după Ioan ne poate duce înapoi la viața și lucrarea lui Isus Hristos, a Căruia cunoaștere este viața veșnică. Detaliile au rolul lor, acela de a ne îndrepta atenția asupra imaginii de ansamblu, iar în Ioan imaginea de ansamblu este o revelație inspirată de Divinitate despre Isus, Domnul și Salvatorul nostru.

E. Edward Zinke, fost director asociat al Institutului de Cercetări Biblice din cadrul Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, este implicat în multe activități și comitete ale bisericii, fiind inclusiv vicepreședinte al Boardului Patrimoniului Ellen G. White și consilier senior la Adventist Review Ministries. Deține trei doctorate onorifice de la universități adventiste de ziua a șaptea. Locuiește în Maryland.

Dr. Thomas Shepherd, PhD, DrPH, este profesor cercetător senior de Noul Testament la Seminarul Teologic Adventist de Ziua a Șaptea din cadrul Universității Andrews, unde predă din 2008. El și soția sa, Sherry Shepherd, MD, au slujit ca misionari în Malawi și în Brazilia. Au doi copii adulți și șase nepoți.

Biserica din casa ta

Creștinismul s-a dezvoltat în case particulare. Istoria primelor două secole creștine este legată de ambientul familiei și al naturii. De câteva ori în Noul Testament sunt salutați cei ce aveau câte o biserică în casa lor. Duhul Sfânt S-a revărsat cu o putere de nestăvilit asupra ucenicilor într-o astfel de locuință din orașul Ierusalim. În toate țările, persecuția i-a obligat pe creștini să se închine înăuntrul propriilor case, adunați în grupuri de câțiva membri, după familii.

”

**Să fie primitor de oaspeți,
iubitor de bine, [...] să se țină
de Cuvântul adevărat,
care este potrivit cu învățătura,
pentru ca să fie în stare
să sfătuiască.**

(Tit 1:8,9)

Așa a fost atunci. Astăzi, schimbări culturale puternice fac ca o bună parte a societății să se retragă în case confortabile, în care să ducă un trai tihnit și din nefericire în izolare. În locul băncii de la poartă, altădată standard social, a apărut ochiul de monitorizare video, care nu aștește nici ziua, nici noaptea, ca standard de securitate.

Această preferință pentru a petrece timp înăuntru ne oferă oportunitatea de a fi activi pe rețele de socializare, dar, mai eficient, de a ne deschide ușa casei pentru dialog cu semenii noștri. Invitați-vă cunoscuții și colegii să mănânce împreună cu dumneavoastră! Credincioșii adventiști au standarde înalte în bucătărie – împărtășiți această binecuvântare cu alții în mod regulat!

La începutul acestui trimestru, puneți pe o listă câteva familii de prieteni pe care să le chemați în jurul mesei și faceți din casa dumneavoastră un loc de părtășie creștină! După o perioadă, căminul va deveni un spațiu de închinare. Veți fi mai fericiți, mai apreciați și mai aproape de modelul Domnului Isus.

Pastor Daniel Brînzan

NU UITA!

PĂRTĂȘIE (5-10 minute)

1. Fiecare membru al grupeii Școlii de Sabat și toți vizitatorii se vor bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun-venit rostit cu simpatie și căldură.
2. Sugerăm ca participanții să se încurajeze unii pe alții prin relatarea unui răspuns primit la o rugăciune sau prin descrierea unei activități recente de voluntariat în care au fost implicați.
3. Fiecare participant poate împărtăși nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, iar grupa poate înălța o rugăciune pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 de minute)

1. Se poate dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică. Se recomandă deschiderea Bibliei și lecturarea textelor de bază ale fiecărei lecții.
2. Este de dorit ca fiecare participant să se implice în dezbateri, dar fără să acapareze discuția.
3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări de la finalul fiecărui studiu, poate menține vie viața spirituală.

MISIUNE (5-10 minute)

1. Recomandăm ca dezbateri de studiu să se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic.
2. Fiecare grupă este încurajată să planuiască o activitate misionară în care să se poată implica un număr cât mai mare de membri.
3. Știrile video ale Școlii de Sabat conțin idei misionare valoroase și aplicabile. Aceste știri misionare pot fi vizionate și descărcate de pe canalul YouTube „Școala de Sabat”, playlistul „Știri Misionare Video 2024”.

LISTĂ de RUGĂCIUNE, POST și SLUJIRE

Mă rog, mă dedic și lucrez pentru:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

Cineva dintr-o localitate fără prezență adventistă _____

Cercetați Scripturile!

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai informat. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru biserică*, p. 113).

Octombrie

- 1 Luca 13
- 2 Luca 14
- 3 Luca 15
- 4 Luca 16
- 5 Luca 17
- 6 Luca 18
- 7 Luca 19
- 8 Luca 20
- 9 Luca 21
- 10 Luca 22
- 11 Luca 23
- 12 Luca 24
- 13 Ioan 1
- 14 Ioan 2
- 15 Ioan 3
- 16 Ioan 4
- 17 Ioan 5
- 18 Ioan 6
- 19 Ioan 7
- 20 Ioan 8
- 21 Ioan 9
- 22 Ioan 10
- 23 Ioan 11
- 24 Ioan 12
- 25 Ioan 13
- 26 Ioan 14
- 27 Ioan 15
- 28 Ioan 16
- 29 Ioan 17
- 30 Ioan 18
- 31 Ioan 19

Noiembrie

- 1 Ioan 20
- 2 Ioan 21
- 3 Faptele 1
- 4 Faptele 2
- 5 Faptele 3
- 6 Faptele 4
- 7 Faptele 5
- 8 Faptele 6
- 9 Faptele 7
- 10 Faptele 8
- 11 Faptele 9
- 12 Faptele 10
- 13 Faptele 11
- 14 Faptele 12
- 15 Faptele 13
- 16 Faptele 14
- 17 Faptele 15
- 18 Faptele 16
- 19 Faptele 17
- 20 Faptele 18
- 21 Faptele 19
- 22 Faptele 20
- 23 Faptele 21
- 24 Faptele 22
- 25 Faptele 23
- 26 Faptele 24
- 27 Faptele 25
- 28 Faptele 26
- 29 Faptele 27
- 30 Faptele 28

Decembrie

- 1 Romani 1
- 2 Romani 2
- 3 Romani 3
- 4 Romani 4
- 5 Romani 5
- 6 Romani 6
- 7 Romani 7
- 8 Romani 8
- 9 Romani 9
- 10 Romani 10
- 11 Romani 11
- 12 Romani 12
- 13 Romani 13
- 14 Romani 14
- 15 Romani 15
- 16 Romani 16
- 17 1 Corinteni 1
- 18 1 Corinteni 2
- 19 1 Corinteni 3
- 20 1 Corinteni 4
- 21 1 Corinteni 5
- 22 1 Corinteni 6
- 23 1 Corinteni 7
- 24 1 Corinteni 8
- 25 1 Corinteni 9
- 26 1 Corinteni 10
- 27 1 Corinteni 11
- 28 1 Corinteni 12
- 29 1 Corinteni 13
- 30 1 Corinteni 14
- 31 1 Corinteni 15

28 septembrie – 4 octombrie

Semne care arată calea

Sabat după-amiază

De memorat: „Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi _____
_____, care _____ sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi _____
că Isus este _____, _____ lui Dumnezeu; și, crezând,
să _____ în Numele Lui” (Ioan 20:30,31).

De ce a scris Ioan această evanghelie? A vrut să scoată în evidență minunile lui Isus? Sau să pună accent pe unele învățături specifice ale Domnului?

Sub puterea și influența Duhului Sfânt, Ioan ne explică de ce. El spune că, deși s-ar putea scrie multe alte lucruri despre viața lui Hristos (Ioan 21:25), istorisirile incluse de el au fost scrise pentru ca „să cred[em] că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, să [avem] viața în Numele Lui” (Ioan 20:31).

În această săptămână vom studia câteva dintre primele minuni ale lui Isus așa cum sunt relatate de Ioan – de la transformarea apei în vin la o nuntă și redarea sănătății unui fiu foarte bolnav până la vindecarea bărbatului de la scăldătoarea Betesda.

Ioan numește aceste minuni „semne”. Nu vrea să spună că ar fi ceva similar cu un semn rutier, ci este vorba de un eveniment miraculos care indică o realitate mai profundă: Isus ca Mesia. În toate aceste episoade vedem exemple de oameni care au răspuns prin credință. Iar exemplul lor ne invită să facem același lucru.

1 Citește Ioan 2:1-11. Ce semn din Cana i-a convins pe ucenici să creadă în Domnul Isus?

Faptul că L-au văzut pe Isus făcând minunea transformării apei în vin a fost o dovadă pentru ucenici care i-a ajutat să se hotărască să-L urmeze pe Isus. Cum să nu fi fost acesta un semn puternic că este trimis de Dumnezeu? (Probabil că nu erau încă pregătiți să înțeleagă că *El este Dumnezeu*.)

Moise a fost conducătorul israeliților și i-a scos din Egipt prin „minuni și semne mari” (Deuteronomul 6:22; 26:8). El a fost cel folosit de Dumnezeu pentru a elibera poporul Israel de egipteni. (Într-un sens, el a fost „salvatorul/mântuitorul” lor.) Dumnezeu a profetizat prin Moise că avea să vină un profet asemenea lui. Dumnezeu i-a cerut poporului Israel să asculte de El (Deuteronomul 18:15; Matei 17:5; Faptele apostolilor 7:37). Acel „profet/proroc” era Isus și, în Ioan 2, Isus a făcut primul Său semn, care făcea trimitere la eliberarea copiilor lui Israel din Egipt.

Fluviul Nil era o resursă cheie și o zeitățe pentru egipteni. Una dintre plăgi a vizat fluviul – schimbarea apei acestuia în sânge. În Cana, Isus a îndeplinit o minune asemănătoare, dar, în loc să schimbe apa în sânge, a transformat-o în vin.

Apa provenea din șase vase pentru apă folosită în scopuri de purificare în ritualurile evreiești, astfel încât minunea este și mai strâns legată de teme biblice privitoare la mântuire/salvare. Prin faptul că redă transformarea apei în vin și face astfel trimitere la exod, Ioan indică faptul că Isus este Eliberatorul nostru.

Care a fost părerea nunului despre vinul nefermentat oferit de Isus? A fost într-adevăr surprins de calitatea băuturii și, neștiind de minunea realizată de Isus acolo, a crezut că păstrasera pentru final ce era mai bun.

Termenul grecesc *oinos* este folosit atât pentru suc/mustul de struguri proaspăt, cât și pentru cel fermentat (vezi *The Seventh-day Adventist Bible Dictionary*, p. 1177). Ellen G. White declară că mustul produs în urma minunii era nealcoolice (vezi cap. „La nunta din Cana”, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*). Fără îndoială, cei care au aflat ce s-a întâmplat au fost uimiți.

Tu din ce motive Îl urmezi pe Isus? (Ne-au fost date multe, nu-i așa?)

Pe tot parcursul misiunii Sale de pe pământ, Isus a făcut semne care i-au ajutat pe oameni să creadă în El. Ioan a consemnat aceste minuni ca și alții să creadă în Isus.

2 Citește Ioan 4:46-54. De ce face evanghelistul legătura cu minunea de la nuntă?

Când redă al doilea semn îndeplinit de Isus în Galileea, Ioan face referire la primul semn, de la nunta din Cana. Ioan pare să spună: *Semnele făcute de Isus vă vor ajuta să vedeți cine este El*. Apoi adaugă: „Acesta este iarăși al doilea semn făcut de Isus după ce S-a întors din Iudeea în Galileea” (Ioan 4:54).

La început, răspunsul lui Isus la cererea nobilului poate părea dur. Dar acest funcționar regal făcuse din vindecarea fiului său criteriul pentru a crede în Isus. Isus i-a citit inima și a scos în evidență boala spirituală, mai profundă decât afecțiunea care amenința viața fiului său. Ca lovit de un fulger din senin, bărbatul și-a dat brusc seama că sărăcia spirituală l-ar putea costa viața fiului său.

Este important să ne dăm seama că minunile în sine nu dovedeau că Isus era Mesia. Mai erau oameni care făceau minuni. Unii erau profeți adevărați, alții – falși. Minunile nu arată decât existența supranaturalului, nu înseamnă neapărat că Dumnezeu este Cel care le îndeplinește. (Satana poate face „minuni”, dacă prin cuvântul „minuni” ne referim la fapte supranaturale.)

Disperat, nobilul se lasă în seama milei lui Isus, implorându-L să îi vindece fiul. Răspunsul lui Isus a fost liniștitor. „«Du-te», i-a zis Isus, «fiul tău trăiește»” (Ioan 4:50). Verbul „trăiește” este la timpul prezent și în greacă. Această utilizare se numește „prezent futurist”, exprimând un eveniment viitor cu atâta certitudine de parcă se întâmplă deja. Bărbatul nu s-a grăbit să ajungă acasă, ci, pentru că L-a crezut pe Isus, a ajuns acasă a doua zi și a descoperit că, exact când Isus rostise acele cuvinte, băiatul lui scăpase de febră.

Ce motiv puternic pentru a crede în Isus!

Dacă vedem o minune, ce criterii avem înaintea de a presupune automat că este de la Dumnezeu?

Următorul semn consemnat de Ioan a avut loc la scaldătoarea Betesda (Ioan 5:1-9). Se credea că un înger agita apa și că prima persoană bolnavă care intra în apă era vindecată. Prin urmare, galeriile scaldătorii erau pline de cei care sperau să fie vindecați la următoarea manifestare. Isus S-a dus la Ierusalim și, trecând pe lângă scaldătoare, a văzut mulțimea care aștepta.

Ce priveliște trebuie să fi fost! Toți oamenii aceia, unii cu siguranță destul de bolnavi, așteptând permanent o vindecare de la acea apă, care bineînțeles că nu avea să vină. Ce oportunitate pentru Isus!

3 Citește Ioan 5:1-9. Întrucât era evident că toți cei din jurul scaldătorii voiau să se facă bine, de ce l-a întrebat Isus pe paralytic dacă voia să fie vindecat (Ioan 5:6)?

Când cineva este bolnav o vreme îndelungată, boala devine ceva normal și, oricât de ciudat ar părea, poate fi uneori un pic tulburător pentru cel în cauză să lase în urmă respectiva dizabilitate. Omul dă de înțeles în răspunsul lui că vrea vindecarea. Problema este că o caută în locul greșit – în timp ce Acela care a făcut picioarele omului stă chiar în fața lui. Bărbatul bolnav nu avea nicio idee cine vorbea cu el, deși s-ar putea ca după vindecare să fi început să înțeleagă că Isus era într-adevăr o persoană foarte specială.

„Isus nu i-a cerut acestui bolnav să creadă în El, i-a zis doar: «Scoală-te, ridică-ți patul și umblă.» Credița omului s-a prins de cuvânt. Fiecare mușchi și fiecare nerv vibrau de viață nouă și o putere vindecătoare se cobora în picioarele lui paralizate. Fără să mai întrebe, și-a supus voința să asculte porunca lui Isus și toți mușchii au răspuns voinței lui. Sărind în picioare, se simțea ca un om în toate puterile. (...) Isus nu-l asigurase cu privire la ajutorul divin. Omul putea să se îndoiască și să piardă unica lui ocazie de vindecare. Dar a crezut cuvântul lui Hristos și, acționând în virtutea lui, a primit putere” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 202, 203).

Ulterior Isus l-a întâlnit pe bărbat în templu și i-a spus: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău” (Ioan 5:14). Care este relația dintre boală și păcat? De ce nu orice boală este rezultatul direct al păcatelor din viața noastră?

Semnele, minunile, miracolele în ele însele nu demonstrează de unele singure că un lucru este de la Dumnezeu. Pe de altă parte, atunci când sunt de la Dumnezeu, este periculos să fie respinse.

4 Citește Ioan 5:10-16. Ce înveți din incredibila împietrire a inimii conducătorilor religioși și din minunea pe care Isus a înfăptuit-o?

Când Isus i S-a descoperit omului care fusese vindecat, acesta le-a spus imediat conducătorilor religioși că El era Cel care îl vindecase. Ai crede că acesta ar fi un bun motiv de laudă la adresa lui Dumnezeu, în schimb conducătorii „au început să urmărească pe Isus și căutau să-L omoare, fiindcă făcea aceste lucruri în ziua Sabatului” (Ioan 5:16).

Vindecărilor erau permise în Sabat numai în caz de urgență. Acest bărbat fusese infirm 38 de ani; așadar, vindecarea lui nu era nici pe departe o urgență. Și apoi, de asemenea, de ce să fie nevoie să își ridice patul? Ai crede că cineva cu puterea divină să facă o astfel de minune știa și dacă era permis să cari o rogojină acasă în ziua de Sabat. În mod clar, Isus căuta să îi învețe adevăruri biblice mai profunde, ce treceau dincolo de regulile și regulamentele inventate de om, care, în unele cazuri, înăbușiseră credința adevărată.

5 Citește Ioan 9:1-16; Marcu 3:22,23; Matei 12:9-14. Ce ne învață aceste relatări despre cât de împietriți spiritual pot deveni oamenii, indiferent de dovezi?

Cum au putut acești conducători religioși să fie atât de orbi? Probabil că din cauza: (1) inimii lor viciate, (2) a credinței lor false că Mesia avea să îi elibereze chiar atunci de Roma, (3) a iubirii lor de putere și (4) a incapacității de a se preda lui Dumnezeu. Toate acestea au contribuit la respingerea adevărului care stătea chiar în fața lor.

Citește Ioan 5:38-42. Care a fost avertizarea dată de Isus? Ce putem învăța din aceste cuvinte? Altfel spus, ce ar putea exista în noi care să ne facă orbi la adevărurile pe care trebuie să le cunoaștem și să le aplicăm în viața noastră?

Minunea de lângă scăldătoarea Betesda i-a oferit lui Ioan o extraordinară șansă să accentueze cine este Domnul Isus. Ioan folosește 9 versete pentru a descrie minunea și aproximativ 40 de versete (vezi mai jos) pentru a-L descrie pe Cel care a realizat minunea.

6 Citește Ioan 5:16-18. De ce a fost Isus persecutat pentru ceea ce a făcut în Sabat?

Ioan 5:18 poate fi un text tulburător, pentru că pare să spună că Isus călca Sabatul. Cu toate acestea, la o privire mai atentă asupra pasajului din Ioan 5:16-18, reiese că Isus afirmă că „lucrarea” Sa din Sabat este în concordanță cu relația Sa cu Tatăl Său. Dumnezeu nu Se oprește din a susține universul în Sabat. În consecință, activitatea lui Isus din Sabat făcea parte din susținerea Sa că este de origine divină. Conducătorii religioși L-au persecutat pe baza acestei presupuse călcări a Sabatului și a ideii susținute de El că era egal cu Dumnezeu.

7 Citește Ioan 5:19-47. Cum i-a ajutat Domnul pe conducători să Îl vadă drept cine este cu adevărat?

Isus Își apără acțiunile în trei etape. Mai întâi, explică relația Sa strânsă cu Tatăl (Ioan 5:19-30). Isus indică faptul că El și Tatăl acționează în armonie, până într-acolo încât Isus are puterea atât de a judeca, cât și de a învia (Ioan 5:25-30).

În al doilea rând, Isus cheamă patru „martori” în apărarea Sa – pe Ioan Botezătorul (Ioan 5:31-35), minunile pe care El le face (Ioan 5:36), pe Tatăl (Ioan 5:37,38) și Scripturile (Ioan 5:39). Fiecare dintre acești „martori” dă mărturie în favoarea lui Isus.

În cele din urmă, în Ioan 5:40-47, Isus aduce la cunoștința acuzatorilor Săi *propria lor condamnare*, dezvăluind contrastul dintre lucrarea Sa și interesele lor egoiste. Condamnarea lor, spune El, va veni de la Moise (Ioan 5:45-47), cel în care și-au pus speranța.

Cum să nu cădem în capcana de a crede în Dumnezeu, chiar având doctrine corecte, dar fără a ne preda pe deplin lui Hristos?

„Isus nu-l asigurasă [pe slăbănog] cu privire la ajutorul divin. Omul putea să se îndoiască și să piardă unica lui ocazie de vindecare. Dar a crezut cuvântul lui Hristos și, acționând în virtutea lui, a primit putere.

Prin aceeași credință putem primi și noi vindecare spirituală. Prin păcat am fost îndepărtați de viața lui Dumnezeu. Sufletul nostru este paralizat. Singuri nu suntem în stare să trăim o viață sfântă mai mult decât era omul neputincios în stare să meargă. [...] Acești oameni descurajați, prinși în luptă, să privească în sus! Mântuitorul Se apleacă asupra acestora răscumpărați prin sângele Său, zicând cu nespusă duiosie și milă: «Vrei să te faci sănătos?» El îți spune să te ridici la sănătate și pace. Nu aștepta să simți că ești sănătos! Crede cuvântul Lui și el se va împlini! Pune voința ta de partea lui Hristos! Fii dispus să-L slujești și, acționând după cuvântul Lui, vei primi putere! Oricare ar fi obiceiul rău și patima cruntă care, din cauza îndelungatei practicări, ți-a robit sufletul și trupul, Hristos este capabil și doritor să te elibereze. El va da viață sufletului «mort în greșeli» (Efeseni 2:1). El îl va elibera pe cel ținut captiv de slăbiciune și nenorocire, precum și de lanțurile păcatului” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 203).

Întrebările suplimentare de la studiul de vineri sunt un ajutor și o încurajare pentru a studia zilnic Biblia. Recomandăm folosirea acestora la începutul sau la sfârșitul lecției din Sabat în biserică, cu răspunsuri rapide. În acest trimestru, întrebările din cartea *Calea către Hristos* sunt formulate după ediția electronică.

Zilnic: Luca 10 – 16; Calea către Hristos, capitolul 1

1. Ce l-a motivat pe samaritean să acționeze după ce l-a văzut pe cel căzut între tâlhari?

2. Câți oameni erau în audiența Domnului Isus și cum se comportau?

3. Ce i se va întâmpla robului care va începe să se îmbete?

4. Ce personaj dintr-o parabolă „s-a întărit de mânie”?

5. **Ce dădea pe față Domnul Isus în legăturile Sale cu oamenii?**

Privire generală

La începutul studiului nostru din acest trimestru trebuie să ținem cont de câteva aspecte biografice care îl diferențiază pe Ioan de ceilalți trei scriitori ai evangheliilor. Ioan a fost cel mai tânăr dintre ei, a trăit cel mai mult și și-a scris narațiunea după ce ceilalți autori le-au scris pe ale lor. Ioan se prezintă cu modestie și indirect ca „ucenicul acela” (Ioan 21:23). Era cunoscut printre ceilalți ucenici ca „ucenicul pe care-l iubea Isus” (Ioan 21:20). Această mențiune poate fi tradusă și cu „ucenicul pe care Isus a continuat să îl iubească”, ceea ce exprimă o acțiune și mai pregnantă decât cea redată prin verbul la timpul trecut „iubea”.

Dat fiind acest context, ar fi indicat să înțelegem și sensul numelui „Ioan”. Ad litteram, Ioan înseamnă „Domnul este îndurător”. A fi îndurător poate însemna și a fi iubitor. Ioan, apostolul iubirii, a scris multe despre acest principiu și sentiment, atât în evanghelie, cât și în epistolele sale, făcând referire la sine drept ucenicul „pe care-l iubea Isus” (Ioan 13:23). Sugerează acest verset, și altele asemănătoare din Evanghelia după Ioan, că Isus era părtinitor, iubindu-l mai mult pe Ioan decât pe ceilalți ucenici? Nicidecum! Iubirea divină există din belșug și este disponibilă tuturor. Nu e vorba că Isus îl iubea pe Ioan cel mai mult, ci că inima lui Ioan era mai deschisă și mai receptivă față de Isus și iubirea Lui.

Ioan dorea ca toți ceilalți să își deschidă larg inima față de Isus și să creadă în El ca adevăratul Mesia și Fiul divin al lui Dumnezeu. Prin urmare, imediat după observațiile introductive, Ioan începe cu prima minune, când Isus transformă apa în vin la Cana. Ai fost vreodată martorul unei minuni autentice (fără a ține cont de așa-numitele minuni care sunt descrise în mass-media religioasă)? De ce era atât de important pentru Isus să facă minuni? Este El la fel de dispus să facă astfel de minuni puternice prin lucrarea urmașilor Săi din zilele noastre? În această săptămână vom căuta răspunsuri la aceste ultime două întrebări.

Comentariu

Ioan arată că Domnul Hristos, prin multele semne și minuni săvârșite, avea putere divină. Aceste minuni indică singura Cale care duce la viața veșnică. Ioan amintește doar câteva dintre aceste minuni – la modul ideal, suficiente să îi convingă pe cititorii lui să accepte reala certitudine a

mântuirii și să trăiască potrivit ei. Nu putem decât să ne întrebăm la ce minuni nenumărate a fost martor Ioan, dar pe care nu le-a consemnat. Ioan dă mărturie despre adevărul că „Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, să aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20:30,31).

Cineva ar putea întreba: Ce este un „semn”? Și care este diferența dintre un semn și o minune/un miracol? Cuvântul „miracol” vine din latinescul *miraculum*, care literal înseamnă ceva „de origine divină”, „de care să te minunezi” sau „de care să fii uimit”.

Există doi termeni grecești în Noul Testament care sunt folosiți pentru a descrie ceea ce noi numim „minuni/miracole”. *Dunamis* este primul termen, care este tradus literal prin „putere”, de unde avem cuvintele „dinamită” și „dinamic” – care exprimă ideea de forță, putere. În esență, *dunamis* exprimă ideea de minune ca demonstrație a puterii divine a lui Hristos în această lume. Categorie Domnul Hristos are puterea de a rosti Cuvântul, iar ceea ce spune se împlinește.

Pe de altă parte, al doilea cuvânt, *semeion* / „semn”, face trimitere la autoritatea lui Hristos. Acest termen ne ajută să înțelegem lucrarea miraculoasă a lui Hristos ca pe o manifestare a autorității Sale divine în lume, în mod special de a stăpâni peste forțele răului. Într-adevăr, Hristos are autoritatea de a le porunci demonilor să plece, iar ei pleacă.

De ce a făcut Isus atâtea minuni? (I) Pentru a împlini anumite nevoi omenști, care includeau întotdeauna o dimensiune spirituală a iertării și readucerii într-o bună relație cu Dumnezeu. **(II)** Spre deosebire de o mare parte din așa-numitele minuni din zilele noastre, Isus nu a făcut niciodată minuni pentru a satisface curiozitatea oamenilor, ci pentru a-i ajuta pe cei în nevoie. „Nici atunci [când a fost ispitit de Satana], nici altă dată cât a fost pe pământ, n-a făcut vreo minune în beneficiul Lui. Faptele Lui miraculoase erau săvârșite pentru binele altora” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 119).

(III) Minunile lui Isus au slujit ca dovadă clară a veridicității mesajului Său divin și a misiunii Sale pentru omenirea pierdută. Când Isus l-a înviat pe fiul văduvei, oamenii au proclamat că „Dumnezeu a cercetat pe poporul Său” (Luca 7:16). Aceasta era o dovadă explicită a mesianității Sale autentice. **(IV)** Minunile Lui au slujit ca împlinire a profețiilor din Vechiul Testament, fiind conforme cu cele prezise de patriarhi și profeți cu privire la El.

Minunea din Cana (Ioan 2:1-11)

Este interesant de observat că prima minune a lui Isus (Ioan 2:1-11) a fost făcută în contextul căsătoriei, pe care El a instituit-o în grădina Eden. De ce crezi că prima minune făcută de Isus a avut legătură cu căsătoria? Căsătoria afectează toate aspectele existenței noastre. Diavolul știe că este esențială, așa că face tot posibilul să aducă disfuncționalități și confuzie în casele, bisericile și școlile noastre și în societatea noastră, în general. Căsătoria și modul în care este percepută în societatea noastră nu respectă întotdeauna Biblia sau planul lui Dumnezeu. Astăzi, potrivit unor statistici europene, căsătoriile din România care se încheie prin divorț durează, în medie, 14,5 ani.

Fără îndoială, prin minunea de la Cana, Isus a scos în evidență importanța categorică a căsătoriei și a binecuvântat-o prin prezența Sa. Susținând astfel căsătoria, Hristos ne învață că El trebuie să fie în centrul fiecărei nunți pentru a asigura succesul marital, deoarece atunci când Îl punem pe primul loc în viața noastră El face ca iubirea Lui să se reverse asupra soțului și soției și asupra altora. Prin urmare, această primă minune este foarte relevantă pentru cultura noastră postmodernă și ar trebui să ne încurajeze pe toți să ne întoarcem la exemplul Celui care a conceput-o și a binecuvântat-o. Să Îl invităm, așadar, pe Creatorul și Răscumpărătorul nostru să conducă și să binecuvânteze toate aspectele legate de cunoaștere, curtenie și căsătorie, astfel încât să rezulte cea mai mare binecuvântare pentru omenire care să aducă slavă numelui Său!

Isus ar fi putut alege ca prima Lui minune să fie o înviere spectaculoasă înaintea unei mari mulțimi de conducători și demnitari evrei. În schimb, a ales o adunare mică dintr-un orașel și a venit să îi întâlnească pe oameni acolo unde se aflau ei, prinși în activitățile de zi cu zi.

Isus, principalul nostru exemplu, a interacționat cu oamenii pentru a-i înnobila și binecuvânta, la fel cum sarea se amestecă cu tot felul de alimente pentru a le transforma în ceva savuros. „El Se adresa inimii oamenilor prin faptul că Se amesteca printre ei ca Unul care le dorea binele. [...] Stătea de vorbă cu ei în timpul ocupațiilor lor zilnice și Se interesa de activitățile lor seculare” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 151). Mai mult, „noi nu trebuie să renunțăm la legătura cu societatea. Nu trebuie să ne separăm de ceilalți oameni. Pentru a ajunge la toate categoriile sociale, trebuie să-i abordăm pe oameni acolo unde sunt ei” (*Ibidem*, p. 152).

Chiar și la transformarea apei în vin vedem clar ce urmărea Domnul Hristos când le câștiga inima oamenilor – să îi încurajeze și să îi bi-

necuvânteze. Apa ar putea fi considerată simbolul botezului nostru în Hristos, iar mustul curat, nefermentat, de struguri – sângele Său vărsat pentru salvarea noastră. Mai mult, Domnul Isus a înlocuit vinul fermentat, care afecta simțurile oamenilor, cu suc proaspăt și revigorant de struguri, care îi ajuta să își revină în simțiri.

Minunea de la scăldătoarea Betesda (Ioan 5:1-9)

Adeseori bolile fizice implică încălcarea legilor spirituale. Mecanismul organismului uman este o creație integrată și interconectată. Orice are impact asupra unei dimensiuni o afectează pe cealaltă. Dar trebuie să fim atenți să nu îi judecăm sau condamnăm pe alții, punând toate afecțiunile fizice pe seama călcării intenționate a legii lui Dumnezeu, pentru că, la un moment dat, toate ființele umane cedează în fața păcatului. Este dureros și descurajant atunci când celor care suferă din cauza păcatului li se spune că merită ce li se întâmplă. Asemenea atitudinii lui Isus, atitudinea noastră blândă și înțelegătoare ar trebui să ne depășească impulsul de a lămuri situația înainte de a ajuta. Isus demonstrează practic acest principiu în episodul vindecării miraculoase a paralizicului de la scăldătoarea Betesda.

Cât de încurajator și edificator este faptul că Isus nu Se angajează într-o analiză critică a cauzelor infirmității omului! Nu suferea acesta de 38 de ani de această boală debilitantă? De ce să mai adauge și Isus la vina și suferința lui? Ca urmași ai lui Hristos, trebuie să ne concentrăm pe soluțiile la probleme, nu doar pe probleme. Acest bărbat părea cel mai nefericit și lipsit de speranță om de lângă scăldătoarea Betesda, așa că Isus l-a ales ca să demonstreze că dorea să Își folosească puterea divină pentru a-i ajuta pe cei mai neajutorați.

De remarcat că în această ocazie Isus nu l-a întrebat pe om dacă credea sau nu, ci doar dacă dorea să se facă bine. Apoi Isus i-a poruncit bărbatului să se ridice, să își ia patul și să umble. Omul nu s-a îndoit și nu a așteptat să fie vindecat; a acționat imediat după porunca lui Isus. Tot la fel și noi, indiferent de necazurile și greutățile fizice și spirituale aparent fără speranță prin care trecem, trebuie să privim la Isus și să trăim. Indiferent cât de mult am căuta răspunsul în altă parte, acesta se află chiar lângă noi în persoana Mântuitorului nostru iubitor.

Reține în minte și păstrează în inimă soluția lui Dumnezeu la tot felul de boli debilitante: „Nu aștepta să simți că ești sănătos! Crede cuvântul Lui și el se va împlini [...]! Oricare ar fi obiceiul rău și patima care te

domină și care, din cauza îndelungatei practicări, ți-a robit sufletul și trupul, Hristos este capabil și doritor să te elibereze” (*Ibidem*, p. 203).

Inimi împietrite (Ioan 5:10-16)

Inima dură, dacă rămâne așa multă vreme, ajunge la împietrire. Inima fariseilor era pornită împotriva lui Isus încă de la început, pur și simplu pentru că El nu Se încadra în tiparul lor religios și nu adera la strictețea și minuțiozitatea ritualurilor și tradițiilor lor. Prin toate acestea ei ignoraseră intenționat aspectele mai importante ale mântuirii. Conștienți de minunea că un bărbat – cândva disperat și neajutorat și decenii întregi incapabil să umble – fusese vindecat de Isus lângă scăldătoarea Betesda și acum putea să meargă, conducătorii au ignorat cu nepăsare motivul evident de bucurie. În schimb, erau preocupați de păzirea corectă a Sabatului.

Conducătorii care fuseseră martorii vindecării omului paralizat erau complet obsedați de regulile privitoare la păzirea Sabatului. De aceea l-au interogat cu asprime cu privire la faptul că și-a cărat patul în Sabat, așa cum îi spusese Isus să facă. Erau supărați că omul își cărase patul, dar nu se gândeau la suferința trecută sau la bunăstarea prezentă a acestuia, care nu se putuse mișca vreme de mulți ani și care acum se mișca precum un tânăr. Însă Isus, Făcătorul și Domnul Sabatului, a realizat intenționat multe minuni în ziua de Sabat pentru a arăta din plin că această zi specială trebuia să fie o binecuvântare pentru omenire, nu o povară și un blestem.

Aplicație

- 1** Cum putem găsi un echilibru între faptul de a trăi în această lume, dar a nu fi din ea?
- 2** Cum putem fi mai bucuroși de succesul și bunăstarea altora?
- 3** Care sunt pericolele când ajungem neclintii și prin urmare intoleranți când vine vorba de propriile opinii? Cum ne putem feri de nesăbuița de a ne încrede în ideile noastre egoiste și de a ignora spiritul legii, care înseamnă adoptarea unei perspective mai largi? Cum ai reacționa la replica: „Ori faci ca mine, ori nu mai faci deloc”?

Semne ale naturii divine

Sabat după-amiază

De memorat: „Isus i-a zis: «Eu sunt _____ și _____. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi _____, va _____. Și oricine trăiește și crede în Mine _____ niciodată. Crezi lucrul acesta?»” (Ioan 11:25,26).

Biblia spune clar că Isus Hristos este Fiul veșnic, una cu Tatăl, care nu a fost născut sau creat. Isus este Cel care a creat tot ce a fost făcut (Ioan 1:1-3). Prin urmare, Isus a existat dintotdeauna; nu a fost niciodată un timp în care El să nu fi existat. Deși a venit în lumea aceasta și a luat asupra Sa natura noastră umană, Isus Și-a păstrat întotdeauna natura divină și, în anumite momente, a făcut lucruri care dezvăluiau divinitatea Sa.

Acest adevăr a fost important pentru Ioan, motiv pentru care, când a relatat minunile lui Isus, Ioan le-a folosit pentru a arăta divinitatea Domnului Hristos. Isus nu doar că a spus lucruri care transmiteau divinitatea Sa, dar Și-a susținut declarațiile prin acțiuni.

Studiul din această săptămână analizează trei mari semne ale divinității lui Isus. Uimitor este că în fiecare caz au existat oameni care nu au crezut minunea sau nu i-au înțeles semnificația. Pentru unii a fost o ocazie de respingere a Domnului Isus; pentru alții, ocazia de a-și închide și mai tare ochii; iar pentru alții, împrejurarea de a plănui moartea lui Isus. Însă pentru câțiva a fost momentul de a crede că Isus era Mesia.

5 – 12 octombrie: Săptămâna de Consacrare Personală
12 octombrie: Dar pentru construcții conferințe (colectă)

În Ioan 6:4,5, apostolul urmărește cu tot dinadinsul să precizeze că hrănirea celor cinci mii de oameni s-a petrecut în apropierea Paștelui. Paștele era comemorarea eliberării lui Israel din Egipt. Mielul pentru Paște înlocuia primul născut sortit morții. Această jertfă simboliza moartea Domnului Isus pentru noi. Pe cruce, pedeapsa pe care o meritam pentru păcatele noastre a căzut, în schimb, asupra lui Isus. Domnul Hristos, Paștele nostru, a fost într-adevăr ucis pentru noi (1 Corinteni 5:7).

„El a suportat vina călcării legii și ascunderea feței Tatălui Său, până când inima i-a fost sfâșiată și viața i-a fost zdrobită. Această jertfă întregă a fost adusă pentru ca păcătoșii să poată fi răscumparați” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 540).

1 Citește Ioan 6:1-14. Ce paralele găsești aici între Isus și Moise? Ce lucru a făcut Domnul care le reamintea oamenilor de eliberarea strămoșilor lor prin lucrarea lui Moise?

Numeroase detalii Îl prezintă pe Isus în paralel cu Moise. Perioada Paștelui (Ioan 6:4) face trimitere la marele exod din Egipt. Isus urcă pe un munte (Ioan 6:3) la fel cum Moise a urcat pe Sinai. Isus îl testează pe Filip (Ioan 6:5,6) la fel cum israeliții au fost testați în pustiu. Înmulțirea pâinilor (Ioan 6:11) amintește de mană. Adunarea resturilor (Ioan 6:12) amintește de adunarea manei de către israeliți. Se strâng 12 coșuri de resturi (Ioan 6:13), în corespondență cu numărul 12 al semințiilor lui Israel. Iar comentariul oamenilor că Isus este profetul așteptat în lume (Ioan 6:14) corespunde cuvintelor lui Moise: „un proroc ca mine [Moise]”, din Deuteronomul 18:15. Toate acestea indică faptul că Isus, în calitate de noul Moise, a venit să Își elibereze poporul.

Prin urmare Ioan Îl arată pe Domnul Isus făcând nu doar semne și minuni, ci făcând semne și minuni care, în contextul lor, ar fi trebuit să aibă o semnificație specială pentru cei din poporul evreu. El le arăta, în esență, divinitatea Lui.

Citește Isaia 53:4-6 și 1 Petru 2:24. Ce mare adevăr ne învață aceste texte despre Isus ca Mielul lui Dumnezeu? De ce este acest adevăr cel mai important adevăr pe care îl putem cunoaște vreodată?

2 Citește Ioan 6:14,15,26-36. Cum au reacționat oamenii la minune și cum a folosit Isus reacția lor pentru a încerca să le transmită cine era El?

Oamenii din Iudeea se așteptau la un mesia pământesc care să îi elibereze de sub asuprirea Imperiului Roman. Printre cele mai dificile lucruri într-un război sunt hrănirea trupelor și gestionarea răniților și a morților. Prin minunile Sale, Isus a arătat că putea rezolva ambele probleme.

Dar nu acesta era scopul minunii Sale. Episodul hrănirii celor cinci mii de oameni a creat oportunitatea de a ilustra că Isus este Pâinea vieții, că Dumnezeu Însuși a coborât din cer. „Eu sunt Pâinea vieții”, a spus El. „Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată” (Ioan 6:35).

Aceasta este prima dintre cele șapte declarații de tipul „Eu sunt” din Evanghelia după Ioan, unde formula „Eu sunt” este urmată de un nume predicativ („Pâinea vieții”, Ioan 6:35; „Lumina lumii”, 8:12; „Ușa”, 10:7,9; „Păstorul cel bun”, 10:11,14; „Învieirea și Viața”, 11:25; „Calea, Adevărul și Viața”, 14:6; „adevărata Viță”, 15:1,5). Fiecare dintre acestea indică un adevăr important despre Isus. Declarațiile de tipul „Eu sunt” fac trimitere înapoi la Exodul 3, unde Dumnezeu Se prezintă lui Moise drept „Eu sunt” (compară cu Ioan 8:58). Isus este marele „Eu sunt”.

Dar oamenii nu au înțeles aceste lucruri.

„Inimile lor nemulțumite se frământau de ce, dacă putea să facă atâtea minuni cum văzuseră ei, nu ar fi putut El să dea sănătate, forță și bogăție întregului Său popor, să-l elibereze de opresori și să-l înalțe în putere și onoare? Faptul că El Se declara Trimisul lui Dumnezeu și refuza totuși să fie împăratul lui Israel era o taină pentru ei. Refuzul Lui era greșit interpretat. Mulți au ajuns la concluzia că nu îndrăzneau să-și confirme pretențiile pentru că El Însuși Se îndoia de caracterul divin al misiunii Sale. În felul acesta își deschideau inima pentru necredință și semințele pe care le semăna Satana au rodit înțelegere greșită și necredință” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 385).

Ei căutau beneficii materiale în locul adevărului care dăinuie pentru viața veșnică. Aceasta este o capcană în care putem cădea toți dacă nu suntem atenți.

Ce faci practic pentru a evita să fii acaparat de lucrurile materiale?

3 Citește Ioan 9:1-16. De ce credeau ucenicii că orbise acest om și cum le-a corectat Isus convingerile greșite?

Ucenicii făceau o legătură directă între boală și păcat. Mai multe pasaje din Vechiul Testament indică această înțelegere (compară cu Exodul 20:5; 2 Împărați 5:15-27; 15:5; 2 Cronici 26:16-21), dar istoria de viață a lui Iov ar fi trebuit să îi facă să se întrebe cu mai multă atenție dacă exista întotdeauna o astfel de legătură.

Isus clarifică lucrurile, fără să nege o legătură între păcat și suferință, dar în cazul acesta făcând trimitere la un scop mai înalt, acela că Dumnezeu avea să fie glorificat prin vindecare. Relatarea conține asemănări cu narațiunea creației: așa cum Dumnezeu a făcut primul om din țărâna pământului (Geneza 2:7) și Isus face lut pentru a-i reda orbului ceea ce îi lipsea încă din pântecul mamei.

În Matei, Marcu și Luca narațiunile despre minuni respectă un tipar: exprimarea problemei, aducerea persoanei la Isus, vindecarea și apoi recunoașterea vindecării prin laudă la adresa lui Dumnezeu.

În Ioan, acest fragment se încheie în Ioan 9:7. Dar, într-un mod specific lui Ioan, semnificația minunii devine un amplu subiect de dezbatere, ducând la o lungă interacțiune între omul vindecat și conducătorii religioși. Această discuție izbitoare se învâрте în jurul a două perechi de concepte opuse, dar întrepătrunse: păcatul-lucrările lui Dumnezeu și orbirea-vederea.

Până în Ioan 9:14 naratorul nu îi spune cititorului că Isus a realizat această vindecare în Sabat, fapt care, potrivit tradiției, nu Bibliei, încălca Sabatul. Prin urmare, Isus era considerat de către farisei un călcător al Sabatului. Concluzia lor a fost că El nu era de la Dumnezeu, pentru că, susțineau ei, „nu ține Sabatul”. Dar altora li se părea ciudat că un așa-zis păcătos putea face astfel de semne (Ioan 9:16).

Discuția nu este nici pe departe încheiată, dar deja apare dezbinarea. Orbului îi este din ce în ce mai clar cine este Isus, dar conducătorii religioși devin din ce în ce mai derutați sau orbi în legătură cu identitatea Lui reală.

În ce constă pericolul de a fi orbiți de propriile convingeri și tradiții?

4 Citește Ioan 9:17-34. Ce întrebări au pus conducătorii și cum a răspuns orbul?

Această secțiune lungă din Ioan 9 este singura parte din Ioan unde Isus nu este principalul actor de pe scenă, deși este cu siguranță subiectul discuției. La fel cum istorisirea a început cu întrebarea despre păcat (Ioan 9:2), fariseii cred că Isus este păcătos pentru că a vindecat în Sabat (Ioan 9:16,24) și îl vor defăima pe omul vindecat spunând că este „născut cu totul în păcat” (Ioan 9:34).

Are loc o interesantă răsturnare de situație. Orbul ajunge să vadă din ce în ce mai mult, nu doar fizic, ci și spiritual, pe măsură ce îi crește aprecierea față de Isus și credința în El. Spre deosebire de el, fariseii orbesc tot mai mult în înțelegerea lor, fiind mai întâi împărțiți cu privire la Isus (Ioan 9:16) și apoi neștiind de unde vine (Ioan 9:29).

În același timp, relatarea acestei minuni îi dă lui Ioan șansa de a ne spune cine este Isus. Tema semnelor se intersectează în Ioan 9 cu alte teme din evanghelie. Ioan afirmă din nou că Isus este Lumina lumii (Ioan 9:5; compară cu Ioan 8:12). Apare tema originii misterioase a lui Isus. Cine este, de unde vine și care este misiunea Lui (Ioan 9:12,29; compară cu Ioan 1:14). Moise, la care se mai face referire, apare și în acest capitol (Ioan 9:28,29; compară cu Ioan 5:45,46 și Ioan 6:32). În cele din urmă avem tema răspunsului mulțimii. Unii iubesc întunericul mai mult decât lumina, în timp ce alții răspund cu credință (Ioan 9:16-18,35-41; compară cu Ioan 1:9-16; 3:16-21; 6:60-71).

Ceea ce este înfricoșător aici este orbirea spirituală a conducătorilor religioși. Un cerșetor cândva orb poate declara: „De când este lumea, nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. Dacă omul acesta n-ar veni de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic” (Ioan 9:32-33). Dar conducătorii religioși, călăuzele spirituale ale poporului, cei care ar fi trebuit să fie primii care să Îl recunoască pe Isus și să Îl accepte ca Mesia, deși au dovezi puternice nu pot vedea lucrul acesta. Sau nu vor de fapt să vadă. Ce avertizare puternică referitoare la modul în care ne poate înșela inima noastră!

Citește 1 Corinteni 1:26-29. Cum se împlinesc azi cuvintele scrise de apostolul Pavel?

Capitolul 11 din Ioan este plin de tristețe – vestea tristă a îmbolnăvirii unui prieten drag (Ioan 11:1-3); plângerea morții lui (Ioan 11:19,31,33); lamentația surorilor că Lazăr nu ar fi murit dacă Isus ar fi fost prezent (Ioan 11:21,32) și chiar lacrimile lui Isus (Ioan 11:35).

Dar Isus așteptase două zile înainte de a porni la drum spre Lazăr (Ioan 11:6), lăsând chiar să se înțeleagă că Se bucura că nu Se dusesese mai devreme (Ioan 11:14,15). Aceasta nu era din nepăsare, ci pentru a manifesta slava lui Dumnezeu.

Când ajungem la Ioan 11:17-27, Lazăr era deja mort de patru zile. Trupul lui începuse să putrezească și, după cum a spus Marta, să miroasă „greu, căci este mort de patru zile” (Ioan 11:39). Fără îndoială, întârzierea lui Isus nu a făcut decât să sporească elementul șocant al minunii. Să învie un cadavru în putrefacție? Ce altă dovadă ar fi putut Isus aduce că era într-adevăr Dumnezeu Însuși?

Și, ca Dumnezeu, ca Acela care a creat viața de la început, Isus avea putere asupra morții. Prin urmare, Isus Se folosește de această ocazie, cea a morții lui Lazăr, pentru a face cunoscut un adevăr fundamental despre Sine: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată” (Ioan 11:25,26).

5 Citește Ioan 11:38-44. Cum a demonstrat Isus afirmațiile Sale?

La fel cum Isus a arătat că El este Lumina lumii (Ioan 8:12; 9:5) prin faptul că i-a redat orbului vederea (Ioan 9:7), tot la fel, aici, îl învie pe Lazăr (Ioan 11:43,44), demonstrând că El este Învierea și Viața (Ioan 11:25).

Această minune, mai mult decât oricare alta, face trimitere la Isus ca Dătător al vieții, ca Dumnezeu Însuși. Ilustrează categoric tema lui Ioan că Isus este Fiul divin al lui Dumnezeu și că, dacă vom crede, putem avea viața în El (Ioan 20:30,31).

Totuși, când ajungem la finalul acestei istorisiri incredibile (Ioan 11:45-54), în care mulți care au văzut au crezut (Ioan 11:45), descoperim o ironie puternică, dar tristă. Isus arată că poate să readucă morții la viață, în timp ce unii cred că Îl pot opri *omorându-L*? Ce exemplu de cusur omenesc în contrast cu înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu!

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, capitolele 41, 58, 59

„Viața lui Hristos, care dă viață lumii, este în cuvântul Său. Prin cuvântul Său a vindecat Hristos bolile și a alungat demonii; prin cuvântul Său a liniștit marea și a înviat morții, iar oamenii mărturiseau că în cuvântul Său era putere. El a rostit cuvântul lui Dumnezeu așa cum îl rostise prin toți profeții și învățătorii din Vechiul Testament. Întreaga Biblie este o manifestare a lui Hristos și Mântuitorul dorea să vindece prin cuvânt credința urmașilor Săi. Atunci când prezența Sa vizibilă urma să se retragă, Cuvântul avea să fie izvorul puterii lor. Asemenea Domnului lor, ei trebuiau să trăiască «prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu» (Matei 4:4).

După cum viața fizică se susține prin hrană, tot așa și viața spirituală se susține prin Cuvântul lui Dumnezeu. Și orice om trebuie să primească viață din Cuvântul lui Dumnezeu, care i se adresează. După cum trebuie să mâncăm noi înșine ca să primim substanțe nutritive, tot astfel trebuie să primim personal Cuvântul. Nu trebuie să-l primim numai prin intermediul altei minți. Ar trebui să studiem Biblia cu atenție, cerând de la Dumnezeu ajutorul Duhului Sfânt ca să înțelegem Cuvântul Său” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 390).

Zilnic: Luca 17 – 23; *Calea către Hristos*, capitolul 2

1. Ce pildă a spus Domnul pentru cei ce îi „disprețuiau pe ceilalți”?

2. Cu ce ocazie ucenicii „n-au înțeles nimic” și de ce?

3. Cum a arătat Moise că morții învie?

4. Ce a predicat Domnul Isus în drum spre Golgota?

5. **În ce situație sunt în zadar toate silințele pentru înălțarea omenirii?**

Privire generală

Meditează dintr-o nouă perspectivă asupra incredibilului fapt că Fiul divin și etern al lui Dumnezeu S-a dezbrăcat de Sine și a devenit Dumnezeu întrupat! Această amețitoare realitate este confirmată din abundență în Scripturi. Capacitățile noastre umane limitate sunt cu siguranță puse în dificultate de încercarea de a înțelege această realitate infinită. Pentru a ne ajuta în acest demers, Dumnezeu a făcut tot ceea ce I-a stat în putință ca să ajungem să înțelegem cât mai mult din acest adevăr biblic, în vederea salvării.

Săptămâna aceasta vom analiza trei minuni care constituie dovada clară a divinității lui Hristos. Acestea reprezintă cu siguranță argumente suplimentare că Domnul Isus nu a fost doar un simplu om. Gândește-te, de exemplu, la transfigurarea Lui – schimbarea Lui la față – care a avut loc pe munte, unde cercul Lui de apropiați, alcătuit din trei ucenici, a fost martor la gloria Sa orbitoare, divină. Dintr-odată, „El S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele și hainele I s-au făcut albe ca lumina” (Matei 17:2). Mai mult, această minune a fost clar confirmată de Moise cel înviat și de Ilie cel luat la cer.

Sau cine poate nega divinitatea Domnului când le-a dat de mâncare celor cinci mii? Un astfel de fenomen era unic, fără precedent în istorie. Unii au crezut; totuși, în mod ciudat, alții nu au crezut, cu toate acele dovezi clare. Cât de tragică că încăpățânarea și mândria i-au făcut să vadă întunericul în locul Luminii lumii, care stătea chiar acolo în fața lor! Marele „Eu sunt”, recunoscut de Moise, profetul lor iubit, locuia în mijlocul lor, dar ei s-au răzvrătit împotriva Lui și nu L-au primit ca Mesia.

Pâinea trecătoare dată ca hrană celor cinci mii căuta să orienteze atenția oamenilor asupra lui Hristos, Pâinea vieții, care dă și susține nu numai viața trupească, ci și pe cea veșnică. Meditând mai mult la expresia „Eu sunt” din Evanghelia după Ioan, realizăm că Ioan era atent în mod special la descrierea divină a lui Dumnezeu așa cum i S-a descoperit lui Moise în rugul aprins: „Dumnezeu a zis lui Moise: «Eu sunt Cel ce sunt»” (Exodul 3:14). Isus Și-a aplicat Lui acest titlu în afirmații precum: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6), „Eu sunt Învierea și Viața” (Ioan 11:25).

În Ioan 9:1-34, puterea divină a lui Isus s-a manifestat și prin vindecarea unui om orb și în mod special, așa cum capătă proporții în Ioan 11,

prin minunea incredibilă a învierii lui Lazăr. În comentariul care urmează vom studia mai în detaliu aceste două minuni.

Comentariu

Ce eveniment nemaipomenit va fi când vom vedea fața lui Isus, iar trupul nostru muritor va fi transformat, modelat după trupul Lui nemuritor, plin de slavă! Îl vom cunoaște, vom avea parte de iubirea Lui și vom petrece o veșnicie în prezența Lui, fără a epuiza vreodată tema iubirii Sale inegalabile sau fără a cuprinde pe deplin natura Sa eternă.

„Cu adevărat, acesta este prorocul” (Ioan 6:14)

Când a hrănit cinci mii de oameni din alimentele simple ale prânzului unui băiat, cei care au fost martorii acestei minuni au spus despre Isus: „Cu adevărat, acesta este prorocul cel așteptat în lume” (Ioan 6:14). Aceste cuvinte amintesc de cuvintele lui Moise: „Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!” (Deuteronomul 18:15).

Este rezonabil să ne gândim la Moise ca la un precursor al lui Isus. Moise și Isus se aseamănă prin misiunea lor de eliberare a unui popor din sclavie, de exemplu. Dintre toate personajele biblice, Moise se aseamănă cel mai mult cu Isus la activitatea lui de mijlocire. După ce israeliții s-au răzvrătit în pustiu împotriva lui Dumnezeu, prin închinarea la vițelul de aur, Moise s-a oferit să moară în locul lor, să fie înlocuitorul lor. În Exodul 32:32 citim relatarea emoționantă în care Moise pledează pe lângă Dumnezeu să cruțe viața poporului răzvrătit. Moise I se adresează lui Dumnezeu, spunând: „Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o!”

Devotamentul plin de sacrificiu al lui Moise față de poporul lui rățăcitor și rugămintea lui de a muri în locul altora sunt admirabile. Dar o astfel de jertfă plină de îndurare nu poate ierta păcatul și nu poate comuta pedeapsa pentru păcat – adică moartea –, întrucât numai jertfa „prorocului” divin Isus poate îndeplini o astfel de faptă omenește imposibilă. Numai Isus este Cel care posedă neprihănirea și viața necesare să fie date la schimb pentru păcatul și moartea noastră.

Vindecarea orbului (Ioan 9:1-34)

După cum am văzut în pasajul studiat săptămâna trecută, bărbatul paralizat era de 38 de ani în acea stare disperată. Dar orbul din Ioan 9

era „orb din naștere” (Ioan 9:1). Imaginează-ți să nu fi avut niciodată șansa să vezi ceva sau pe cineva!

Mai mult decât atât, acest biet om orb nu suferea doar din punct de vedere fizic, ci și spiritual, mintal și emoțional. Percepția publică era că bolnavii sufereau din cauza propriilor păcate sau din cauza păcatelor părinților lor. Orbul ajunsese să creadă că nu doar oamenii îl considerau vinovat, ci și Dumnezeu privea la el cu dezgust.

Această concepție greșită se regăsea și în mintea ucenicilor, de aici și întrebarea lor: „Învățătorule, cine a păcătit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” (Ioan 9:2). În dorința lor de a da vina pe cineva, ei se asemănau cu mulți creștini bine intenționați, dar rătăciți din zilele noastre. În mod asemănător, prietenii neînțelepți ai lui Iov au încercat să dea vina pe el pentru tragedia și boala teribilă care îl loviseră. Să învățăm din greșelile lor! De ce să nu urmăm, în schimb, exemplul lui Isus, concentrându-ne pe soluție și nu pe problemă? El a venit în lumea aceasta nu să judece, ci să salveze. (Vezi Ioan 3:17.)

Răspunsul lui Isus a lărgit viziunea ucenicilor asupra misiunii Sale. Dumnezeu dorea să folosească orbirea acestui om pentru a-Și manifesta marea putere de vindecare. Mai mult, această minune era menită să dezvăluie faptul că Hristos este Dătătorul vieții veșnice și al înțelepciunii, inspirându-i pe oameni cu lumina adevărului și mântuirii Sale. Hristos a făcut legătură între lucrarea Sa și lumina zilei, spunând: „Cât este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze. Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii” (Ioan 9:4,5).

Cât de grăitor și paradoxal este faptul că liderii religioși, care aveau vederea intactă, refuzau cu încăpățănare să vadă lumina pe care Hristos o răspândea în jurul lor. Astfel s-au învăluit de bunăvoie într-un întuneric spiritual din ce în ce mai mare, până când orbirea lor față de adevărata minune a devenit ireversibilă. În schimb, deschiderea omului orb față de lumină nu l-a făcut doar capabil să vadă fizic cu propriii ochi, ci și să aibă înțelegerea spirituală luminată necesară pentru a-L recunoaște pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu, singurul demn de închinare.

Domnul Isus ar fi putut să îl vindece pe acest orb imediat. Dar, din motivele Sale înțelepte, a vrut ca omul bolnav să participe la propriul proces de vindecare. După ce a folosit salivă ca să facă lut, Mântuitorul a întins amestecul pe ochii orbului. Mâinile care au făcut și au aplicat leacul erau mâinile Creatorului și Vindecătorului Însuși, Cel care făcuse

cerul și stelele. Orbul, uns astfel cu lut, s-a supus cuvintelor lui Isus și s-a dus imediat la scăldătoarea Siloamului să se spele. După ce s-a spălat a fost vindecat pe loc. Compară această istorisire cu cea din Vechiul Testament despre Naaman, generalul armatei siriene! Naaman a fost instruit de profetul Elisei să se spele de șapte ori în râul Iordan pentru a fi vindecat de lepră. La început, Naaman s-a opus cu tărie. Apoi a cedat, s-a spălat și a fost vindecat în mod miraculos.

Lutul umed nu avea niciun fel de proprietăți magice; numai Hristos era adevăratul Vindecător. Mântuitorul nu a făcut decât să folosească această substanță ca un material conductor al puterii Sale. În același timp putem susține că Isus a folosit remedii terapeutice simple pentru a încuraja folosirea lor în procesul de vindecare. „Hristos a folosit mijloacele simple ale naturii. El nu a încurajat folosirea medicamentelor, dar a aprobat utilizarea leacurilor simple și naturale” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 824).

Este Isus capabil și dispus să vindece astăzi, instantaneu sau treptat, prin minuni directe și remedii simple? În calitate de reprezentanți ai Săii, cum ar trebui să luăm parte la lucrarea Lui de vindecare? Meditează la această declarație inspirată: „Și astăzi [Hristos] este tot atât de dispus să-i vindece pe bolnavi cum a fost pe vremea când era personal pe pământ. Slujitorii lui Hristos sunt reprezentanții Lui, uneltele prin care lucrează. El dorește ca prin ei să-și exercite puterea vindecătoare” (*Ibidem*, p. 823, 824).

Învierea lui Lazăr (Ioan 11:1-44)

Isus i-a spus Martei: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11:25). Observăm din nou că Isus folosește divinul „Eu sunt” pentru a scoate în evidență faptul că El nu doar dă viața, ci este Viața în sine. Această promisiune se va împlini atunci când Isus Se va întoarce pentru a-i lua acasă pe cei dragi ai Lui. Cei care adorm în Hristos vor fi treziți într-o secundă la înviere, de parcă nu ar fi trecut nicio clipă.

Cei care se odihnesc în Hristos se odihnesc ca și când ar fi fost deja înviați, pentru că sunt deja părtași la viața și soarta veșnică a lui Hristos. Isus a afirmat această realitate glorioasă, asigurându-i pe ucenici: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14:19). Isus este Viața în sine și Dătătorul vieții. Când credem aceste adevăruri biblice, chiar nu ar trebui să ne fie teamă de moarte. În prima lui epistolă, Ioan reiterează acest

adevăr: „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5:11,12).

Această glorioasă speranță este lucrul de care lumea are disperată nevoie, pentru că absolut nimeni nu are viața în sine, în afară de Hristos. El este singurul care reprezintă soluția desăvârșită la pieirea omenirii. Acest adevăr este cea mai bună veste posibilă și trebuie să fim nerăbdători să îl împărtășim cu o lume pe moarte. „În Hristos este viață, originală, neîmprumutată, nederivată. [...] Divinitatea lui Hristos este certitudinea credinciosului că va avea viața veșnică” (*Ibidem*, p. 530).

Aplicație

- 1 Gândește-te la termenul biblic „proroc/profet”! De ce Îl numește Biblia pe Isus astfel? Acest titlu poate să creeze confuzie în mintea unora, pentru că El nu a fost doar un simplu profet. De exemplu, musulmanii cred că Isus este un profet. Dar noi credem că este mai mult de atât: Isus este și Fiul divin al lui Dumnezeu și Salvatorul lumii.
- 2 Atunci când a mijlocit pentru poporul răzvrătit al lui Dumnezeu, Moise a servit drept precursor al Domnului Hristos, Cel ce a mijlocit pentru aceia care Îl răstigneau. Ce personaj din cartea Faptele apostolilor se aseamănă cel mai mult cu Isus prin mijlocirea pentru vrăjmașii lui? Cum ne raportăm la asupritorii noștri?
- 3 Isus a afirmat că nu păcatele părinților au provocat suferința orbului. Cum se împacă atunci acest adevăr cu Exodul 20:5 în legătură cu pedepsirea nelegiurii „părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc”?
- 4 Deși este cât se poate de clar în Ioan 14:19 și în 1 Ioan 5:11,12 că avem certitudinea salvării prin Hristos, de ce ne este atât de greu să asimilăm această certitudine în viața noastră? Cum explicăm teama de moarte a credincioșilor?

12 – 18 octombrie

Introducerea Evangheliei după Ioan

Sabat după-amiază

De memorat: „La început era _____, și _____ era cu Dumnezeu, și Cuvântul _____” (Ioan 1:1).

În prima săptămână am tratat finalul Evangheliei după Ioan, care explica de ce a scris Ioan evanghelia. Studiul din această săptămână ne întoarce la începutul evangheliei, unde Ioan prezintă direcția în care, inspirat de Duhul Sfânt, intenționează să îl conducă pe cititor. În primele cuvinte sau paragrafe ale scrierilor lor, autorii Noului Testament prezintă adesea temele pe care intenționează să le acopere. La fel face și Ioan, ale cărui teme sunt prezentate ca parte dintr-un amplu arc cosmic ce cuprinde adevăruri fundamentale despre Isus Hristos – adevăruri ce se întind până dincolo de începuturile creației.

Această prezentare de la începutul cărții le oferă cititorilor, care știu deja că Isus este Mesia, un avantaj pe care personajele din carte nu l-au avut. Cititorul poate vedea clar marile teme asupra cărora evanghelistul revine în timp ce spune istoria lui Isus Hristos. Aceste mari teme sunt plasate în perioada istorică a vieții pământești a Domnului Isus.

Studiul din această săptămână va începe cu Introducerea (Ioan 1:1-18) și îi va rezuma temele principale. Acestea vor fi apoi analizate și în alte contexte din Evanghelia după Ioan.

19 octombrie: Ziua Administrării Creștine a Vieții

1 Citește Ioan 1:1-5. Ce transmit aceste cuvinte despre Cuvântul, Isus Hristos?

Evanghelia după Ioan începe cu acest gând uimitor: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1). Această frumoasă frază conține o atât de mare profunzime a gândirii încât de-abia o putem înțelege.

În primul rând, evanghelistul face trimitere la creație, la Geneza 1:1, „la început”. Cuvântul era deja acolo înainte de începutul universului. Astfel, Ioan afirmă existența eternă a lui Isus. Apoi, „Cuvântul era cu Dumnezeu”. În Ioan 1:18, Ioan spune că El este „în sânul Tatălui”. Indiferent cum încercăm să ne închipuim că arată exact acest lucru, ceva este sigur: Isus și Tatăl au o legătură strânsă. Apoi Ioan spune: „Cuvântul era Dumnezeu”. Dar cum poate Cuvântul să fie *cu Dumnezeu* și în același timp să fie *Dumnezeu*?

Răspunsul îl găsim în limba greacă. Greaca are articol hotărât, dar nu are și articol nehotărât. Prin urmare, important pentru noi este că articolul hotărât din limba greacă indică în mod precis ceva, un anumit obiect sau o anumită persoană.

În expresia „Cuvântul era cu Dumnezeu”, termenul „Dumnezeu” este articulat, făcând astfel trimitere la o persoană anume, la Tatăl. *Și Cuvântul era cu Tatăl*. În expresia „și Cuvântul era Dumnezeu”, termenul „Dumnezeu” nu are articol, ceea ce în acest context arată caracteristicile divinității. Isus este Dumnezeu – nu Tatăl, dar este în continuare Fiul divin al lui Dumnezeu, a doua Persoană a Dumnezeirii.

Apostolul confirmă această înțelegere, întrucât în Ioan 1:3,4 spune că Isus este Creatorul tuturor lucrurilor create. Orice ființă sau lucru care cândva nu exista, dar care a venit la existență, a fost făcut numai prin Isus, Dumnezeul Creator.

„Din zilele veșniciei, Domnul Isus Hristos era una cu Tatăl; El era «chipul lui Dumnezeu», chipul măreției și maiestății Sale, «strălucirea slavei Lui»” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p, 19).

De ce este dumnezeirea deplină a Domnului Hristos o parte atât de importantă din teologia noastră? Ce am pierde dacă Isus ar fi doar o ființă creată?

- 2** Citește **Ioan 1:1-3,14**. Ce ne spun aceste versete că a făcut Isus, Dumnezeu Însuși, și de ce este acesta cel mai important adevăr pe care l-am putea cunoaște vreodată?

Ioan își începe evanghelia nu cu numele „Isus” sau cu rolul Lui de Mesia/Hristos, ci cu termenul *logos*. În perioada în care a scris Ioan, diverse filozofii foloseau termenul *logos* cu referire la structura rațională a universului sau pentru a exprima în sine ideea de logică și rațiune. De asemenea, concepția influentului filozof antic Platon împărțise realitatea în două sfere. Una era sfera cerească și imuabilă, unde exista perfecțiunea absolută. Cealaltă era sfera noastră – degradabilă, schimbătoare, o reprezentare cât se poate de imperfectă a sferei desăvârșite de sus, oriunde ar fi existat aceasta. (Platon nu a răspuns niciodată la această întrebare.) Unele filozofii au identificat *logosul* ca un intermediar abstract între formele eterne și cele degradabile, pământești de aici.

Ioan folosește termenul într-un mod complet diferit. El susține că adevărul, *logosul*, nu este un concept eteric și abstract care plutește între cer și pământ. *Logosul* este o persoană: Isus Hristos, care S-a făcut trup și a locuit printre noi (Ioan 1:14). Pentru Ioan, *logosul* este Cuvântul lui Dumnezeu. Mai important, este Dumnezeu comunicat, adică El S-a dezvăluit omenirii în modul cel mai radical: Dumnezeu S-a făcut unul dintre noi. În Evanghelia după Ioan, *logosul* îl reprezintă pe Dumnezeul cel veșnic, care intră în timp și în spațiu, care vorbește, acționează și relaționează cu oamenii la nivel personal. Dumnezeul etern a devenit om, unul dintre noi.

În Ioan 1:14, apostolul indică faptul că *logosul* „S-a făcut trup și a locuit printre noi”. Cuvântul grecesc de bază care este tradus cu „a locuit” înseamnă „a ridicat un cort”. Ioan face aluzie la Exodul 25:8, unde Dumnezeu le-a spus israeliților să facă un sanctuar, o structură sub formă de cort, pentru ca El să poată locui în mijlocul lor. Tot la fel, la întrupare, Isus, Fiul divin al lui Dumnezeu, a luat trup omenesc, acoperindu-și slava pentru ca oamenii să poată intra în contact cu El.

Meditează la implicațiile celor scrise de Ioan aici. Dumnezeu Însuși, Creatorul, S-a făcut om, unul dintre noi și a locuit aici printre noi. (Nici nu am ajuns încă la faptul că a murit pentru noi!) De ce ar trebui să fie o mare sursă de încurajare acest adevăr uimitor?

3 Citește Ioan 1:9-13. Ce realitate dură descrie Ioan aici despre cum îi răspund oamenii lui Isus?

Introducerea, Ioan 1:1-18, descrie nu numai cine este Isus Hristos, Cuvântul (*Logos*), ci și modul în care oamenii din lume se raportau la El. În Ioan 1:9, El este numit *adevărata Lumină*, care luminează pe orice om venind în lume. Acea lumină luminează lumea, făcând-o inteligibilă, de înțeles. C. S. Lewis exprimă astfel această idee: „Cred în creștinism așa cum cred că răsare soarele, nu doar pentru că îl văd pe el, ci pentru că, datorită lui, văd toate celelalte” („Is Theology Poetry?”, 1944).

De asemenea, să ne uităm la implicațiile celor afirmate în Ioan 1:9! Lumina vine la toată lumea, dar nu toată lumea primește lumina. După cum vom vedea în studiul de mâine, o temă majoră în Evanghelia după Ioan este modul în care oamenii Îl primesc sau Îl resping pe Isus. Aici debutează această temă. Trista litanie este că Mesia a venit la poporul Său, poporul Israel, dar mulți nu L-au primit ca Mesia.

În Romani 9 – 11, Pavel tratează aceeași temă tragică, aceea că mulți evrei L-au respins pe Isus. Dar Pavel nu încheie într-o notă negativă, spunând de fapt că mulți evrei, împreună cu neevreii, Îl vor accepta pe Isus ca Mesia al lor. Într-adevăr, el avertizează neamurile/neevreii să nu se laude considerându-se mai presus de evrei. „Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr-un măslin care din fire era sălbatic, ai fost altoit, împotri-va firii tale, într-un măslin bun, cu cât mai mult vor fi altoiți ei, care sunt ramuri firești în măslinul lor?” (Romani 11:24).

În mod asemănător, Ioan spune că toți cei care Îl primesc pe Isus ca Mântuitor vor deveni copii ai lui Dumnezeu. Lucrul acesta are loc prin credința în numele Său. (Vezi Ioan 1:12,13.) Aici apare legătura dintre Introducerea și Încheierea Evangheliei. În Ioan 20:31, apostolul prezintă de ce a scris – „ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu și, crezând, să aveți viața în Numele Său”. Prin urmare, Introducerea și Încheierea alcătuiesc un fel de unitate, concepte înrudite care încadrează conținutul evangheliei. Această relație face trimitere la scopul general al Evangheliei după Ioan – acela ca oamenii să fie salvați prin credința în Isus Hristos ca Mântuitor al lor.

Cum s-a schimbat viața ta în urma faptului că ai devenit fiu sau fiică a lui Dumnezeu?

- 4 Citește Ioan 3:16-21; 9:35-41 și 12:36-46. Cum repetă aceste texte tema credința-necredința, care apare în Introducere?
-
-

În Evanghelia după Ioan, omenirea pare să fie împărțită în două mari categorii: cei care cred în Isus și Îl acceptă ca Mesia și cei care, având oportunitatea să creadă, aleg să nu creadă. Unsprezece dintre ucenici fac parte din prima categorie, la fel ca alții, precum Nicodim (care vine încet la credință), femeia de la fântână și bărbatul orb din naștere. Din a doua categorie fac parte fariseii și conducătorii preoților, oamenii de la minunea hrănirii celor cinci mii și chiar și unul dintre ucenici, Iuda.

Este interesant că substantivul „credință” (gr. *pistis*) nu apare niciodată în Evanghelia după Ioan. Dar verbul „a crede” (gr. *pisteuō*) apare de 98 de ori, din totalul de 241 de ocurențe ale acestui verb în Noul Testament. Acest verb redă într-adevăr o foarte importantă temă în Ioan. Această utilizare a verbului în locul substantivului poate indica latura activă a procesului devenirii unui creștin. A fi un credincios al lui Isus este ceva ce facem, este o acțiune, care se exprimă prin modul în care trăim, nu doar printr-un set de convingeri. După cum știm, și diavolul crede în Isus (vezi Iacov 2:19).

În Ioan, principala diferență dintre cele două categorii de oameni este modul în care se raportează la Isus. Credincioșii, sau cei care ajung să creadă, sunt deschiși față de El, chiar și când El îi confruntă sau îi mustră. Vin la Isus și nu fug de El. El este Lumina care strălucește asupra lor. Și prin credință, devin copii ai lui Dumnezeu.

Necredincioșii, pe de altă parte, vin în general la Isus ca să se certe cu El. Aceștia iubesc întunericul, nu lumina. Vorbele Lui li se par greu de acceptat sau consideră că El calcă tradiții vechi și nu le împlinește așteptările. Îl judecă, în loc să lase lumina Lui să îi măsoare și să îi judece. Această atitudine s-a văzut desigur de nenumărate ori la conducătorii religioși, care, la modul ideal, ca lideri spirituali ai națiunii, ar fi trebuit să fie primii care să Îl fi acceptat pe Isus.

Cât de activ și practic îți trăiești credința zi de zi, dincolo de acceptarea la nivel intelectual că Isus Hristos este Mesia? (Vezi Matei 7:21-23.)

5 Citește Ioan 17:1-5. Ce a vrut să spună Isus când a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine”?

Studiul de ieri a analizat firul narativ pământean, omenesc, din Evanghelia după Ioan, cu conflictele și interacțiunile dintre oameni, având întotdeauna în centru identitatea lui Isus și ce face El. Studiul de astăzi se concentrează pe firul narativ divin, cosmic, care se găsește de asemenea în Ioan.

Introducerea începe cu acest fir narativ cosmic. Isus este prezentat ca Fiul divin al lui Dumnezeu, Creatorul universului. Din nou, tot ceea ce nu a existat, dar a luat ființă, s-a făcut numai prin Isus. „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Dar pasajul continuă cu aprecierea gloriei întrupării Sale în ființă umană (Ioan 1:14). Ioan folosește termenii „slavă” (*doxa*, strălucire, splendoare, faimă, onoare) și „a proslăvi” (*doxazō*, a lăuda, a cinsti, a preamări, a glorifica), pentru a exprima ideea de onoare primită atât din partea oamenilor, cât și din partea lui Dumnezeu.

În Ioan, ideea glorificării lui Isus este legată de conceptul ceasului Său, adică momentul morții Sale (compară cu Ioan 2:4; 7:30; 8:20; 12:23–27; 13:1; 16:32; 17:1). Crucea este ceasul Său de glorie. Această idee este paradoxală, pentru că răstignirea era modul cel mai rușinos și umilitor de execuție în lumea antică romană. Acest contrast incredibil, Dumnezeu pe o cruce, ilustrează îmbinarea firului narativ uman cu cel divin. La nivel omenesc, Isus a murit în agonie, un criminal disprețuit, strigând în neputință: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”. Această latură umană, întunecată a crucii este prezentată în mod special în Matei și în Marcu (Matei 27:46; Marcu 15:34). Dar partea glorioasă a crucii este prezentată în special în Luca și în Ioan (Luca 23:32-47; Ioan 19:25-30). Este un loc al salvării, al harului și unde Fiul lui Dumnezeu Se predă Tatălui.

Cât de ironic! Gloria cea mai mare a lui Dumnezeu se manifestă în ocara Sa cea mai mare – purtarea păcatelor lumii de către El Însuși.

Gândește-te ce înseamnă salvarea noastră din păcat, dacă a necesitat ceva atât de drastic precum prezența lui Dumnezeu Însuși pe cruce! Cât de rău este păcatul?

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, capitolul 1

„Domnul Isus spunea: «Și, după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii» (Ioan 12:32). Hristos trebuie să-i fie arătat păcătosului drept Mântuitorul care a murit pentru păcatele lumii. Când privim la Mielul lui Dumnezeu înălțat pe crucea Golgotei, taina mântuirii începe să se contureze în mintea noastră, iar bunătatea lui Dumnezeu ne duce la pocăință. Prin moartea pentru cei păcătoși, Domnul Hristos a manifestat o iubire care depășește limitele înțelegerii noastre. Pe măsură ce păcătosul o contemplă, această dragoste îi sensibilizează inima, îi impresionează mintea și îi inspiră sufletului un regret sincer pentru păcatul săvârșit. [...] Ori de câte ori aceștia [oamenii] fac un efort pentru a realiza o schimbare în viața lor, motivați de o dorință sinceră de a face binele, se manifestă puterea lui Hristos, care îi atrage la El. O influență de care ei nu sunt conștienți acționează asupra sufletului, iar conștiința este trezită și comportamentul lor este corectat. În timp ce Domnul Hristos îi atrage să privească spre crucea Sa, ca să-L vadă pe Acela străpuns pentru păcatele lor, porunca lui Dumnezeu își regăsește locul în conștiință” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 26, 27).

Zilnic: Luca 24 – Ioan 6; *Calea către Hristos*, capitolul 3

1. Cine „s-a făcut că vrea să meargă mai departe”?

2. În cât timp s-a zidit templul?

3. Câți botezători erau în Israel?

4. Din care două motive căutau iudeii să-L omoare pe Domnul Isus?

5. **Ce trăsături ale Domnului Isus „constituiau viața Sa”?**

Privire generală

Mai mult decât orice carte din Scripturi, Evanghelia după Ioan proclamă curajos, precis și în forță adevărul că Isus este Dumnezeu. Ca Dumnezeu veșnic, Isus precedă creația. Ucenicul iubit aprofundează atât de mult tema divinității lui Isus, pentru a dezvălui adevărul cosmic potrivit căruia Cuvântul S-a făcut trup.

Așa cum Moise începe Vechiul Testament afirmând adevărul despre creație, și Ioan proclamă același lucru în Noul Testament. Prin urmare, tema creației – și a Creatorului ei, Cuvântul, care este Dumnezeu – unește Vechiul Testament și Noul Testament. Ancorându-și evanghelia în creația de la început, Ioan oferă o ancoră teologică pentru orice altă discuție care urmează.

La Ioan, subiectul Isus în calitate de Creator era unul esențial, pentru că Satana, marele amăgitor, ura adevărul despre divinitatea lui Hristos și egalitatea dintre El și Tatăl. Spre sfârșitul primului secol creștin, erziile sumbre au pătruns subtil în biserică. Ereticii gnostici discreditau realitatea divinității lui Hristos, răspândind dubii cu privire la adevărul întrupării Sale. Acest fenomen periculos a apărut după aproximativ trei decenii de la scrierea evangheliilor sinoptice. În consecință, a adus descurajare în rândul credincioșilor și le-a doborât moralul spiritual.

Primele 18 versete din Evanghelia după Ioan constituie Introducerea la această evanghelie. Ele alcătuiesc o declarație teologică fermă, concisă și compactă cu privire la divinitatea lui Hristos. Hristos Cuvântul este Dumnezeu și a fost dintotdeauna. El este Creatorul, Viața și Dătătorul Luminii; cu toate acestea, S-a făcut om, născut din Dumnezeu, și a demonstrat creației Sale iubirea, harul și gloria Sa.

Comentariu

Logosul (Cuvântul) divin din Ioan 1:1 este folosit pentru a desemna voința exprimată și puterea creatoare a lui Dumnezeu. Atât prin creație, cât și prin revelație Dumnezeu Și-a exprimat clar caracterul și faptele așa cum se văd în Scripturi. Iar acum Dumnezeu Se face cunoscut prin întruparea Fiului Său. În mintea noastră nu ar trebui să existe nicio îndoială cu privire la iubirea lui Dumnezeu pentru noi, pentru că El S-a manifestat prin Isus.

Îți amintești cum a răspuns Domnul Isus când Filip I-a cerut să i-L descopere pe Tatăl? Isus a spus: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: «Arată-ne pe Tatăl?»» (Ioan 14:9).

„Venind să locuiască aici, cu noi, Isus avea să-L prezinte pe Dumnezeu atât înaintea oamenilor, cât și înaintea îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu – gândul lui Dumnezeu făcut să se audă” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 19). Această expresie a caracterului lui Dumnezeu a existat, ne spune Ioan, de la începutul începutului. Ce vrea să spună Ioan prin cuvintele: „la început”? Faptul că substantivul „început” este nearticulat, inclusiv în originalul grecesc, implică sensul de timp nedeterminat, care nu poate fi fixat sau calculat, un timp nedefinit, care trece dincolo de orice început. Cu alte cuvinte, Cuvântul, Isus, a fost dintotdeauna, preexistent, anterior oricărei forme de creație.

Cuvântul S-a făcut trup (Ioan 1:14,18)

Logosul poate fi înțeles ca adevăr, existență ideală, gândire și manifestare perfectă. În gândirea greacă, *logosul* era o noțiune eterică, ceva plutind deasupra omenirii, fără a locui în ea. Hristos, Cuvântul, nu era un concept filozofic vag, ci o realitate veritabilă și tangibilă care putea fi văzută și atinsă. Era într-adevăr ceva unic, Fiul divin al lui Dumnezeu.

Când Hristos S-a făcut trup asemănător cu noi (nu identic cu noi), natura Lui umană a acoperit-o pe cea divină, dar El a rămas Dumnezeu pe deplin. Categorie S-a făcut asemenea nouă pentru a putea empatiza cu noi, dar a rămas diferit de ceea ce suntem noi, pentru a ne salva. Ce act uimitor de bunăvoință divină ca Dumnezeu să Se smerească și să devină om! Nu putem înțelege pe deplin această taină a iubirii divine, dar trebuie să o apreciem și să o primim din toată inima. În multe religii mondiale, omul încearcă în zadar să experimenteze ascensiunea către așa-numiții „dumnezei”, dar în creștinism, Dumnezeu Se coboară la nivelul nostru pentru a ne întâlni acolo unde ne aflăm.

În Ioan 1:14 adjectivul explicit – și singurul – folosit pentru a-L descrie pe Isus este cuvântul grecesc *monogenous*, tradus cu „singurul născut”, care literal înseamnă „unic”. Această unicitate este colosal de importantă și indispensabilă, întrucât mântuirea noastră depinde de ea. Fără ea, am fi condamnați pentru totdeauna la moarte în păcatele noastre, în loc să fim răscumpărați prin neprihănirea și viața singurului Fiul născut al lui Dumnezeu.

Cuvântul „născut” (Ioan 1:14) a fost greșit interpretat în istoria creștinismului, în moduri pe care Biblia nu le-a intenționat niciodată – cum că, într-un timp nedefinit și distant, înainte ca orice altceva să fi fost creat, Fiul a fost născut sau creat de Tatăl cel veșnic. Dar această noțiune este eronată. Domnul Hristos a fost categoric Autorul și Creatorul tuturor lucrurilor, nu a fost o ființă creată. Ioan afirmă fără ezitare că Hristos a fost Dumnezeu și cu Dumnezeu din veșnicie: „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3).

Da, misterul întrupării este greu de cuprins, pentru că Dumnezeul infinit S-a străduit să ajungă la mintea noastră finită pentru a ne salva. Și, pentru a ne salva, Dumnezeu a mers până într-acolo încât Și-a sacrificat propriul Fiu. Acest act a fost cu adevărat unul radical. Hristos S-a smerit de bunăvoie, a devenit om și a murit pentru omenirea păcătoasă. El Și-a alterat de bunăvoie natura eternă ca să păstreze pentru totdeauna natura noastră umană. În loc să rămână pe deplin divin, acum este și pe deplin divin, și pe deplin uman. Ce demonstrație tangibilă de iubire care se sacrifică pe sine, în văzul întregului univers!

Fiul întrupat al lui Dumnezeu „a locuit” printre noi (Ioan 1:14). „A locuit” este traducerea cuvântului grecesc *skenoō*, care înseamnă literal „Și-a instalat cortul” alături de noi. Această noțiune face trimitere la Exodul 25:8, unde Dumnezeu îi spune lui Moise: „Să-Mi faci un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor.” Ideea că Dumnezeu dorește să fie cu noi neîntrerupt este una dintre temele principale ale Bibliei. Dumnezeu nu vrea să fie un locatar temporar, ci unul permanent. De aceea numele dat de Cer Dumnezeului întrupat este „Emanuel” – „Dumnezeu este cu noi”.

Ceea ce este atât de fascinant la această realitate este onoarea pe care Dumnezeu ne-o face locuind în mijlocul nostru. Un semn concret că cineva ne iubește este dorința respectivei persoane să fie cu noi. Dragostea *agape* caută întotdeauna comunitatea, comuniunea, de aceea este de înțeles de ce Isus le-a promis ucenicilor Săi: „Și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:3). Această realitate frumoasă ar trebui să ne umple de o bucurie sfântă și de încredere, ca să ne bucurăm de prezența Lui aici și să putem locui împreună cu El în desăvârșire pentru totdeauna în cer.

A asculta sau a nu asculta Cuvântul (Ioan 1:9-13)

Acest subtitlu poate fi reformulat și ca „a vedea sau a nu vedea Cuvântul”. Pare o nesăbuintă să renegi lumina care ne luminează; la fel,

este irațional să avem urechi pentru a auzi și să le împiedicăm să audă. Vocea adevărului este puternică și clară, dar oamenii aleg să își astupe urechile. Prin urmare, lumina glorioasă a Evangheliei se revarsă peste tot în jur, dar oamenii îmbrățișează întunericul. Într-un sens foarte real, acest fenomen este parte din taina fărădelegii.

O astfel de răzvrătire ne amintește de mirarea lui Dumnezeu față de alegerile greșite și lipsite de sens ale poporului Său: „Dimpotrivă, cuvântul *este* foarte aproape de tine, este în gura ta și în inima ta, ca să-l împlinești. [...] Ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața ca să trăiești, tu împreună cu sămânța ta” (Deuteronomul 30:14,19, EDCR). Revolta față de lumina și viața lui Dumnezeu, prin faptul că alegem întunericul și moartea, nu este decât urmarea exemplului tragic al lui Lucifer.

Teme recurente: credința-necredința

Dumnezeu le-a dat tuturor făpturilor Sale libertatea de alegere ca ele să Îl iubească de bunăvoie. Dar adesea ele abuzează de această libertate și o folosesc greșit, în detrimentul lor. Unii merg până acolo încât spun că orice alegere, greșită sau corectă, este bună atâta vreme cât alegem. La final, ei pretind că moartea lui Hristos pe cruce le garantează libertate de alegere și imunitate la consecințele ei.

Dar o astfel de gândire este periculoasă, pentru că îi încurajează pe oameni să fie neatenți la alegerile lor. Motivul pentru care Isus a murit pe cruce a fost să ne salveze din păcatele noastre și să ne dea viața. Libertatea de alegere a fost acordată omenirii înainte de cruce și amintește de grădina Eden. Prin urmare, de vreme ce libertatea de alegere este întotdeauna disponibilă pentru oameni, trebuie să îi încurajăm să aleagă ce este bine în ochii lui Dumnezeu. Unii spun că rezultatul nu contează așa de mult, pentru că toți fiii risipitori se întorc în cele din urmă la Dumnezeu. Totuși mulți nu se întorc, deși Dumnezeu este întotdeauna dispus să îi ierte și să îi readucă pe cei rătăcitori la Sine, atunci când aleg să creadă în El.

Teme recurente: slava (Ioan 17:1-5)

Știind că ceasul Său a sosit, Isus era pregătit să înfrunte crucea. Dar anticipa în același timp și bucuria și gloria care-L așteptau. Misiunea comună de salvare asupra căreia Tatăl și Fiul conveniseră înainte de întemeierea lumii era pe cale să fie îndeplinită cu succes. Diavolul avea să fie înfrânt curând și decisiv la cruce.

Domnul Hristos, în acțiunea Sa eroică de a-i salva pe cei care cred în El, a coborât în cea mai joasă vale numai pentru a fi înălțat în glorie. Pavel atestă lucrul acesta când spune că Hristos „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2:8,9). Vezi cum Pavel pune în opoziție bucuria și rușinea din actul de salvare realizat de Domnul Hristos? Prin urmare putem spune că, pentru El, anticiparea salvării lumii a fost o experiență glorioasă, în ciuda rușinii pe care a îndurat-o pe cruce. Isus, „pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2).

Aplicație

- 1 Ești cuprins vreodată de îndoieli cu privire la caracterul lui Dumnezeu Tatăl? De ce da sau de ce nu? Meditează atent la cuvintele adresate de Isus lui Filip potrivit cărora a-L vedea pe El este același lucru cu a-L vedea pe Tatăl!
- 2 Ce legătură există între semnificația cuvintelor „singurul” și „născut”, pe de o parte, și salvarea unicat, pe de altă parte, oferită nouă prin Hristos?
- 3 Hristos Își va păstra natura umană pentru totdeauna. El a devenit pentru totdeauna complet uman și complet divin. Ce impact are această realitate asupra vieții tale acum și în viitor?
- 4 Cum crezi că se îmbină în viața și lucrarea Domnului Hristos conceptele de rușine și glorie? Când ai avut parte de rușine de dragul lui Hristos? Cum poate duce această experiență la situația de a fi onorat?

19 – 25 octombrie

Martori că Hristos este Mesia

Sabat după-amiază

De memorat: „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se _____ din _____, nu poate _____
_____ lui Dumnezeu»” (Ioan 3:3).

Fără îndoială, Isus le-a oferit oamenilor dovezi puternice pentru afirmațiile făcute cu privire la Sine, inclusiv: „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică” (Ioan 6:47).

Dar mai sunt: transformarea apei în vin, hrănirea a mii de oameni cu câteva pâini, vindecarea fiului nobilului, vindecarea omului de la scăldătoarea Betesda, redarea vederii unui orb din naștere, învierea lui Lazăr. Evanghelistul se folosește de diverse evenimente și persoane – evrei, neevrei, bogați, săraci, femei, conducători, oameni de rând, educați și needucați –, care dau mărturie cu privire la cine este Isus. Ioan menționează până și mărturia Tatălui Însuși și a Scripturii, toate oferind dovezi ale identității Sale.

Săptămâna aceasta începe cu mărturia puternică a lui Ioan Botezătorul. Alți martori intră și ei în scenă: Andrei și Simon Petru, Filip și Natanael și un martor cât se poate de neașteptat, fariseul Nicodim. Dar un alt martor stă în umbră (celălalt ucenic de lângă Andrei, în Ioan 1:35,40) – însuși Ioan.

26 octombrie: Ziua Sola Scriptura

După cum a ilustrat studiul de săptămâna trecută, Evanghelia după Ioan începe cu Isus Hristos, Cuvântul, în existența Lui veșnică, de dinainte de creație. Dar în aceeași introducere, Ioan Botezătorul apare ca martor al lui Isus. Unii evrei din vremea lui Isus așteptau doi mesia: unu preoțesc și unu regal. Ioan ne spune clar că Ioan Botezătorul nu a susținut că era unul dintre acești mesia, ci un martor al singurului Mesia adevărat.

1 Citește Ioan 1:19-23. Cum explică Ioan Botezătorul lucrarea și misiunea lui?

Conducătorii religioși au trimis preoți și leviți să îl întrebe pe Ioan cine era. Ținând cont de așteptările mesianice la un nivel ridicat în Iudeea, era important pentru Ioan Botezătorul să își clarifice poziția în raport cu respectivele așteptări. Nu era Lumina, dar era trimis de Dumnezeu să dea mărturie despre Lumină și să pregătească venirea lui Mesia (Ioan 1:6-8). De aceea le-a răspuns cât de clar a putut, spunând: „Nu sunt eu Hristosul” (Ioan 1:20, EDCR).

De asemenea, Ioan boteza cu apă, dar Hristos avea să boteze cu Duhul (Ioan 1:26,33). Ioan nu era demn să dezlege cureaua încălțăminteii lui Isus (Ioan 1:27). Hristos era mai presus de Ioan, pentru că era de dinainte de Ioan (Ioan 1:30). Isus era Fiul lui Dumnezeu, iar Ioan nu făcea decât să arate spre El (Ioan 1:34).

2 Citește Isaia 40:1-5 și Ioan 1:23. Cum folosește Ioan aceste versete?

Pe vremea când drumurile erau pline de gropi și de pietre, servitorii erau uneori trimiși înaintea regelui să niveleze suprafața drumurilor și să elimine curbele bruște pentru a netezi drumul regelui. Așadar, ca împlinire a profeției, Ioan a venit pentru a pregăti inima oamenilor pentru Isus.

Cum ar trebui ca noi, în calitate de adventiști de ziua a șaptea, să facem același tip de lucrare?

Poporul evreu aștepta un mesia care să îl elibereze de Roma. Scopul Evangheliei după Ioan era să le schimbe înțelegerea cu privire la Mesia pentru a-L putea recunoaște pe Isus ca împlinire a profețiilor cu privire la Împăratul care avea să vină. Mesia nu avea să fie un conducător pământesc. El a venit să împlinească toate făgăduințele Vechiului Testament cu privire la Sine, care includeau jertfirea Sa pentru lume și reînnoirea relației dintre Dumnezeu și poporul Său.

- 3 Citește Ioan 1:29-37. Ce declarație face Ioan Botezătorul despre Isus? Ce imagine importantă folosește pentru a transmite identitatea și misiunea lui Isus?**

Afirmația lui Ioan Botezătorul cu privire la Isus ca Miel al lui Dumnezeu servește scopului Evangheliei după Ioan, care este acela de a aduce o reînnoită înțelegere cu privire la lucrarea și natura lui Mesia. Isus avea să fie într-adevăr împlinirea perspectivei transmise de sistemul de jertfe, făcând trimitere la promisiunea venirii unui Răscumpărător, exprimată pentru prima dată în Geneza 3:15.

„La botez, când Ioan L-a numit pe Isus «Mielul lui Dumnezeu», o nouă lumină venise asupra lucrării lui Mesia. Gândul profetului s-a îndreptat spre cuvintele lui Isaia: «Ca un miel pe care-l duci la măcelărie» (Isaia 53:7)” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 136).

- 4 Citește Marcu 10:45; Romani 5:6 și 1 Petru 2:24. Cum ne ajută aceste versete să înțelegem rolul lui Isus de „Mielul lui Dumnezeu”?**

Chiar dacă avea nevoie să mai afle încă multe despre lucrarea lui Isus, Ioan Botezătorul era sigur că Isus era promisul Mesia, Cel care venise ca împlinire a profeției.

Meditează profund la acest titlu al lui Isus „Mielul lui Dumnezeu”! Ce imagine evocă și cum te ajută sistemul de jertfe din Vechiul Testament să apreciezi prețul plătit pentru mântuirea ta?

Doi ucenici ai lui Ioan Botezătorul erau cu el când a trecut Isus pe lângă ei. Ioan a declarat: „Iată Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1:36). Cei doi ucenici auziseră mesajul lui Ioan despre Hristos, cum că avea să împlinească profețiile din Vechiul Testament privitoare la Mesia ce urma să vină. Prin urmare, ucenicii l-au părăsit pe Ioan pentru a-l urma pe Isus, recunoscând că Isus era mai mare decât Ioan Botezătorul și că era împlinirea mesajului lui Ioan.

5 Citește Ioan 1:35-39. Ce au făcut acești doi ucenici după ce au auzit mărturia lui Ioan despre Isus?

Dorind să fie cu Isus, și-au petrecut ziua cu El. Cine știe ce lucruri uimitoare au învățat și trăit în ziua aceea!

Trebuie să fi fost lucruri uimitoare, pentru că, nu după multă vreme, dorința lor a fost să își împărtășească experiența cu alții. Andrei, unul dintre cei doi ucenici, l-a găsit de îndată pe fratele lui, pe Simon, și i-a spus: „«Noi am găsit pe Mesia» (care, tălmăcit, înseamnă: «Hristos»)” (Ioan 1:41). Când Andrei și-a adus fratele la El, Isus a lăsat să se înțeleagă imediat că îl cunoștea, spunând: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa” (Ioan 1:42). Isus îl cunoștea și îl înțelegea pe Petru. Faptul că Isus cunoaște oamenii este un motiv literar în Evanghelia după Ioan. (Vezi, de exemplu, Ioan 2:24,25.)

„Dacă ar fi avut o atitudine de necredință, ca preoții și rabinii, Ioan și Andrei n-ar fi ajuns să învețe la picioarele lui Isus. Ei ar fi venit la El cu critici, ca să-I judece cuvintele. [...] Dar acești primi ucenici n-au procedat așa. Ei răspunseseră chemării adresate de Duhul Sfânt prin predica lui Ioan Botezătorul. Acum au recunoscut glasul Învățătorului ceresc. [...] O lumină dumnezeiască se revărsa asupra învățaturii din scripturile Vechiului Testament. Temele atât de complexe ale adevărului se contu-
rau într-o nouă lumină” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 139).

Obiectivul Evangheliei după Ioan este să scoată la lumină cine este Isus, astfel încât această veste bună să fie împărtășită lumii.

Cum ți-a schimbat viața Domnul Hristos și credința ta în El? Ce alte schimbări ai dori să se mai întâmple în viața ta?

6 Citește Ioan 1:43-46. Ce dezvăluia mesajul lui Filip despre credința pe care o avea deja în Isus?

Filip era din Betsaida, la fel ca Petru și Andrei. Filip l-a găsit pe prietenul lui Natanael și i-a spus despre Isus. Ioan Botezătorul Îl numise pe Isus „Mielul lui Dumnezeu”. Andrei îi spusese lui Petru că Îl găsisese pe „Mesia”. Dar Filip se referă la Isus drept Cel despre care Moise și profeții au scris și Îi adaugă numele: „Isus din Nazaret”. Referirea la Nazaret declanșează o reacție tăioasă din partea prietenului său.

Natanael pare să fi avut prejudecăți față de micul oraș Nazaret. Cu siguranță un rege nu avea să iasă dintr-un loc atât de mărginaș. Prejudecățile împiedică ușor ochii să vadă adevărata valoare a oamenilor. Filip pare să fi conștientizat, posibil după discuții anterioare cu Natanael, că modul corect de a răspunde la prejudecăți nu este vreo argumentație filozofică sau teologică solemnă, ci o invitație adresată individului de a trăi adevărul la nivel personal. Așa că Filip a spus doar: „Vino și vezi!” Și Natanael a făcut întocmai. S-a dus și a văzut.

7 Citește Ioan 1:47-51. Cum l-a convins Isus pe Natanael de identitatea Sa și care a fost răspunsul lui Natanael?

Din versetele 46 și 47 lipsește detaliul esențial despre reacția verbală a lui Natanael la invitația lui Filip. S-a ridicat și s-a dus totuși să vadă. Prietenia lui cu Filip era mai puternică decât prejudecățile sale și viața lui avea să fie schimbată de atunci înainte.

Isus rostește cuvinte frumoase despre Natanael, numindu-l un israelit în care nu este vicleșug (Ioan 1:47), spre deosebire de ceea ce sugerase Natanael despre Isus (Ioan 1:46). Natanael este surprins, pentru că nu Îl mai întâlnește pe Isus înainte. Apoi Isus face referire la faptul că l-a văzut sub un smochin, iar această scurtă afirmație îl convinge pe Natanael. Isus, prin puterea Sa divină, îl văzuse rugându-se, căutând adevărul sub acel pom (vezi *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 140, 141). Natanael face apoi o mărturisire înălțătoare, numindu-l pe Isus „Rabbi”, „Fiul lui Dumnezeu” și „Împăratul lui Israel”. De remarcat cum aparent cea mai mică revelație duce la cea mai mare mărturisire de credință!

8 Citește Ioan 3:1-21. Cum întărește mărturia lui Nicodim tema Evangheliei după Ioan?

Nicodim era un învățător respectat în Israel și un membru bogat al sinedriului. Mărturia lui joacă un rol important în Evanghelia după Ioan, din mai multe motive. L-a numit pe Isus „Învățător” și a făcut trimitere la semnele făcute de Isus ca dovadă a misiunii Sale divine. Prin urmare, încă dinainte de a conștientiza ceea ce făcea, Nicodim oferea dovezi în sprijinul identității mesianice a lui Isus.

Nicodim considera semnele o dovadă a chemării divine a lui Isus, dar nu considera că făceau trimitere la Isus ca împlinire a profețiilor din Vechiul Testament cu privire la Mesia. Deci Nicodim a venit cu unele îndoieli. La momentul acela nu Îl recunoștea pe Isus ca fiind Hristosul.

9 Citește Ioan 3:3-21. Ce i-a spus Isus lui Nicodim, dovedindu-i că putea să vadă dincolo de cuvintele lui?

Isus cunoaște inima fiecărei persoane. Răspunsul dat lui Nicodim poate părea aspru, dar atacă direct problema. Deși evreii credeau că neamurile/neevreii trebuiau să se convertească, mulți nu înțelegeau că și ei, poporul ales, aveau nevoie de o experiență a convertirii. Nimeni nu se naște mântuit, indiferent de naționalitatea sau de biserica în care a fost crescut.

Moștenirea minunată a iudeilor, care începea încă de la Avraam, le oferea fără îndoială multe avantaje deosebite (vezi Romani 3:1,2). Dar lucrul acesta nu era suficient. Isus i-a spus lui Nicodim un lucru de ne-conceput: că el, un învățător și un conducător al poporului Israel, trebuia să se nască din nou, de sus. Isus l-a confruntat apoi pe Nicodim cu propria neștiință spirituală: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi aceste lucruri?” (Ioan 3:10). „Cum poți tu, un învățător eminent, să nu cunoști lucrul acesta?” Muștrarea trebuie să fi fost șocantă. În ciuda oricăror întrebări avute la momentul acela cu privire la Isus, ulterior Nicodim a trecut de partea Sa, alăturându-se urmașilor Săi (vezi Ioan 19:39).

Ce înseamnă să te naști din nou și de ce acordă Isus o importanță atât de mare acestui fapt?

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, cap. 17

Nicodim „a cercetat Scripturile într-un fel nou, nu ca să discute o teorie, ci ca să primească viață pentru suflet. El a început să vadă Împărăția cerului pe măsură ce s-a supus călăuzirii Duhului Sfânt. [...] Prin credință primim harul lui Dumnezeu, dar credința nu este mântuitorul nostru. Ea nu ne dă niciun câștig. Este numai mâna prin care ne prindem de Hristos și ne însușim meritele Lui, remediul pentru păcat. [...] Pocăința vine de la Hristos, tot așa cum vine și iertarea.

Prin urmare, cum suntem noi mântuiți? [...] Lumina care pornește de la cruce dezvăluie iubirea lui Dumnezeu. Iubirea Lui ne atrage către Sine. Dacă nu ne împotrivim acestei atracții, vom fi conduși la piciorul crucii, plini de pocăință pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul. Apoi Duhul lui Dumnezeu produce prin credință o nouă viață în suflet. Gândurile și dorințele sunt aduse la ascultare de voința lui Hristos. Inima și mintea sunt re-create după chipul Aceluia care lucrează în noi ca să-Și supună totul. Apoi legea lui Dumnezeu este scrisă în minte și în inimă și putem zice împreună cu Hristos: «Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule» (Psalmii 40:8)” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p, 175, 176).

Zilnic: Ioan 7 – 13; Calea către Hristos, capitolul 4

1. Ce întreba poporul în șoaptă despre Domnul Isus?

2. De ce nu L-a lăsat Tatăl singur pe Isus?

3. Cu ce ocazie și cui a spus Domnul Isus că „Scriptura nu poate fi desființată”?

4. De cine și când S-a ascuns Domnul Isus?

5. **Cum trebuie să fie mărturisirea păcatelor înaintea lui Dumnezeu, înaintea oamenilor vătămați sau mărturisirea în public?**

Privire generală

Isus, Sursa întregului adevăr, a luminat lumea cu razele adevărului. Astfel le-a dat o măsură mai mare de lumină tuturor celor născuți în lumea noastră. În ciuda numeroaselor dovezi convingătoare, unii oameni din zilele lui Hristos au ales să se învăluie în întuneric. Din cauza prejudecăților și mândriei lor, au hotărât să nu audă niciun adevăr și să nu vadă nicio lumină. Dumnezeu Se întristează când se întâmplă lucrul acesta, dar, în iubirea Lui, El ne permite să luăm propriile decizii, fie ele și greșite.

Acest studiu va evidenția mărturia unor oameni care L-au văzut pe Isus, precum Ioan Botezătorul și doi dintre ucenicii Săi – anume Andrei și Ioan. Vom avea de asemenea în vedere mărturia lui Filip și a lui Natanael, precum și pe cea a lui Nicodim, un fariseu și un membru distins al sinedriului, care și-a deschis inima în fața luminii adevărului divin. Mărturia lui promite să fie puternică și convingătoare, pentru că Nicodim a riscat foarte mult făcând altfel decât colegii lui influenți. În discuția nocturnă cu el, buzele lui Hristos au rostit cea mai frumoasă promisiune din Biblie: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Întorcându-ne la mărturia lui Ioan, trebuie să ne întrebăm: De ce un bărbat așa respectat și admirat de popor ca Ioan Botezătorul ar fi dat lumii altceva decât o mărturie adevărată despre Isus? Ioan a cuprins întreaga Evanghelie în confirmarea faptului că Isus era într-adevăr Cel profetizat: „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29) – o profecie categoric împlinită acolo, înaintea ochilor oamenilor. În fața mărturiilor unor astfel de martori oculari, nu ar trebui să fim pe deplin convinși că Hristos este Salvatorul și Domnul nostru viu?

Comentariu

Mărturia lui Ioan Botezătorul

Evreii din vremea Domnului Hristos aveau propriile idei cu privire la Mesia care avea să vină și țineau neapărat ca totul să se încadreze în schemele lor bine conturate. Suspectau că Ioan Botezătorul manifesta trăsăturile lui Mesia, dar el a declarat că era doar precursorul adevăratului Mesia, trimis profetic de Dumnezeu să Îi pregătească locul. La scurtă

vreme, Ioan a afirmat despre Isus că este „Mielul lui Dumnezeu”. Dar Isus și jertfa Lui pentru păcatele noastre nu corespundeau așteptărilor conducătorilor evrei legate de un mesia pământesc regal, care să îi învingă pe asupritorii lor și să treacă la conducerea poporului lor și a lumii, în cele din urmă.

Astăzi, unii sceptici nu au nici ei prea multă considerație pentru conceptul biblic de jertfă. Ei fac trimitere la jertfa lui Hristos pentru a-și justifica indiferența. Acești sceptici spun că Isus nu trebuia să Își verse sângele pentru a salva omenirea păcătoasă, deoarece ne-ar fi putut salva pur și simplu printr-o demonstrație a iubirii Sale și prin facerea de minuni. Dar viața, după cum ne spune Biblia, se găsește în sânge, iar omenirea pierdută are nevoie de viața care este în Fiul. Îngerii nu ar fi putut să realizeze acest lucru pentru omenire, pentru că ei împrumută viața de la Deținătorul vieții. De ce ar fi poruncit Dumnezeu nenumăratele jertfe de animale nevinovate dacă nu pentru a arăta necesitatea sângelui nevinovat al lui Hristos pentru iertarea păcatului și dăruirea vieții veșnice?

Din acest motiv a afirmat fără ezitare Ioan Botezătorul că „nu este el Hristosul” (Ioan 1:20) sau Lumina, ci doar un martor care împlinește profeția biblică. De două ori a afirmat Ioan că Isus este într-adevăr Mielul lui Dumnezeu, împlinirea și apogeul sistemului de jertfe. El a rostit acest adevăr în fața mulțimii, în clipa când L-a văzut pe Isus, și a afirmat același adevăr în fața a doi dintre ucenicii săi (Ioan 1:29,36).

Ioan Botezătorul, martor ocular la evenimentele de la botezul lui Isus, a auzit vocea Tatălui anunțând că Isus era Fiul Lui preaiubit în care găsea plăcere. De asemenea, Duhul Sfânt a coborât și S-a oprit asupra lui Isus, Dumnezeu întipărind astfel în mintea lui Ioan caracterul divin al Mântuitorului. Prin urmare, Ioan a spus: „Eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 1:34). În fața acestei proclamări, nu putem să nu ne întrebăm de câte alte dovezi are nevoie un sceptic pentru a crede. Din nefericire, dacă cineva alege să se îndoiască întotdeauna, atunci se învâluie în întuneric.

Cei doi ucenici ai lui Ioan (Ioan 1:35-39)

Doi dintre ucenicii lui Ioan Botezătorul, și anume Andrei și Ioan (scriitorul evangheliei), îl auziseră deja pe Ioan predicând despre împlinirea prin Isus a profeției din Vechiul Testament. Prin urmare, când învățătorul lor le-a îndreptat atenția asupra Domnului Isus, marele Învățător care stătea înaintea lor, au crezut și au dorit să Îl urmeze.

Andrei și Ioan ar fi putut fi critici și să judece, la fel ca fariseii, fiecare cuvânt și fiecare mișcare a lui Isus, dar au ales să se încreadă în îndemnul Duhului. Totodată, trebuie să fi avut încredere în seriozitatea și veridicitatea mărturiei biblice incontestabile a lui Ioan Botezătorul.

Putem pune întrebarea: De unde știm că al doilea ucenic la care se face referire era Ioan ucenicul iubit? Andrei este menționat pe nume, dar Ioan, fiind poate modest sau reticent să-și precizeze numele, este într-adevăr al doilea ucenic. Andrei i-a spus fratelui său, Petru, despre Isus. *Andrei, Petru și Ioan au fost primii 3 din nucleul inițial de 12 ucenici.* „Lăsându-l pe Ioan, ei s-au dus să-L caute pe Isus. Unu dintre aceștia doi era Andrei, fratele lui Simon, iar celălalt era Ioan evanghelistul. Aceștia au fost primii ucenici ai lui Hristos” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 138).

Se pare că acești doi ucenici, Andrei și Ioan, erau foarte interesați de caracterul mesianic al lui Isus și de adevărul uimitor pe care avea să li-l ofere. De remarcat răspunsul lor grăitor la întrebarea lui Isus: „Ce căutați?” Contrar așteptărilor noastre, ei L-au întrebat unde locuiește. „Unde locuiești?” (Ioan 1:38). Nu erau interesați doar să Îl urmeze pe Isus; doreau să stea cu El să afle mai multe despre misiunea Lui. Și au stat cu El tot restul zilei, aflând lucruri uimitoare despre El.

Cum rămâne cu noi, în zilele noastre? Dorim doar să credem în Isus, dar să nu rămânem în prezența Lui? Ne bucurăm de compania Lui? Într-adevăr, singura cale pentru ca viața noastră să fie schimbată este să privim la El, așa cum Ioan le-a spus ucenicilor săi să facă.

Filip și Natanael (Ioan 1:43-46)

De la Andrei, Ioan și Petru ne îndreptăm acum atenția asupra lui Filip și Natanael. Filip, simțind că prietenul său Natanael avea oarecare prejudecăți și cu siguranță nu era credul, a încercat să îi prezinte din scrierile lui Moise și din profeți dovezi cu privire la Mesia. Când Natanael a ezitat după ce a auzit că Isus era din Nazaret, Filip nu s-a angajat nici într-o dezbatere, nici într-o ceartă cu el, ci i-a adresat pur și simplu invitația: „Vino și vezi” (Ioan 1:46). De observat că Isus a folosit aceeași abordare cu Andrei și cu Ioan când i-a invitat să vadă cu ochii lor!

Timpul petrecut cu Isus conține o forță și ceva ce produce schimbare. Putem dezbate și aduce argumente teologice și filozofice în favoarea adevărului în discuțiile noastre cu alții, dar, în final, mărturia noastră este cea mai eficientă atunci când îi invităm cu blândețe și sinceritate să

Îl descopere ei înșiși pe Isus. În mărturia noastră trebuie să ne concentrăm în primul rând pe ajutorul oferit oamenilor să îl cunoască pe Isus personal, după care multe obiecții sau dubii pot dispărea. Prezentarea doctrinelor este cu siguranță importantă, dar trebuie să începem cu Isus ca miez al întregii cunoașteri.

Este important să notăm contrastul dintre modul în care Natanael îl vedea pe Isus și modul în care Isus îl vedea pe Natanael. Acesta îl catalogase ca inadecvat pe Isus, doar pentru că era din Nazaret. Din nefericire și noi facem uneori același lucru altora. Îi încadrăm în anumite categorii pe baza naționalității, etniei, culturii sau a altor diferențe pe care le vedem. Contrar opiniei inițiale a lui Natanael, Isus l-a lăudat pe acest viitor ucenic. Când l-a văzut, Isus a spus: „Iată, cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug” (Ioan 1:47) – un comentariu categoric încurajator care l-a făcut pe Natanael să se intereseze mai mult de acest nazarinean. Când a văzut darul profetic al lui Isus, Natanael a crezut imediat. „Rabbi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel” (Ioan 1:49).

Mărturia lui Nicodim (Ioan 3:1-21)

Ioan, în relatarea lui despre Isus, se distinge ca evanghelistul care pune accent pe *întâlnirile personale* ale lui Isus cu anumiți indivizi, precum Nicodim și samariteana. În interacțiunile Sale, Isus nu a favorizat anumite categorii de persoane, ci a căutat să interacționeze semnificativ cu toți cei care erau receptivi la adevăr, indiferent că era vorba despre un lider evreu respectat, precum Nicodim, sau o femeie disprețuită din Samaria.

Nicodim era fariseu și un membru important al sinedriului, care slujea ca cel mai înalt for judiciar în iudaism, o formă de autoritate asemănătoare cu a părinților/bătrânilor dintr-o familie. Cuvântul „sinedriu” vine din cuvântul grecesc *sunedrion*, care înseamnă literal „consiliu”. Era alcătuit din 71 de membri, împărțiți în 3 diviziuni, potrivit Matei 27:41, după cum urmează:

- 1) conducătorii preoților (marele-preot în funcție, marii-preoți care nu mai activau și membrii din familia marilor-preoți). Această grupare era alcătuită în cea mai mare parte din saducheii.
- 2) cărturarii (în cea mai mare parte farisei);
- 3) bătrânii, care erau reprezentanți ai principalelor familii aristocrate.

Funcția de mare-preot ajunsese obiectul corupției și era adeseori cumpărată și vândută de Roma celui care oferea cel mai mult.

Numele grecesc al lui Nicodim înseamnă literal „învingător asupra oamenilor”. Cunoscut pentru bogăția sa, Nicodim era și un distins învățător. A ajuns foarte convins că trebuie să Îl întâlnească pe Isus, în virtutea lucrurilor neobișnuite pe care le auzise despre El. Dar trebuia să fie atent. Nu putea face nimic ce i-ar fi jignit pe ceilalți conducători și ar fi afectat iremediabil relația lui cu ei; cu toate acestea, Nicodim nu putea ignora dovezile puternice că Isus era Mesia. De aceea s-a întâlnit cu Isus noaptea, când s-a bucurat de puțină intimitate, discutând cu El față în față. Isus vine în întâmpinarea noastră acolo unde ne aflăm în călătoria noastră spirituală. Nu Îl deranjează cum venim la El, atâta vreme cât venim cu o inimă sinceră.

Nicodim a avut șansa de a pune la încercare caracterul și integritatea nepătată a lui Isus din punct de vedere spiritual. În consecință, mai târziu, Nicodim l-a apărât pe Isus în cadrul sinedriului, care voia să Îl condamne fără a-l asculta, după cum aflăm din Ioan 7:51. De observat evoluția experienței lui Nicodim cu Isus: s-a întâlnit cu El în privat pentru a afla despre adevărata convertire; l-a apărât înaintea sinedriului și apoi, la sfârșit, a avut destul curaj încât să ajute la coborârea de pe cruce a trupului Domnului Isus în vederea înmormântării!

Aplicație

- 1 Gândește-te la afirmația lui Dumnezeu Tatăl despre Fiul Său cu ocazia botezului! Este posibil vreodată ca Dumnezeu să Se uite la tine și să spună același lucru pe care l-a spus despre Fiul Său: că ești fiul sau fiica Sa preaiubit/ă în care Își găsește toată plăcerea? Atunci când îți formulezi răspunsul citește pasajul încurajator de la pagina 133 din *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, primul paragraf. Cum manifesti practic în viața ta de zi cu zi certitudinea exprimată în acest paragraf și ce schimbare notabilă va produce acest lucru?
- 2 Cum te ajută evoluția de-a lungul anilor a relației dintre Nicodim și Isus să dai o mărturie eficientă în fața oamenilor influenți din societate?
- 3 Compară mărturia Domnului Hristos dată lui Nicodim cu mărturia dată lui Natanael! Ce poți învăța din ambele exemple?

26 octombrie – 1 noiembrie

Mărturia samaritenilor

Sabat după-amiază

De memorat: „Și ziceau femeii: «Acum nu mai credem din pricina _____, ci din pricină că L-am auzit _____ și știm că _____ este în adevăr Hristosul, _____ lumii»” (Ioan 4:42).

Cine erau samaritenii? Regatul de Nord al lui Israel fusese cucerit de asirieni în anul 722 î.H. Pentru a crea stabilitate politică, asirienii și-au răspândit prizonierii în întreg imperiul. De asemenea, prizonieri din alte națiuni au fost aduși să populeze Regatul de Nord, iar aceștia au devenit „samaritenii”, care practicau propria formă de iudaism. Relațiile nu erau însă bune între ei și evrei. De exemplu, samaritenii au acționat împotriva reconstruirii templului la întoarcerea evreilor din Babilon. Între timp, samaritenii își construiseră propriul templu pe muntele Garizim. Dar acest templu a fost distrus de conducătorul evreu Ioan Hircan (Johan Hyrcanus) în anul 128 î.H.

În vremea Domnului Hristos, această animozitate încă mai exista. Evreii evitau Samaria pe cât posibil. Deși comerțul este posibil să fi continuat, celelalte interacțiuni erau tabuuri, adică lucruri pe care oamenii evitau nejustificat să le facă. Evreii nu împrumutau nimic de la samariteni și nici nu primeau vreo favoare din partea lor. În acest context relatează Ioan întâlnirea dintre Isus, femeia de la fântână și oamenii din cetatea samariteană Sihar.

2 noiembrie: Ziua Exploratorilor

1 Citește Ioan 4:1-4. Care a fost împrejurarea ce îl făcuse pe Isus să treacă prin Samaria?

Fariseii descoperiseră că ucenicii lui Isus botezau mai mulți oameni decât ucenicii lui Ioan Botezătorul. Această situație putea crea tensiuni între adepții lui Ioan și cei ai lui Isus. Ucenicii lui Ioan, oarecum firești, erau invidioși, fiindcă se gândeau la reputația și statutul învățătorului lor (compară cu Ioan 3:26-30). Răspunsul impresionant al lui Ioan a fost că el trebuia să se micșoreze, iar Isus trebuia să crească (Ioan 3:30). Probabil pentru a evita confruntarea, Isus a plecat din Iudeea spre Galileea. Samaria era pe ruta cea mai directă între cele două locuri, dar nu era singura rută posibilă. Evreii devotați o luau pe drumul lung și ocolitor, mergând spre est prin Perea. Dar Isus avea o misiune în Samaria.

2 Citește Ioan 4:5-9. Cum a folosit Isus această ocazie ca să înceapă o discuție cu femeia de la fântână?

Fântâna lui Iacov se găsea chiar lângă Sihem, în vreme ce Siharul, localitatea de unde venea femeia, se afla la o distanță de aproximativ un kilometru și jumătate. Isus stătea lângă fântână în timp ce ucenicii Săi se duseseră în cetate să cumpere mâncare. Nu avea acces la apa răcoritoare a fântânii. Când femeia a venit să scoată apă, i-a cerut să îi dea să bea.

În Ioan 3, a fost surprinzător faptul că Nicodim, un conducător al evreilor și rabin, s-a umilit și a venit la Isus. A venit noaptea, pentru a evita să fie văzut. Dar în Ioan 4, femeia se ascunde în plină zi, evitând poate contactul cu alte femei, care veneau la fântână fie dimineața, fie seara, când era mai răcoare. La urma urmei, de ce parcurgea un drum atât de lung să ia apă în mijlocul zilei, când era arșiță? Oricare ar fi fost motivul pentru care se afla acolo, întâlnirea cu Isus avea să îi schimbe viața.

Ce scenă se desfășoară apoi! Un învățător evreu este prezentat în contrast cu o samaritană de proastă reputație. Ce deosebire! Cu toate acestea, exact în acest context, o întâlnire remarcabilă are loc.

Care sunt tabuurile din cultura ta care sunt o piedică în calea mărturiei tale pentru alții?

3 Citește Ioan 4:7-15. Cum folosește Isus această întâlnire pentru a da mărturie?

„Ura dintre evrei și samariteni o oprea pe femeie să-I facă un bine lui Isus, dar Mântuitorul căuta o cheie spre inima ei și, cu tactul izvorât din iubirea Sa divină, a cerut, nu a oferit, o facere de bine. Un dar oferit ar fi fost refuzat, dar încrederea trezește încredere” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 184).

La fel ca în cazul întâlnirii Sale cu Nicodim, Isus cunoaște ce se află în inima altora. Ca răspuns la uimirea ei că un evreu cere o astfel de faoare de la un samaritean, Isus trece direct la subiect: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau!», tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie” (Ioan 4:10).

Răspunsul femeii a fost asemănător cu cel al lui Nicodim, care, în contextul nașterii din nou, a întreat: „Cum se poate face așa ceva?” Ea a întreat: „N-ai cu ce să scoți apă, și fântâna este adâncă, de unde ai putea să ai dar această apă vie?” (Ioan 4:11). În ambele cazuri Isus îi îndrepta (în primul caz, pe un important învățător evreu; în celălalt caz, pe o samariteană cu un caracter îndoielnic) spre adevăruri spirituale pe care fiecare dintre ei avea nevoie să le audă și să le înțeleagă. Isus le-a spus practic amândurora același lucru: aveau nevoie de o experiență de convertire.

4 Care este contextul din Vechiul Testament al afirmației lui Isus despre apa vie? **Jeremia 2:13; Zaharia 14:8**

Apa este necesară pentru viață; oamenii nu pot exista fără apă, prin urmare apa poate fi o imagine sugestivă și pentru viața veșnică. De aceea Isus spune: „Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4:14).

Citește Ioan 7:37,38. Ce ne spune Isus în aceste versete și cum avem parte de ceea ce El promite aici?

„Vă voi stropi cu apă curată și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoli voștri. Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezechiel 36:25-27).

5 Cum reflectă Ezechiel 36:25-27 adevărurile pe care Isus căuta să le transmită lui Nicodim și femeii de la fântână?

În ambele cazuri, Isus căuta să le comunice acestor oameni adevăruri spirituale, folosind ilustrații din lumea naturală. Niciunul dintre ei nu a înțeles la început ce a vrut să spună Isus. „Cum să poată un om să se nască din nou?” a întrebat Nicodim. Cum să poată să se întoarcă în pântecele mamei lui? Nicodim funcționa în mod clar la un nivel lumesc și pământesc, deși Isus îl îndrepta evident spre un adevăr spiritual. Și această femeie, la rândul ei, a interpretat cuvintele lui Isus despre apă în mod literal, deși Isus vorbea clar despre ceva spiritual.

Răspunsul femeii la oferta lui Isus de apă vie a fost: „Dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici să scot” (Ioan 4:15). Ea se gândea că apa oferită de Isus ar fi scăpat-o de drumurile la fântână, reducând astfel riscul de a întâlni alți oameni. Este interesant cum situația se inversează rapid: după ce Isus îi cere femeii să îi dea să bea, ea ajunge să îi ceară *Lui* să bea.

6 Citește Ioan 4:16. Cum a răspuns Isus la cererea femeii?

Brusc, Isus schimbă subiectul discuției, cerându-i femeii să își cheme soțul, după care să se întoarcă. De ce schimbarea bruscă de subiect? Acțiunile femeii trădau faptul că ea evita ceva. Isus îi putea citi inima. Ca să găsească vindecare, ea trebuia să își înfrunte situația. „Înainte ca ființa aceasta să primească darul pe care El voia fierbinte să i-l dea, ea trebuia adusă în situația de a-și recunoaște păcatul și Salvatorul” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 187).

- 7 Citește Ioan 4:16-24. Ce a făcut Isus pentru a-i arăta acestei femei că îi cunoștea cele mai ascunse secrete? Cum a reacționat ea?**
-
-

Lumina era prea puternică pentru a privi direct la ea. Deși Îl recunoaște pe Isus ca profet, femeia se eschivează din nou. Îi pune lui Isus o întrebare pe o temă care era subiect de dispută religioasă între iudei și samariteni – locul potrivit de închinare.

Ca răspuns, Isus a scos în evidență faptul că samaritenii nu știau la ce se închinau. Închinarea lor era un amestec între iudaism și păgânism. Evreii se închinau Dumnezeului care Se descoperă – un alt lucru important de recunoscut de către un samaritean.

Închinarea la adevăratul Dumnezeu nu este legată de un anumit loc. Prin urmare, discuția despre un loc precis de închinare nu era relevantă în acel context. Căci Dumnezeu este duh, iar cei care se închină în duh trebuie să facă lucrul acesta în duh și în adevăr. Femeia a acceptat adevărul simplu transmis de Isus și era pregătită să afle mai mult.

- 8 Citește Ioan 4:25,26. Cum i-a descoperit Isus femeii adevărata Lui identitate?**
-
-

Din toate cele patru evanghelii, aceasta este singura situație de dinaintea procesului Său în care Isus a declarat clar în fața cuiva că El este Mesia. Și a afirmat-o nu în fața unei mari mulțimi sau a unei persoane importante, ci în fața unei femei samaritene cu nume necunoscut care era singură la fântâna lui Iacov. Isus este interesat de orice suflet singur care se simte dat la o parte și stingher.

Deci acestei femei, care nu doar că era dintr-o cultură străină, dar nu avea nici cel mai elevat caracter moral, Isus îi descoperă deschis identitatea Sa. După ce îi arătase că îi cunoștea cele mai întunecate secrete, i-a dat și un bun motiv să creadă în El.

Ce ar trebui să ne spună această istorisire despre motivul pentru care Evanghelia trebuie să treacă dincolo de barierele pe care noi oamenii le ridicăm între noi?

9 Citește Ioan 4:27-29. Ce gest surprinzător a făcut femeia?

Discuția lui Isus cu femeia este întreruptă de sosirea ucenicilor. Deși surprinși că vorbea cu o femeie, nu I-au pus întrebări. În schimb, L-au îndemnat să mănânce. Femeia, între timp, și-a lăsat vasul cu apă și s-a grăbit să intre în cetate pentru a le împărtăși și altora ceea ce tocmai trăise alături de Isus.

10 Citește Ioan 4:30-42. Ce s-a întâmplat după această întâlnire și ce ne învață lucrul acesta despre modul în care poate fi răspândită Evanghelia?

Pare ciudat că narațiunea lui Isus despre seceriș întrerupe istorisirea convertirii multora din cetate. Dar Ioan vrea ca noi să vedem modul în care înțelegea Isus ce se întâmpla. Prezentarea planului de mântuire femeii samaritene era mult mai importantă pentru El decât mâncarea. Scopul Lui era acela de a conduce sufletele la mântuire și S-a folosit de acea ocazie să le transmită ucenicilor caracterul urgent al împărtășirii Evangheliei cu toți oamenii, inclusiv cu cei care nu erau ca ei.

Există multe momente importante în Evanghelia după Ioan. Cu siguranță Ioan 4:39-42 este unul dintre ele. Mulți dintre samariteni au crezut datorită mărturiei femeii, care spusese: „Mi-a spus tot ce am făcut” (Ioan 4:39). Samaritenii I-au cerut lui Isus să stea cu ei. Rezultatul a fost că mulți alții au crezut datorită cuvântului lui Isus. „Și ziceau femeii: «Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii»” (Ioan 4:42).

Ce ar trebui să ne spună această narațiune despre cât de puternică poate fi mărturia chiar și a unei singure persoane? Cât de puternică este mărturia ta?

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, cap. 19

„Îndată ce L-a găsit pe Mântuitorul, samariteana a adus și pe alții la El. Ea s-a dovedit un misionar mai harnic chiar decât ucenicii. Ei n-au văzut nimic în Samaria care să arate că era un câmp promițător. Gândurile lor erau fixate pe o lucrare mai amplă, care trebuia să se facă în viitor. Nu vedeau că în jurul lor chiar era o recoltă care trebuia adunată. Dar, prin femeia pe care o disprețuiau, o întreagă cetate a fost adusă la Mântuitorul. Ea a dus îndată lumina la compatrioții săi.

Femeia aceasta reprezintă acțiunea unei credințe în Hristos – o credință practică. Fiecare ucenic adevărat se naște în Împărăția lui Dumnezeu ca misionar. Acela care bea din apa vie devine un izvor de viață. Primitorul devine dătător. Harul lui Hristos în suflet este ca un izvor în pustiu, curgând pentru a răcori pe toată lumea și făcându-i pe cei gata să piară doritori să bea din apa vieții” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 195).

Zilnic: Ioan 14 – 20; Calea către Hristos, capitolul 5

1. Ce face persoana care Îl iubește pe Domnul Isus și cine i se va arăta?

2. În care Lege și în ce loc anume scrie: „M-au urât fără temei”?

3. Cine era „fiul pierzării” din Ioan 17:12?

4. Cine are un mai mare păcat decât Pilat?

5. **Ce reprezintă o simplă mărturisire a credinței fără o profundă iubire pentru Hristos?**

Privire generală

Samaritenii erau disprețuiți de vecinii lor evrei. Aceștia îi disprețuiau pe samariteni chiar mai mult decât pe asupritorii lor romani. Samaritenii erau considerați corupți, nesinceri și de evitat cu orice preț. De aceea călătorii din Galileea evitau ruta mai scurtă spre Ierusalim prin Samaria și ocoleau prin Perea. Problema samariteană a început când Tiglat-Pileser al III-lea (745-727 î.H.) a deportat în Asiria majoritatea populației din Israel. Acești israeliți au alcătuit ceea ce cunoaștem drept „cele zece seminții pierdute ale lui Israel”. Pentru a definitiva această acțiune de depopulare, noul împărat asirian Sargon al II-lea (722-705 î.H.) a exilat și mai mulți dintre locuitorii Regatului de Nord. În vederea unificării Imperiului Asirian, în Israel au fost aduși locuitori din Asiria și din regiunile mesopotamiene, cu scopul repopulării. Astfel, acești nou-veniți s-au amestecat cu restul poporului Israel, atât din punct de vedere religios, cât și rasial.

Aceasta nu este decât o redare succintă a evenimentelor. Alte incidente negative care au avut loc ulterior – precum încercarea samaritenilor de a sabota eforturile de reconstrucție ale exilaților evrei, atunci când aceștia s-au întors în țara lor – nu au făcut decât să agraveze problema și să intensifice tensiunile dintre samariteni și evrei.

Comentariu

Femeia de la fântână (Ioan 4:1-15)

În cadrul întâlnirii Sale cu această samariteană, Isus a încălcat protocolul acceptat și tradițiile practicate cu strictețe de iudei, totul pentru a o câștiga pentru împărăția Sa. De exemplu, Isus i-a permis o întrevedere privată, deși era o femeie din Samaria. I-a cerut o favoare, lucru care nu era social acceptabil, pentru că evreii nu aveau nicio legătură cu astfel de oameni disprețuiți și așa-ziși „necurați”, mai ales cu o femeie.

În cultura acelei vremi, faptul de a cere și a primi o favoare de la cineva deschidea ușa către prietenie și îl obliga pe cel care primea favoarea să o întoarcă. Femeia părea șocată că Isus, un evreu, i-a cerut ei, o femeie disprețuită din Samaria, să facă ceva pentru El, inițiind astfel o relație. Să ne gândim la răspunsul ei: „Cum Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteancă?” (Ioan 4:9)!

Este interesant de observat că femeia nu a terminat ceea ce intenționase să facă. Trebuia să ducă un vas cu apă în satul ei, Sihar, dar în entuziasmul ei pentru uimitoarea descoperire a apei vieții, a lăsat în urmă vasul cu apă plin. A vrut să îi dea lui Isus să bea apă ca să își potolească setea, dar nu I-a mai dat, pentru că a plecat atât de grăbită. Când s-au întors cu mâncare ca să își potolească foamea, ucenicii lui Isus au fost cât se poate de surprinși că nu îi mai era foame.

„Faptul că ea lăsa vasul de apă exprima fără îndoială ce efect au avut cuvintele Lui. Dorința arzătoare a sufletului ei era să primească apa vie. Uitase de ce venise la fântână, uitase de setea Mântuitorului, pe care dorise să o potolească” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 191). Isus a fost profund impresionat că o astfel de femeie disprețuită și-a deschis inima față de El ca mult așteptatul Mesia – un răspuns mult mai bun decât cel primit din partea multora din poporul Său, care își ferecaseră mintea în privința Lui. Isus era atât de implicat în lucrarea Tatălui Său de recuperare pentru împărăția cerului a sufletelor pierdute, încât și-a pierdut setea și foamea trupeză, săturându-și sufletul cu apa și hrana cerească.

Uneori, mărturia dată altora se face din datorie și este privită ca o corvoadă. Dar *ocazia de a da mărturie ar trebui să fie o încântare* dacă din inimă se revărsă duhul lui Hristos. Este o lucrare făcută cu toată inima, nu o muncă silnică. Pentru cei care abordează misiunea în acest mod axat pe Domnul Hristos, este cu adevărat o revărsare a Duhului care izvorăște spontan din inima omului. De aceea Isus le-a spus ucenicilor Săi surprinși: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” (Ioan 4:34).

Descoperirea lui Isus (Ioan 4:16-26)

Putem vedea o asemănare între răspunsul femeii samaritene și cel al lui Nicodim după ce amândoi au auzit adevărul profund din gura lui Hristos. Acest membru ilustru al sinedriului a încercat să evite subiectul crucial al nevoii sale desperate de convertire spirituală. Așa că s-a prefăcut că nu înțelege sensul cuvintelor lui Hristos și a încercat să identifice experiența nașterii din nou cu întoarcerea la propriu în pântecele mamei. Asemănător, femeia din Sihar a schimbat subiectul într-o încercare de a-și înăbuși convingerea că Isus este Mesia. Ea a divagat spre o controversă actuală atunci despre locul corect de închinare.

Cu blândețe, dar hotărât, Isus a readus-o la subiectul important al recunoașterii Lui ca Mesia stând în fața ei. Totodată i-a reamintit cu tact

că religia ei, care era un amestec de păgânism și iudaism, nu ducea la adevărata închinare la Dumnezeu, căci El este Duhul și sursa adevărului: „Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4:24). Cu alte cuvinte, adevărata închinare care duce la mântuire nu ține atât de loc, cât mai degrabă de Persoana Domnului Hristos.

Acestei femei simple, unei păcătoase cu o morală îndoielnică, i s-a încredințat adevărul solemn că Isus era Mesia cel mult așteptat. Mântuitorul a condus-o treptat la adevăr, culminând cu faptul că a onorat-o – mai mult decât pe oricine altcineva înainte de învierea Lui – cu adevărul explicit despre mesianitatea Lui: „Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.” Tot la fel, nici noi nu trebuie să dăm dovadă de favoritism în evanghelizarea oamenilor, fie ei bogați sau săraci, cu statut social „superior” sau „inferior”. Astfel de deosebiri nu ar trebui să conteze pentru noi, pentru că nu au contat nici pentru Hristos. Toți cei cu care venim în contact au un numitor comun: nevoia de iertare și răscumpărare.

Mărturia samaritenilor (Ioan 4:27-42)

În cultura evreilor din vremea lui Isus exista obligația de a întoarce ospitalitatea cuiva, lucru acceptabil atunci când cealaltă persoană era tot un evreu, dar nu când era vorba de un samaritean. Primirea și întoarcerea unui gest de bunăvoință aveau tendința de a-i apropia pe oameni unii de alții. De aceea evreii erau total împotriva acestei practici față de străini. Dar Isus a depășit prejudecățile naționale ale evreilor, deoarece El venise să salveze și să lucreze pentru toate categoriile sociale, atât din societatea evreiască, cât și din afara ei. Mai mult, de ce L-ar preocupa o astfel de obligație socială când misiunea Lui era să meargă până la gestul extrem de a muri pentru toată omenirea?

Isus S-a folosit de reciprocitate în lucrarea Sa, pentru că era dispus să acorde și să primească ajutor. O astfel de abordare este un mod eficient de a-i valida pe alții și de a-i ajuta să se simtă valoroși și folositori. Gândește-te la cât de eficientă s-a dovedit această abordare în cazul femeii samaritene! Isus i-a cerut doar să Îi dea apă să bea, lucru pe care ea putea să îl facă, după care El i-a întors gestul și i-a oferit apa vieții, pe care numai El putea să o dea. Apoi femeia, la rândul ei, a împărtășit vestea bună celor din poporul ei și o întregă cetate a venit să Îl întâlnească pe Isus și să creadă în El.

Tot la fel, mărturia noastră ar trebui să se răspândească de la o persoană la mai multe, în sfere de influență din ce în ce mai mari. De ase-

menea, Isus S-a deschis față de alții și Și-a permis să fie vulnerabil în fața lor. Isus invita la apropiere și tânjea ca oamenii să fie grijulii și miloși cu El. Ellen G. White ne spune că, „în casa lui Lazăr, Isus găsisese de multe ori odihnă. Mântuitorul nu avea o casă proprie. Depindea de ospitalitatea prietenilor și a ucenicilor Săi [...]. El tânjea după blândețea, amabilitatea și afecțiunea oamenilor” (*Ibidem*, p. 524).

În încheiere, să avem în vedere acest citat despre reciprocitatea dintre Isus și samaritenii din Sihar! Deși era un învățător evreu, „El accepta ospitalitatea acestui popor disprețuit. Dormea alături de ei sub acoperișurile lor, mânca împreună cu ei la mesele lor” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 26). Adeseori ni se pare o provocare să practicăm reciprocitatea în mărturia noastră față de alții. Poate pentru că ne simțim atât de mult binecuvântați de adevărurile minunate pe care Dumnezeu ni le-a dat, avem tendința de a-i ajuta pe alții, dar adesea noi nu ne lăsăm ajutați de alții, să fim noi cei care primesc ajutor. Dar am fi mai eficienți dacă ne-am smeri și am urma exemplul Domnului Hristos de a oferi și a primi.

Aplicație

- 1 Ce obstacole întâlnim în calea mărturiei noastre când avem interacțiuni, de exemplu, cu vecini, colegi sau prieteni? Cum este influențată mărturia noastră de diferențele de limbă, etnie, obiceiuri culturale, religioase și statut economic? Cum te ajută exemplul Domnului Isus? Nu uita că Isus a renunțat la o existență perfectă în cer pentru a Se confrunta cu fiecare problemă și să practice păcătoasă ce afectează omenirea!
- 2 Gândește-te la următoarea situație: unii dintre membrii bisericii nu vor să facă niciun fel de evanghelizare sau să dea mărturie pentru că le este teamă că nou-veniții în biserică nu ar fi pregătiți să se adapteze la atmosfera și serviciile divine ale bisericii. Cum ai reacționa la această provocare?
- 3 Gândește-te la activitatea ta preferată, la hobbyul tău. Ajungi atât de absorbit de lucrul respectiv încât uiți să mănânci? Tot la fel, cum poate exemplul lui Hristos de a-i da mărturie femeii din Samaria să ne ajute să trecem de pe tărâmul datoriei la cel al încântării pline de entuziasm?

Mai multe mărturii despre Isus

Sabat după-amiază

De memorat: „Și după ce voi fi _____ de pe pământ, voi _____
la Mine pe _____ oamenii” (Ioan 12:32).

Isus nu doar spune lucruri uimitoare despre Sine, despre cine este El, despre cine L-a trimis sau despre locul de unde a venit. El și *arată* cine este, prin minunile și semnele pe care le face. După cum mărturisesc unii deschis despre Isus, „când va veni, Hristosul va face mai multe semne decât a făcut omul acesta?” (Ioan 7:31). Isus Și-a susținut cuvintele cu fapte care au dovedit adevărul cuvintelor Sale.

Dar, pe măsură ce acțiunea continuă, în popor apare dezbinarea. Vindecarea omului de lângă scăldătoarea Betesda atrage furia anumitor conducători. Discuția din Capernaum de după hrănirea a cinci mii de oameni rezultă în respingerea lui Isus de către mulțime. Învierea lui Lazăr naște credință în unii, dar atrage ostilitate din partea altora, ceea ce va duce la procesul și uciderea lui Isus.

Studiul din această săptămână îi are în vedere pe unii dintre cei care au fost martori la cele înfăptuite de Isus și au mărturisit despre Isus. În fiecare caz sunt dezvăluite aspecte cu privire la cine este Isus cu adevărat, aspecte care împreună creează o imagine mai detaliată asupra lui Isus Mesia.

Studiul 2 a descris cum mărturia lui Ioan Botezătorul i-a adus la Isus pe primii ucenici – Andrei și Ioan, Petru, Filip și Natanael. Ne-am așteptat ca Ioan, după ce și-a prezentat mărturia, să iasă din scenă. Dar acesta reapare de câteva ori în Evanghelia după Ioan.

1 Citește Ioan 3:25-36. În ce se compară Ioan Botezătorul cu Isus?

O dispută a avut loc între ucenicii lui Ioan și un evreu anonim pe tema curăției, probabil ceva legat de eficacitatea botezului (compară cu Marcu 1:4,5). Interesant este că, atunci când vin la Ioan, fără îndoială ca să rezolve problema, ucenicii săi Îl menționează pe Isus astfel: „Iată că botează și toți oamenii se duc la El” (Ioan 3:26). Nu este greu de citit printre rânduri: sunt invidioși pe Isus – invidioși că învățătorul *lor* ar avea ceva de pierdut, că ei ar avea ceva de pierdut.

Lui Ioan i-ar fi fost foarte ușor să se complacă în gelozie, dar nu se complace, pentru că știe care este misiunea lui. În schimb, le amintește ucenicilor că el nu a pretins niciodată că este Hristos. Dimpotrivă, a venit să arate spre El, să Îi pregătească locul, să fie un martor despre El (Ioan 1:6-8).

Folosind ilustrația unei nunți, se numește *prietenul mirelui*, Isus fiind *mirele*. *Mireasa* ar fi poporul lui Dumnezeu (compară cu Osea 2:16-23; Isaia 62:1-5). Apoi, în cuvinte care arată adevărata lui măreție, Ioan spune: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3:30).

Ioan 3:31-36 continuă comparația între Isus și Ioan Botezătorul, arătând superioritatea lui Mesia față de predecesorul Său. Prin mărturia lui Ioan care face trimitere la Isus se accentuează iarăși ideea de a da mărturie. Cei care primesc acea mărturie și cred în Isus au viața veșnică. Cei care nu Îl primesc rămân sub mânia lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce spune textul. Dumnezeu iubește lumea și Și-a trimis Fiul să o răscumpeze (Ioan 3:16,17). Dar cei care refuză darul care le este oferit vor fi nevoiți să suporte pedeapsa pentru păcatele lor – moartea veșnică.

Cum putem învăța lecția umilinței atât înaintea lui Dumnezeu, cât și înaintea oamenilor? Ce putem învăța din exemplul lui Ioan de aici despre smerenia sufletului?

2 Citește Ioan 1:32-36. Ce anume din ce spune Ioan Botezătorul aici despre Isus nu corespunde speranțelor oamenilor cu privire la mult așteptatul Mesia?

Evreii așteptau să vină un mesia care să îi elibereze de sub stăpânirea Romei. Îndelung asupriți, evreii credeau că mesia avea nu doar să înlăture dominația, ci și să facă din ei o națiune măreață și puternică. Exprimarea lui Ioan Botezătorul însă – care Îl numește pe Isus „Mielul lui Dumnezeu” –, deși făcea trimitere directă la jertfa Sa ispășitoare, probabil a fost înțeleasă greșit de majoritatea oamenilor. S-ar putea ca aceștia să nu fi avut nicio idee despre ce vorbea.

Așadar Ioan, prin evanghelia sa, voia să le schimbe percepția cu privire la Mesia pentru a-L putea recunoaște pe Isus ca împlinire a profețiilor despre Împăratul ce urma să vină. Nu venea ca un lider politic și militar, ci venea ca să Se ofere ca jertfă pentru păcatele lumii. Acesta era scopul Lui. Numai după aceea, când totul se va sfârși, va veni împărăția finală (vezi Daniel 7:18).

„La botez, când Ioan L-a numit pe Isus «Mielul lui Dumnezeu», o nouă lumină venise asupra lucrării lui Mesia. Gândul profetului s-a îndreptat spre cuvintele lui Isaia: «Ca un miel pe care-l duci la măcelărie» (Isaia 53:7)” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 136).

Ioan Botezătorul spune în Ioan 1:31 – „Eu nu-L cunoșteam.” Cum a ajuns atunci Ioan să Îl recunoască pe Isus ca Mesia? Răspunsul este că Domnul care l-a trimis pe Ioan îi spusese dinainte: „Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.» Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 1:33,34). Cu alte cuvinte, Dumnezeu i-a descoperit lui Ioan că Isus era Mesia.

Hristos este „puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:24). Cunoașterea faptului că Isus este Hristosul provine de la Dumnezeu Însuși prin puterea de convingere a Duhului Sfânt. Această temă apare frecvent în Ioan. Mântuirea nu vine din filozofia lumească, din știință sau din învățătura înaltă. Vine numai de la Dumnezeu într-o inimă predată în credință și ascultare de Isus.

Cum am cunoaște adevărul despre Isus ca jertfă ispășitoare pentru noi, dacă nu ni s-ar fi descoperit prin Biblie? Cât de importantă este Biblia?

Studiul 2 a descris hrănirea celor cinci mii de oameni, din Ioan 6, dar nu a cuprins secțiunea finală a pasajului, care este studiată aici.

3 Citește Ioan 6:51-71. Ce anume din ce a spus Isus a fost greu de acceptat?

Doar ce fuseseră hrăniți în mod miraculos de către Isus și oamenii erau gata să Îl încoroneze rege (Ioan 6:1-15). Dar, vorbind ulterior cu ei în sinagoga din Capernaum, El le explică semnificația spirituală a minunii: „Eu sunt Pâinea vieții” (Ioan 6:35). Apoi explică mai în detaliu că această pâine este trupul Său, pe care îl dă pentru viața lumii (Ioan 6:51).

Aceste cuvinte au deschis ochii mulțimii la faptul că Isus nu avea să fie regele lor pământesc. El nu Se potrivea tiparului produs de gândirea lumească. Oamenii au refuzat convertirea ce le-ar fi transformat gândirea în așa fel încât să Îl recunoască și să Îl accepte pe Isus ca Mesia. Mulți dintre ucenici L-au părăsit la momentul acesta (Ioan 6:66).

Din punct de vedere uman, lucrul acesta trebuie să fi fost greu pentru Isus. Aprobarea mulțimii este plăcută. Cine nu vrea să fie iubit? Dar când vezi că mulți oameni dau înapoi și îți pun la îndoială principiile ești categoric descurajat. Văzând mulțimea risipindu-se, Isus Își întrebă cercul de apropiați, pe cei 12, dacă și ei vor să plece.

Acesta este momentul în care Petru face uimitoarea mărturisire, o altă mărturie atât cu privire la ce are Isus, cât și la cine este El: „Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu” (Ioan 6:68,69).

Ucenicii erau cu Isus de câțiva ani, călătorind împreună cu El, văzându-I minunile, ascultându-I predicile. Știau din experiență că nu există nimeni care să se compare cu El. Erau convinși că, oricât de neobișnuite ar fi fost anumite situații, acest om era Mesia – indiferent cât de greșită era încă înțelegerea lor cu privire la scopul venirii Sale. Numai după moartea și învierea Sa au început să înțeleagă de ce venise Isus.

Ce putem învăța din această istorisire despre faptul că majoritatea se înșală de obicei? De ce trebuie să ne amintim lucrul acesta, mai ales când credința noastră nu e populară?

Evanghelia după Ioan începe referindu-se la *Cuvânt (logos)*, care este cu Dumnezeu, adică este cu Dumnezeu Tatăl (Ioan 1:1). Când Cuvântul S-a făcut trup, Duhul a dat mărturie despre Isus, oprindu-Se asupra Lui la botez (Ioan 1:32-34). Dar Tatăl dă și El mărturie despre Isus în timpul lucrării Sale pământești.

4 Citește Ioan 5:36-38. Ce spune Isus aici despre Tatăl?

Isus face legătura între Tatăl și lucrările și minunile făcute de El. Isus afirmă clar că Tatăl L-a trimis și a mărturisit despre El.

5 Citește Matei 3:17; 17:5; Marcu 1:11 și Luca 3:22 (vezi și 2 Petru 1:17,18). Ce spune Tatăl despre Isus?

La botezul lui Isus, Tatăl și Duhul S-au alăturat Fiului pentru a marca această ocazie importantă: începutul lucrării Domnului Isus. Tatăl declară că Isus este Fiul Său preaiubit în care Își găsește toată plăcerea. Dar, într-un moment crucial în misiunea lui Isus, Tatăl vorbește din nou, de data aceasta așa cum se consemnează în Evanghelia după Ioan.

Lucrurile au atins punctul culminant în ultimele zile ale misiunii lui Isus. Conducătorii religioși, incapabili să Îl oprească (vezi Ioan 12:19), voiau să Îl omoare, acum mai mult decât niciodată. Mulțimile erau entuziasmate de El, mai ales pentru că din ce în ce mai mulți oameni, ascultând mărturia celor care L-au văzut pe Isus înviindu-l pe Lazăr (Ioan 12:17,18), începeau să Îl urmeze pe Isus. Până și grecii, care erau acolo pentru sărbătoare, voiau să Îl vadă pe Domnul. La momentul acesta, ca răspuns la cuvintele din Ioan 12:28 – „Tată, proslăvește Numele Tău!” –, Tatăl vorbește din nou din cer: „L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi” (Ioan 12:28).

După cum am văzut deja, ceasul de glorie al lui Isus este crucea. Astfel, mărturia Tatălui despre Domnul Isus face trimitere la marea jertfă a Mielului lui Dumnezeu pentru păcatele lumii. Este apogeul lucrării Sale pământești. Moartea Lui pentru noi a plătit întru totul pentru toate păcatele noastre și, prin El și prin credință, nu trebuie să ne confruntăm niciodată singuri cu acea pedeapsă.

„În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: «Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie [...]»” (Ioan 7:37,38). Ioan a consemnat multe declarații îndrăznețe ale Domnului Isus cu privire la Sine, la cine era și la ce a venit să facă. Rândurile citate anterior sunt un exemplu de afirmație uimitoare.

6 Care a fost răspunsul multora din mulțime când Isus le-a vorbit la Sărbătoarea Corturilor? Ioan 7:37-53

Unii au spus că El era Profetul, așa cum prezisese Moise cu multă vreme în urmă (vezi Deuteronomul 18:15-19). Alții credeau că Isus era Hristosul. Dar lucrul acesta a adus în discuție faptul că Mesia nu avea să vină din Galileea, că trebuia să fie din neamul lui David și să se nască în Betleem – toate fiind adevărate în cazul lui Isus (compară cu Matei 1; 2), deși mulți nu păreau să știe lucrul acesta.

Până și cei care trebuiau să Îl aresteze au fost țintuiți locului de El și de elocvența cuvintelor Sale. Fariseii le-au răspuns aprozilor cu o altă întrebare: „A crezut în El vreunul din mai-marii noștri sau din farisei?” (Ioan 7:48). Această întrebare din partea fariseilor i-a dat iarăși ocazia lui Ioan să îl introducă în scenă pe Nicodim, care, după întâlnirea sa cu Isus, căuta să Îl protejeze de intrigile lor. „Legea noastră osândește ea pe un om înainte ca să-l asculte și să știe ce face?” (Ioan 7:51).

L-a acceptat vreodată Nicodim pe Isus ca Mesia? Deși această scenă nu dovedește că L-a acceptat, între această intervenție și ce a făcut el după ce a murit Isus (vezi Ioan 19:39,40), Biblia ne oferă dovezi solide că Nicodim a ajuns, de fapt, să creadă în El.

Prin urmare, răspunsul la întrebarea fariseilor era „Da!” De fapt, unul dintre farisei chiar a crezut în El, la urma urmei.

Citește Ioan 7:49. Ce anume din spusele conducătorilor arăta disprețul lor pentru masele care Îl urmau pe Isus? Ce lecție poate fi aici pentru noi?

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, cap. 41 și 68

„«La cine să ne ducem?»» Învățătorii lui Israel erau sclavii formalismului. Fariseii și saducheii erau în lupte continue. A-L părăsi pe Isus însemna a ajunge între cei legați de ritualuri și ceremonii și între oameni ambițioși, care căutau propria onoare. Ucenicii cunoscuseră mai multă pace și bucurie de când Îl acceptaseră pe Hristos decât în toată viața lor de mai înainte. Cum puteau ei să meargă înapoi la aceia care Îl ironizaseră și Îl persecutaseră pe Prietenul păcătoșilor? Ei Îl așteptau de multă vreme pe Mesia – acum venise și nu puteau să plece din fața Lui, să meargă la aceia care voiau să-I ia viața și care îi persecutaseră pentru că deveniseră ucenicii Săi.

«La cine să ne ducem?» Nu puteau să plece de la învățătura lui Hristos, de la lecțiile Lui pline de iubire și de milă, ca să meargă în întunericul necredinței, în ticăloșia lumii. În timp ce Mântuitorul era părăsit de mulți dintre aceia care fuseseră martori la minunile Lui, Petru a exprimat credința ucenicilor: «Tu ești Hristosul.» Numai gândul că ar putea pierde această ancoră a sufletului lor îi umplea de groază și de durere. Fără Mântuitorul, era ca și cum ar fi fost lăsați în voia valurilor, pe o mare furtunoasă și întunecată” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 393).

Zilnic: Ioan 21 – Faptele apostolilor 6; Calea către Hristos, capitolul 6

1. Despre ce a spus Isus: „Nu este treaba voastră”?

2. La ce oră aproximativă a venit Duhul Sfânt în ziua Cincizecimii?

3. De ce mai-marii nu știau cum să-i pedepsească pe ucenici?

4. Ce mărturie susțineau unii (în mod mincinos) că ar fi dat Ștefan despre Isus din Nazaret și despre templu?

5. **Ce trebuie să crezi în loc de a aștepta să simți că ai fost iertat și curățat?**

Privire generală

În acest studiu continuăm să analizăm mărturia lui Ioan Botezătorul. Ioan nu era confuz și nici nu avea îndoieli cu privire la identitatea lui Hristos. Cu fiecare ocazie Ioan arăta că Isus este Fiul lui Dumnezeu și întruparea profeției împlinite. El nu era nici pe departe un politician care să aibă în vedere propriile interese sau să caute să mulțumească mulțimea, ci era dedicat adevărului descoperit, indiferent dacă era sau nu acceptat de majoritatea. Ioan era inclusiv dispus să apere de unul singur și neclintit adevărul despre care era sigur că era trimis de la Dumnezeu. În săptămâna aceasta învățăm că adevărul produce și dezbinare și determină cine îl va primi cu o minte deschisă și inimă umilă.

Comentariu

Umilința sufletească a lui Ioan Botezătorul

Ioan Botezătorul nu a dispărut imediat, și complet, din scena istoriei după ce și-a împlinit rolul crucial și profetic de predecesor al lui Mesia. Ioan era complet dedicat misiunii lui Hristos; nimic în afară de închisoare și de martiriu nu l-ar fi putut opri din misiunea lui. Exemplul său de angajament radical față de cauza lui Hristos ar trebui să ne inspire și pe noi să perseverăm în cauza Lui.

Având o loialitate de nezdruccinat, Ioan Botezătorul își cunoștea limitele și rolul în raport cu Hristos. Acest tip de realism și umilință nu lasă loc pentru gelozie sau competiție. Ioan a declarat clar: „Nu sunt eu Hristosul” (Ioan 3:28). El i-a îndepărtat pe oameni de la sine și i-a îndrumat să se concentreze pe Isus, „Mirele”, Cel căruia Îi slujea ca prieten și de care se bucura.

Domnul Hristos este Cel care a venit din cer, de la sânul Tatălui, și cuvintele Sale vii dau viața veșnică. Ioan ucenicul iubit îl citează pe fostul lui învățător, Ioan Botezătorul cel cu inima umilă, spunând despre sine în raport cu Hristos: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3:30). Creșterea lui Hristos și micșorarea sinelui sunt enumerate în ordinea corectă.

Nu putem fi cu adevărat umili dacă Isus nu crește în viața noastră; numai El poate să răstignească sinele și să îl coboare de pe tronul inimii. Bineînțeles că Satana încearcă să prezinte elementele din Ioan 3:30 în ordine inversă: îi încurajează pe oameni să se micșoreze mai întâi (să

facă anumite fapte) și apoi să vadă harul lui Isus cum crește în viața lor. Dar o astfel de încercare este o imposibilitate spirituală, pentru că numai puterea lui Hristos care stăpânește inima poate supune sinele. Cu alte cuvinte, vorba proverbului, nu trebuie să punem carul înaintea boilor.

Se povestește despre un băiat de 12 ani căruia îi plăcea să cânte cântece despre Isus, pe care Îl iubea din toată inima. Adeseori se ruga ca Isus să vină și să locuiască în inima lui și credea la propriu că Isus avea să facă lucrul acesta. Dar era curios cum avea să încapă marele Isus în micul lui trup. Tatăl lui nu a putut răspunde corespunzător întrebării, dar acest băiețel și-a răspuns singur: Isus este atât de mare în comparație cu el, un băiețel, încât nu putea altfel decât să dea pe dinafară, să iasă mereu din inima lui de copil.

Ce imagine impresionantă în legătură cu misiunea! Ce dă pe dinafară din noi atunci când interacționăm cu oamenii? Mântuitorul sau sinele nostru? Mântuitorul tânjește să stea pe tronul inimii noastre, umplându-ne viața cu harul Lui salvator asemenea unei miresme dulci mirositoare.

O nouă înțelegere despre Mesia (Ioan 1:32-36)

Ioan Botezătorul a evidențiat care era agenda împărăției spirituale a lui Hristos: regenerarea spirituală și predarea inimii omului în fața lui Dumnezeu. Mesajul lui Ioan era în contradicție cu așteptările evreilor cu privire la Mesia. Ignorând profețiile biblice despre Salvatorul care avea să sufere, evreii au trecut cu vederea umilința Sa. În schimb și-au concentrat ambițiile în așteptarea că va veni un rege puternic, ce avea să îi elibereze de Roma și să își extindă stăpânirea asupra întregii lumi.

Când analizăm cu atenție Ioan 1:32-36, observăm că Ioan s-a străduit o dată în plus să le amintească evreilor natura spirituală a lui Mesia. Să ne gândim la accentul pus de Ioan pe lucrarea Duhului Sfânt, atunci când a coborât, S-a oprit asupra lui Isus și a dat putere celor ce se botezau! Mai mult decât atât, a se observa modul în care Ioan scoate în evidență identitatea veșnică a lui Isus ca Fiu divin al lui Dumnezeu, precum și faptul că El este jertfa, „Mielul lui Dumnezeu”, care avea să Își elibereze poporul din robia păcatului!

Anunțul lui Ioan cu privire la Mesia ne reconfirmă nevoia de a ne concentra pe ceea ce are natură eternă, spre deosebire de lucrurile pământești. Tot ce vedem în jurul nostru, chiar și cele mai mari bogății, vor trece. Dar realitățile spirituale vor continua să existe pentru totdeauna. Trebuie să călcăm pe urmele părintelui nostru Avraam, care „aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu”

(Evrei 11:10). Referirea la „temelii” urmărea să îi amintească lui Avraam, părintele credincioșilor, de trăinicia, de permanența făgăduinței lui Dumnezeu, spre deosebire de natura efemeră a vieții sale nomade.

Acceptare și respingere (Ioan 6:51-71)

După minunea hrănirii celor cinci mii, mulțimea a fost brusc cuprinsă de febra încoronării lui Isus peste întregul Israel. Dar Isus nu avea niciun fel de aspirații politice, nici nu era influențat, asemenea multor politicieni, de popularitate sau de opinia publică majoritară. În schimb, Isus dorea cu ardoare să își instaureze împărăția în inima oamenilor. Ei au încercat să îl forțeze pe Isus să le împlinească planurile politice, dar El S-a retras, pentru a fi doar El cu Tatăl.

Oamenii voiau să îl accepte pe Isus pe baza condițiilor lor, ignorând faptul că trebuiau să îl accepte pe baza condițiilor Sale. La sfârșit au decis să îl respingă, pentru că au ales să se concentreze pe ce era imediat și temporar. Nu au privit dincolo de aceste lucruri, la imaginea de ansamblu a realităților eterne și nevăzute ale împărăției lui Dumnezeu. Inima umană neconvertită este predispusă să respingă ceea ce nu se potrivește cu noțiunile preconcepute pe care le nutrește de mult timp. După cum putem vedea, oamenii erau atât de obsedați de pâinea fizică încât nu au acordat atenție faptului că Isus le oferea pâinea spirituală, de care aveau disperată nevoie pentru mântuire.

Isus S-a oferit pe Sine oamenilor ca pâinea spirituală venită din cer, pentru ca aceștia să nu mai flămânzească niciodată. La fel, S-a oferit ca Apa vie femeii samaritene, care a băut de la El apa vieții, ca să nu-i mai fie niciodată sete. În cazul multor alți ucenici în afară de cei 12, încercările iubitoare ale lui Isus de a face cunoscută lumina adevărului divin au părut să nu facă altceva decât să le împietrească inima în respingerea aceluși adevăr. În loc să încerce să înțeleagă și să creadă, oamenii și-au găsit scuze spunând: „Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o suferă?” (Ioan 6:60). Prin urmare, din păcate, „nu mai umblau cu El” (Ioan 6:66).

La momentul acela, Isus S-a uitat la cei 12 ucenici rămași și i-a întrebat: „Voi nu vreți să vă duceți?” (Ioan 6:67). Atunci Petru, care acționa ca purtătorul de cuvânt al grupului, a rostit cuvinte profunde, inspirate de Duhul: „Doamne, [...] la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice” (Ioan 6:68). Acestea sunt cuvinte inspirate pe care trebuie să le păstrăm cu toții în minte. Nu există niciun loc și nicio persoană la care să mergem pentru mântuire în afară de Isus.

Mărturia Tatălui (Ioan 5:36-38)

Ioan Botezătorul a dat mărturie de mai multe ori despre realitatea adevăratului Mesia trimis din cer. Dar cu siguranță că mărturia Tatălui despre Fiul Său, împreună cu mărturia lui Dumnezeu Duhul Sfânt sunt cele mai puternice. La botezul lui Isus, toți cei trei membri ai Dumnezeirii au fost pe deplin implicați. Vocea Tatălui a depus despre Isus mărturia: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:17). În acea ocazie, „Cerurile I-au fost deschise [lui Isus], și a văzut Duhul lui Dumnezeu coborând asemenea unui porumbel și venind peste El” (Matei 3:16, NTR).

Nimic altceva nu mai putea face sau spune Isus pentru a-și convinge oponentii, dincolo de ceea ce s-a spus sau s-a făcut în ziua botezului Său. Mai mult, Ioan Botezătorul dădea mărturie cu privire la veridicitatea mărturiei Cerului. Atunci de ce oponentii lui Hristos nu au crezut mărturia vizibilă și audibilă a Tatălui și a Duhului în favoarea Lui? De ce nu au crezut în puternicele fapte și cuvinte divine?

Mărturia puternică a învierii lui Lazăr ar fi trebuit să îi convingă pe conducătorii evrei că Isus era adevăratul Mesia. Dar, în întunericul lor spiritual, nu puteau vedea lumina adevărului lui Dumnezeu strălucind peste tot în jur. Au refuzat să creadă, indiferent de dovezile pe care le aveau clar în fața ochilor. De fapt, fariseii, care erau mereu în conflict cu saducheii, au găsit o oportunitate de a-și uni forțele pentru a-L condamna pe Isus la moarte. La scurtă vreme după aceea, Isus S-a rugat: „Tată, proslăvește Numele Tău!” (Ioan 12:28). Glasul Tatălui a adus mărturie prin prisma jertfei lui Hristos pe cruce: „L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi” (Ioan 12:28).

Mărturia mulțimii (Ioan 7:37-53)

Mulți dintre oamenii de rând, inclusiv unii care nu erau evrei, au ajuns să creadă în Isus, după ce au văzut faptele Lui mărețe. Isus a ajuns foarte popular în rândul maselor, care nu erau la fel de învățate și, prin urmare, la fel de înguste la minte sau cu la fel de multe prejudecăți precum conducătorii. Gelozia criminală a conducătorilor a atins punctul culminant. Au refuzat categoric să creadă în orice dovadă în favoarea Domnului Isus, omenească sau divină, indiferent de riscuri.

Aplicație

- 1 Există foarte mult egocentrism și autopromovare în lumea din zilele noastre. Dar Ioan Botezătorul era conștient de cine era și care era misiunea lui. Niciodată nu a încercat în niciun fel să-L surclaseze pe Isus sau să-I uzurpe poziția; nu l-a deranjat să fie el eclipsat pentru ca adevărata Lumină să strălucească mai puternic. Care ar trebui să fie atitudinea potrivită din partea noastră atunci când vine vorba de statut sau de recunoaștere din partea oamenilor?
- 2 Cum aplici la viața ta de zi cu zi următorul sfat inspirat? „Ceea ce este hrana pentru corp trebuie să fie Hristos pentru suflet. Hrana nu ne este de folos decât dacă o mâncăm, decât dacă devine o parte din ființa noastră. [...] Trebuie să ne hrănim cu El, să-L primim în inimă, astfel ca viața Lui să devină viața noastră” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 389).
- 3 Cum putem dobândi o coloană vertebrală morală pentru a susține ceea ce este corect atunci când vine vorba de popularitate, de opinia majorității sau de presiunea socială? Știm din Biblie că majoritatea nu avea întotdeauna dreptate. Cum devenim majoritate când avem sprijinul lui Dumnezeu și adevărul Său, chiar dacă suntem mai puțini?

9 – 15 noiembrie

Ferice de cei ce cred!

Sabat după-amiază

De memorat: „«Tomo», i-a zis Isus, «pentru că M-ai _____, ai _____ . Ferice de cei ce _____ văzut, și _____ crezut»”
(Ioan 20:29).

În Evanghelia sa, Ioan prezintă o varietate de oameni, cu origini, credințe și experiențe diferite, care dau toți mărturie despre cine a fost Isus.

„Iată Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1:36). „Noi am găsit pe Mesia” (Ioan 1:41). „Noi am găsit pe Acela despre care [a] scris Moise” (Ioan 1:45). „Rabbi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel” (Ioan 1:49). „Nu cumva este acesta Hristosul?” (Ioan 4:29). „L-am auzit noi înșine și știm că Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii” (Ioan 4:42). „Doamne, [...] la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice” (Ioan 6:68). „Cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume” (Ioan 11:27). „Eram orb, și acum văd” (Ioan 9:25). „Iată Împăratul vostru!” (Ioan 19:14). „Eu nu găsesc nicio vină în El” (Ioan 19:6). „Domnul meu și Dumnezeul meu” (Ioan 20:28).

Cine erau acești oameni și de ce au dat mărturia pe care au dat-o cu privire la identitatea lui Isus?

16 noiembrie: Dar pentru SperanțaTV România (colectă)

Isus nu S-a temut să declare cine era sau să cheme martori să dea mărturie despre El, chiar și martori de mult trecuți la odihnă, inclusiv pe Avraam. „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:56).

1 De ce era mărturia lui Avraam atât de importantă încât a fost inclusă în Evanghelia după Ioan? Geneza 12:3; 18:16-18; 26:4; Matei 1:1; Faptele apostolilor 3:25

„Prin simboluri și făgăduințe, Dumnezeu «i-a predicat mai înainte lui Avraam evanghelia» (Galateni 3:8, BTF). Iar credința patriarhului s-a prins de Răscumpărătorul ce avea să vină. Isus le spunea iudeilor: «Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat» (Ioan 8:56). Berbecul adus ca jertfă în locul lui Isaac Îl reprezenta pe Fiul lui Dumnezeu, care avea să fie sacrificat în locul nostru. Când omul a fost sortit morții din cauza călcării legii lui Dumnezeu, Tatăl, privind la Fiul Său, îi spusese păcătosului: «Trăiește, am găsit un preț de răscumpărare»” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 154).

Avraam era părintele poporului evreu. El a primit promisiunea că, prin el, toate popoarele aveau să fie binecuvântate. Această binecuvântare a venit prin Mesia, născut în linia lui genealogică. Avraam a fost și tatăl celor care Îi răspund lui Dumnezeu prin credință (Evrei 11:8,17-19). Disponibilitatea lui de a-și sacrifica fiul, pe Isaac (Geneza 22), fiul promis, nu a fost doar o dovadă de credință, ci și o fereastră către planul de mântuire. Când Isus a spus: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea” (Ioan 8:56), conducătorii au răspuns: „N-ai nici cincizeci de ani [...] și ai văzut pe Avraam?!” (Ioan 8:57). Răspunsul lui Isus a fost uluitor. „Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu” (Ioan 8:58). Isus folosește un limbaj care amintește de ceea ce Dumnezeu i-a spus lui Moise la rugul aprins. Prin aceasta El afirmă că este Dumnezeu, Cel care există prin Sine Însuși. Fără îndoială, conducătorii au înțeles implicația a ceea ce a spus, pentru că „au luat pietre ca să arunce în El” (Ioan 8:59).

Citește Romani 4:1-5. Cum este exprimat marele adevăr al mântuirii numai prin credință, fără faptele legii, și cum deducem ideea că Avraam era tatăl celor ce trăiesc prin credință?

Cu șase zile înainte de Paște, Isus S-a dus să îi viziteze pe Maria, pe Marta și pe fratele lor, Lazăr, pe care Isus îl înviase. Simon, care fusese vindecat de lepră, a dat o masă ca să-și arate aprecierea pentru ceea ce făcuse Isus pentru el. Marta servea, iar Lazăr stătea la masă cu oaspeții (Ioan 12:1-8).

2 Citește Ioan 12:1-3 și gândește-te la semnificația acțiunilor Mariei! Cum a dat Maria mărturie despre cine era Isus cu adevărat?

Parfumul era foarte scump, valorând aproximativ salariul pe un an al unui muncitor de rând. Maria a cumpărat probabil acest dar ca să își exprime recunoștința față de Mântuitorul pentru iertarea păcatelor ei și pentru învierea fratelui ei. Intenționa să îl folosească într-o zi pentru înmormântarea Domnului Isus. Dar apoi a auzit că avea să fie uns Rege în curând. În cazul acesta, ea avea să fie prima care să Îl onoreze. Probabil că Maria nu a intenționat ca gestul ei să fie observat, dar Ioan notează că „s-a umplut casa de mirosul mirului” (Ioan 12:3). Iuda a reacționat printr-o mostrare imediată, declarând că parfumul ar fi trebuit vândut, iar banii obținuți să fi fost dați săracilor. Isus a liniștit-o de îndată pe Maria, declarând: „Las-o în pace [...]. Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna” (Ioan 12:7,8).

Una dintre temele evangheliei lui Ioan este faptul că Isus cunoaște ce este în inima oamenilor (Ioan 2:24,25; 6:70,71; 13:11; 16:19). În acest caz, la ospățul lui Simon, Isus știe ce este în inima lui Iuda. Ioan are grijă să scoată în evidență cine era Iuda – un hoț care își urmărea propriile interese (Ioan 12:6). „Darul frumos mirositor pe care Maria se gândise să-l reverse din abundență pe trupul mort al Mântuitorului a fost turnat pe trupul Lui viu. La înmormântare, dulceața parfumului I-ar fi umplut numai mormântul; acum, Îi înveselea inima, asigurându-L de credința și iubirea ei. Și, când a pătruns în întunericul mării Lui încercări, El a luat cu Sine amintirea acelei fapte, o pregustare din iubirea pe care urma să o primească pentru totdeauna de la cei mântuiți ai Lui” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 560).

Isus știa ce era în inima Mariei și în inima lui Iuda. El știe și ce este în inima ta. Ce îți spune acest adevăr despre nevoia noastră după neprihănirea lui Hristos, care ne schimbă și ne acoperă deopotrivă?

Din când în când, Ioan înregistrează tentativele conducătorilor religioși de a-L prinde pe Isus, de a-L aduce la judecată și de a-L condamna la moarte. O temă din Evanghelia lui Ioan, afirmată adesea de Domnul, este aceea că timpul sau ceasul Său nu a sosit încă, făcând referire la momentul răstignirii Sale (Ioan 2:4; 7:6,8,30; 12:7,23,27; 13:1; 17:1).

Acum ceasul venise. Isus a fost arestat în grădina Ghetsimani, adus înaintea lui Ana, apoi a lui Caiafa, marele-preot, apoi de două ori înaintea lui Pilat. Ioan a apelat la mulți martori din toate categoriile sociale pentru a da mărturie că Isus era Hristosul. Acum Ioan îl cheamă în boxa martorilor pe Pilat, guvernatorul care L-a judecat pe Isus. Aceasta era o mărturie importantă, pentru că Pilat era roman, guvernator și judecător; majoritatea celorlalți martori erau evrei și oameni de rând.

3 Ce legătură observi între verdictul lui Pilat și tema Evangheliei după Ioan? **Ioan 18:38; 19:4-22**

Isus a fost adus înaintea lui Pilat vineri dimineața devreme (Ioan 18:28). Planul lui Pilat era să scape repede de deținut, lăsându-L să Își înfrunte soarta. Dar comportamentul Domnului i-a atras atenția lui Pilat. Guvernatorul L-a interogat atent și a auzit de pe buzele Lui: „Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu” (Ioan 18:37).

Cu toate că, în cele din urmă, L-a condamnat la moarte, guvernatorul roman L-a declarat nevinovat de trei ori (Ioan 18:38; 19:4,6). Iar pe cruce a scris cuvintele: „Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor” (Ioan 19:19), completându-și mărturia cu privire la cine este El. Așadar, în ciuda mărturiei sale cu privire la nevinovăția lui Hristos, L-a condamnat la moarte.

Pilat a avut în față Adevărul în persoană, totuși – lăsându-se intimidat de mulțime – *L-a condamnat pe Isus la moarte*. Ce exemplu tragic de consecințe care apar când nu urmezi ceea ce conștiința și inima îți spun că este corect!

Cum te împiedică opinia sau presiunea publică să faci ce crezi că este corect?

4 Citește Ioan 20:19-31. Ce mare greșală a făcut Toma?

După înviere, Domnul Hristos S-a arătat ucenicilor când, de frică, aceștia erau toți închiși într-o cameră. Toma nu era cu ei. Ulterior a auzit relatările lor despre înviere, dar și-a pierdut speranța. Nu se potrivea imaginii pe care o avea el despre împărăție. Și cu siguranță trebuie să se fi întrebât și de ce li S-a descoperit Isus celorlalți ucenici când el nu era acolo.

Toma a zis: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (Ioan 20:25). Toma dicta condițiile credinței lui. Această abordare apare de multe ori în Ioan. Nicodim I-a răspuns lui Isus: „Cum se poate naște un om bătrân?” (Ioan 3:4). Femeia de la fântână a întrebât: „Doamne, [...] n-ai cu ce să scoți apă, și fântâna este adâncă, de unde ai putea să ai dar această apă vie?” (Ioan 4:11). Mulțimea care fusese hrănită cu pâini și pești a întrebât: „Ce semn faci Tu [...] ca să-l vedem?” (Ioan 6:30).

Această perspectivă, de genul: „mai întâi văd și apoi cred”, este cea combătută în Evanghelia după Ioan. Când l-a întâlnit pe Toma după înviere, Isus l-a invitat să vină, să vadă și să îi atingă trupul înviat. Dar apoi i-a spus: „Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut” (Ioan 20:29).

„Dumnezeu nu ne cere niciodată să credem fără a ne da suficiente dovezi pe care să ne întemeiem credința. Existența Sa, caracterul Său, veridicitatea Cuvântului Său sunt întemeiate pe mărturii care apelează la rațiunea noastră, iar aceste mărturii există din abundență. Totuși Dumnezeu nu a exclus niciodată posibilitatea îndoielii. Credința noastră trebuie să se întemeieze pe dovezi, nu pe demonstrații” (*Calea către Hristos*, p. 105).

Prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin creație și prin experiența personală, ni s-a dat un număr incredibil de dovezi pentru credința noastră în Isus.

Dacă te-ar întreba cineva: „De ce crezi în Isus?” ce ai spune?

În multe ocazii când prezintă martorii în favoarea lui Isus, scopul lui Ioan este de a ne conduce la o concluzie clară: „Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, să aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20:30,31). Imaginează-ți cum ar fi fost să fim acolo, în persoană, în carne și oase, și să-L fi văzut pe Isus făcând multe dintre aceste minuni! Am fi crezut cu siguranță, nu-i așa? Ne-ar plăcea să credem lucrul acesta; dar, în unele privințe, noi avem chiar *mai multe* motive să credem în Isus decât cei care au văzut cu adevărat minunile. De ce?

5 Ce lucruri de care dispunem noi astăzi, dar pe care cei din vremea lui Isus nu le-au avut, ne ajută să credem? Vezi, de exemplu, Matei 24:2; 24:14; 24:6-8.

Pe lângă relatările impresionante din Evanghelia după Ioan, noi avem și marele avantaj de a vedea împlinindu-se multe din cele prezise de Isus și de alți scriitori biblici, precum distrugerea templului (Matei 24:2), răspândirea Evangheliei în întreaga lume (Matei 24:14), marea renunțare la credință (2 Tesaloniceni 2:3) și lumea care continuă să fie un loc degradat și nenorocit (Matei 24:6-8). Pe tot parcursul vieții și misiunii Domnului Isus, adepții Săi au fost un grup mic și hărțuit, compus din bărbați și femei care, după standarde umane, ar fi trebuit să fi dispărut de mult din istorie. Cum ar fi putut ști ei, așa cum știm noi, că aveau să se întâmple aceste lucruri? Dar s-au întâmplat. De fapt, însăși credința noastră există ca o împlinire a profeției că Evanghelia va ajunge în întreaga lume.

Și astăzi, după aproximativ două mii de ani, ca urmași ai Domnului, și noi avem privilegiul de a da mărturie despre Isus și ce face pentru noi. Nu prin raționamentele lui Natanael, Nicodim sau ale femeii din Samaria și nici prin învățăturile fariseilor putem noi să Îl cunoaștem personal pe Isus ca Mesia, ci prin citirea Scripturilor, sub puterea de convingere a Duhului Sfânt, Îl acceptăm noi pe Isus ca Mântuitor al lumii. Apoi, fiecare dintre noi, în modul nostru și în urma propriei relații cu Dumnezeu, putem avea ceva de spus. S-ar putea să nu trăim ceva la fel de dramatic precum o înviere sau o vindecare, dar nu aceasta contează. Ceea ce contează este să Îl cunoaștem noi înșine și să dăm mărturie despre El în modul nostru, așa cum au făcut și cei din Evanghelia după Ioan.

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, capitolul 77; Patriarhi și profeți, capitolul 13

Toma „s-a aruncat la picioarele lui Iisus, strigând: «Domnul meu și Dumnezeu meu!» Iisus a primit recunoașterea lui, dar i-a muștră blând necredința: «Tomo, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut.» Credința lui Toma ar fi fost mult mai pe placul Domnului dacă el ar fi fost dispus să creadă pe baza mărturiei fraților lui. Dacă în zilele noastre lumea ar urma exemplul lui Toma, nimănui credința aceasta nu i-ar fi spre mântuire, deoarece toți cei care Îl primesc pe Hristos trebuie să facă lucrul acesta pe temeiul mărturiei altora.

Mulți dintre cei cu îndoieli se scuză, zicând că, dacă ar avea dovada pe care a avut-o Toma de la prietenii lui, ar crede. Nu-și dau seama că au nu numai dovada aceea, ci mult mai multe. Mulți dintre aceia care, la fel ca Toma, așteaptă să fie dat la o parte orice motiv de îndoială nu vor ajunge niciodată să își vadă împlinită dorința. Treptat se înțepenesc în necredință. Aceia care își formează obiceiul să privească partea întunecată, să vocifereze și să se plângă, nu știu ce fac. Ei seamănă sămânța îndoielii și vor avea de adunat roadele îndoielii. În vremuri când credința și încrederea vor fi indispensabile, mulți se vor vedea că sunt lipsiți de puterea de a spera și a crede” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 807, 808).

Zilnic: Faptele apostolilor 7 – 13; Calea către Hristos, capitolul 7

1. Cum îi caracterizează Ștefan pe cei ce i-au ascultat predica?

2. Ce credință a mărturisit famenul înainte de a fi botezat?

3. Care a fost „înțelesul vedeniei” lui Petru, imediat ce s-a terminat răpirea sufletească?

4. Cine a fost lovit de înger pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu?

5. **Cum putem vedea dovada unei adevărate pocăințe?**

Privire generală

Isus a vorbit cu încredere și certitudine despre identitatea Lui. Adesea a sugerat că identitatea Sa este împlinirea promisiunii referitoare la Mesia și a cerut din partea altora să Îi confirme mesianitatea. De ce era mărturia lor atât de importantă pentru Isus? Voia să salveze cât mai mulți oameni posibil pentru împărăția Sa și știa că încrederea, credința în El era singura cale de a fi salvați din păcat.

De asemenea, Isus le-a cerut multora dintre martorii Săi oculari să își exprime convingerile sincere cu privire la experiențele lor practice cu El. Mărturia Mariei despre jertfa lui Isus a fost puternică și semnificativă. Inima ei era complet descoperită în fața ochilor Lui, la fel cum sunt toate inimile de pe pământ, pentru că Isus cunoaște profunzimile fiecăreia. De asemenea, El cunoștea și inima vicleană și înșelătoare a lui Iuda.

La fel, Isus a citit și inima lui Pilat din Pont, un guvernator roman păgân, care era în anumite privințe mai sincer decât mulți dintre acuzații lui Isus. De asemenea, Isus a primit și mărturia unui sceptic, care a trebuit să vadă și să atingă el însuși dovada învierii Domnului său. Isus a fost răbdător cu Toma și i-a arătat dovada clară a cicatricilor de pe trupul Său. Săptămâna aceasta vom studia și cea mai puternică mărturie privitoare la mesianitatea Salvatorului – mărturia lui Isus Însuși –, care atestă misiunea Sa mesianică prin cuvintele Lui de viață veșnică și prin faptele Lui mărețe.

Comentariu

Înapoi la Avraam

Ioan 8:56 lasă să se înțeleagă că lui Avraam i s-a oferit o descoperire cu privire la viitorul Mesia. Această descoperire divină a glorioasei speranțe era menită să fie o confirmare a planului universal al lui Dumnezeu de salvare. La privirea acestei magnifice revelații, Avraam „a săltat de bucurie” și „s-a bucurat”. În schimb, conducătorii evrei nu aveau nevoie de nicio viziune cu ziua lui Hristos, pentru că ei Îl vedeau în persoană pe El și lucrările Sale mărețe. În loc să se bucure, la fel ca părintele lor Avraam, erau mânioși și gata să Îl ucidă.

Mai mult, lui Avraam i s-a arătat o aplicație practică a acestei viziuni, care a revelat planul concret de răscumpărare a omenirii. Avraam a slujit

ca precursor al lui Dumnezeu Tatăl, iar Isaac ca un precursor al lui Isus, singurul Fiu al lui Dumnezeu. Lemnul pentru jertfă a fost purtat de Isaac în spate până la altar, la fel cum Isus Și-a purtat crucea de lemn până la altarul Calvarului. Atât Isaac, cât și Isus au fost dispuși să fie jertfa, fără nicio obiecție. Este aproape incredibil că un tânăr voinic ca Isaac, în floarea vârstei, a fost atât de ascultător, chiar până la moarte. Credința incredibilă a lui Avraam, dar și reticența lui dureroasă de a-și sacrifica singurul fiu – fiul promis – anticipau dispoziția dovedită de Tatăl de a-L lăsa pe Isus să moară pentru omenire.

Principala diferență dintre Isus și Isaac a constat în jertfa care l-a înlocuit pe Isaac. Pe Isus nu l-a înlocuit nimic. Jertfa lui Isus avea să ne înlocuiască pe fiecare dintre noi. Prin vărsarea sângelui Său, Isus Și-a dat viața și neprihănirea pentru răscumpărarea noastră.

Mărturia Mariei

Îndreptându-ne atenția asupra ospățului din casa fariseului Simon, trebuie să observăm că Isus este musafirul de onoare, împreună cu Lazăr, pe care tocmai îl înviase. Maria, pe de altă parte, nu este un musafir onorat. Simon și Maria sunt două studii de caz contrastante. Isus Îl curățase pe Simon de lepră, dar Simon nu Îl lăsase încă pe Isus să îl curețe de lepra alegerilor sale păcătoase. În schimb, Maria s-a predat în totalitate lui Isus și l-a lăsat să o curețe de lepra trecutului ei păcătos. Simon s-a simțit obligat, după obiceiul evreiesc, să Îl onoreze pe Isus pentru că îl vindecase, așa că l-a invitat acasă la el dintr-un simț al datoriei. Dar Maria era complet devotată și consacrată lui Isus, răspândind parfumul iubirii ei în toată casa. La masă, ea a uns trupul lui Hristos, Mielul lui Dumnezeu care avea să fie sacrificat curând și care era Jertfa înlocuitoare trimisă să salveze omenirea păcătoasă.

Isus i-a luat apărarea atunci când Maria a ajuns în centrul atenției. Iuda a orchestrat un atac verbal la adresa ei pentru că Îl unse pe Isus, un atac susținut de ucenici. Isus a descris actul de devotament al Mariei față de El ca pe un lucru minunat, pentru că ea făcuse pentru El ceea ce putea. Prin urmare, atunci când ne facem partea cu o iubire sinceră, Isus acceptă un astfel de efort drept cel mai bun dar al nostru, pentru că El cunoaște modul în care operează o inimă sinceră. Când facem tot ce putem pentru Isus, El consideră suficient respectivul lucru. Dacă este suficient de bun pentru Isus, ar trebui să fie suficient de bun și pentru noi.

Mărturia involuntară a lui Pilat (Ioan 18:38; 19:4-22)

Este surprinzător și paradoxal că, într-un anumit sens, un guvernator păgân I-a ținut partea lui Isus și I-a proclamat nevinovăția, în timp ce propriul Său popor, pe care venise să îl salveze, L-a respins, cerând să fie trimis la moarte. Trăind și guvernând într-o lume foarte coruptă, Pilat voia să cunoască adevărul, dar se îndoia că acesta există. Astfel de îndoieli cu privire la existența adevărului sunt des întâlnite, mai ales în zilele noastre. Adevărul este prezentat drept minciună, drept nimic altceva decât jocuri de putere, iar lumina este etichetată drept întuneric folosit pentru subjugarea celor neștiutori. Înșelăciunea devine din ce în ce mai normalizată în societatea noastră. Și, asemenea lui Pilat, exclamăm că vrem să cunoaștem adevărul.

De aceea cele spuse de Isus lui Toma sunt foarte adevărate și indispensabile: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6). În aceste zile finale trebuie să umblăm cu Isus, care este Calea. În timp ce umblăm cu El, El ne învață, prin cuvinte și fapte, adevărul, care duce în cele din urmă la viața veșnică. Nu e greu să ajungem descurajați și chiar decepționați atunci când ne confruntăm cu cele întâmplare în lumea noastră; prin urmare, trebuie să ne prindem de Isus, care este întotdeauna adevărul și în care nu se găsește nici urmă din întunericul acestei vieți. El este constant. Este același ieri, astăzi și mâine.

Un ultim gând despre Pilat: el știa în inima lui că Isus nu era doar nevinovat. Pilat era de asemenea convins că Isus era extraordinar în toate privințele. Nu mai văzuse niciodată pe nimeni ca El. Soția lui i-a confirmat această convingere, împărtășindu-i adevărul despre Isus și avertizându-l să nu-L condamne. De fapt, Pilat însuși L-a declarat pe Isus nevinovat – nu o dată, ci de trei ori.

Dar, așa cum fac mulți, Pilat a cedat presiunii mulțimii. S-a clătinat într-un moment de slăbiciune, acționând astfel împotriva propriei conștiințe. Pilat a încercat să mulțumească atât Roma, cât și mulțimea, dar a sfârșit prin a nu o mulțumi pe niciuna. Conform unor surse istorice în dezbateri, Pilat a fost depozat de toate onorurile și exilat în Galia, Franța, a ajuns copleșit de o depresie puternică și s-a sinucis.

Mărturia lui Toma (Ioan 20:19-31)

Cazul lui Toma este un adevărat manual de credință și încredere. Asemenea lui Pilat, Toma s-a confruntat cu îndoieli, în ciuda mulțimii dovezilor. Dar Isus a fost dispus să îi alunge temerile și îndoielile.

Mântuitorul a fost blând cu Toma, invitându-l să Îi atingă cicatricile. Isus vrea ca și noi să venim și să vedem, să avem parte de El personal. Pare dispus să ne ofere orice ar fi necesar pentru a crede. Vine în întâmpinarea noastră acolo unde ne aflăm – în dispararea, descurajarea sau îndoiala noastră.

Ioan tratează adeseori în scrierile sale subiectul îndoielii. Când și-a scris evanghelia, unii membri ai bisericii erau descurajați și se luptau cu ereziile gnostice privitoare la realitatea lui Hristos. În zilele lui Ioan, ca și în ale noastre, existau oameni care alegeau să nu creadă pentru că nu vedeau toate dovezile pe care le doreau, fie ele științifice sau filozofice.

Mulți contemporani nouă se concentrează până și pe ultima fărâmă de îndoială din dreptul mesianității Domnului Hristos, ignorând astfel dovezile masive în favoarea realității și misiunii lui Hristos. Acești sceptici insistă ca întregul pahar cu dovezi să fie umplut până la refuz înainte de a alege să creadă. Dar în această lume căzută va exista întotdeauna loc de îndoială. Suntem înconjurați de dovezi: creația uimitoare a lui Dumnezeu, viața în sine, providența divină, conștiința noastră și măsura de credință pe care o avem. Cu asemenea dovezi, a crede înseamnă de fapt a vedea.

Exact pentru o astfel de experiență s-a rugat Elisei când L-a implorat pe Dumnezeu să îl ajute pe scepticul lui slujitor să vadă, după cum se consemnează în 2 Împărați 6:17 – „Doamne, deschide-i ochii să vadă.” Biblia ne spune ce s-a întâmplat ca răspuns la rugăciunea lui Elisei: „Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.” Prin urmare, putem conchide că a vedea cu adevărat înseamnă a crede în realitatea mai vastă, care trece dincolo de circumstanțele noastre imediate.

Mărturia lui Isus

Isus este într-adevăr martorul suprem în privința propriei divinități și misiunii. În mod repetat și neobosit, El a încercat să le deschidă ochii și inima celor din clasele de intelectuali și de bogați. Mântuitorul Și-a dorit mult ca toți aceia care se îndoiau să ia în considerare dovezile evidente despre Sine. Își dorea cu ardoare ca aceștia să creadă și să fie mântuiți, deși uneori era în zadar. Cât de des își doresc oamenii de azi să Îl vadă și să Îl audă pe Isus în persoană! Dar dacă am fi trăit în timpul misiunii pământești a lui Isus și am fi văzut toate dovezile aduse de El, am fi crezut?

În prezent avem avantajul multor profeții împlinite, pe care le putem studia pentru a afla despre faptele Sale mărețe și despre cuvintele Sale dătătoare de viață. Există viață intrinsecă în cuvintele Domnului Isus, întrucât spusele Sale consemnate sunt în concordanță cu Persoana Sa. Așa cum a mărturisit Petru, Isus posedă cuvintele vieții veșnice; Isus Însuși a adus mărturie că spusele Sale dau viață.

Să ne gândim la greutatea nenumăratelor mărturii despre viețile schimbate datorită unei întâlniri cu Hristos! Puterea Domnului Hristos de a converti inima umană împietrită și lipsită de speranță este dezvăluită pe deplin, ca noi să medităm la ea și să ne uimim de uimire. Gândește-te la modul în care Hristos, prin Duhul Sfânt, Se modelează pe Sine, speranța slavei, în interiorul nostru! Uneori avem tendința să credem ceea ce nu ar trebui să credem. Oamenii nu întotdeauna spun ceea ce au în minte și nici nu au în minte ceea ce spun de fapt. Pe de altă parte, Sursa adevărului, Isus, este opusul. El întotdeauna spune ce are în minte și are în minte ceea ce spune.

Aplicație

- 1 Fariseii au avut privilegiul de a vedea cu ochii lor ce a spus și a făcut Isus, dar nu au vrut să creadă în Cel care era darul neprețuit al lui Dumnezeu din cer. Toma s-a îndoit, la fel ca unii dintre farisei, dar în cele din urmă a crezut. Compară atitudinea lui Toma și a fariseilor față de Isus! Care a fost diferența esențială?
- 2 Hristos nu S-a rugat numai pentru ucenicii Săi, așa cum se consemnează în Ioan 17:9; S-a rugat și pentru toate generațiile viitoare care aveau să creadă mărturia ucenicilor, după cum vedem în versetul 20: „Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.” Nu implică această afirmație faptul că am devenit credincioși în Hristos datorită rugăciunilor Sale pentru noi și alții?
- 3 Gândește-te la loialitatea împărțită a lui Pilat! Care sunt consecințele negative ale îndoielii și ale conducerii deficitare? Unde va duce încercarea de a-i mulțumi pe toți și a împăca opiniile diverse?

16 – 22 noiembrie

Împlinirea profețiilor din Vechiul Testament

Sabat după-amiază

De memorat: „Dar Eu am o mărturie _____ decât a lui Ioan, căci lucrările pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvârșesc, tocmai _____ acestea pe care le fac Eu _____ despre Mine că Tatăl M-a _____” (Ioan 5:36).

Putem vedea în repetate rânduri în cartea lui Ioan lucrurile spuse și făcute de Isus care au dezvăluit faptul că într-adevăr Mesia (*hammașiach*), Hristosul, venise la cei din poporul Israel. Și venise de fapt ca unul dintre ei, un evreu născut în Betleem, așa cum preziseseră Scripturile. Dar, așa cum a scris Ioan, „El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut” (Ioan 1:10).

Adică El era în lume, lumea a fost făcută prin El și *lumea nu L-a recunoscut totuși?* Ce declarație uimitoare! Într-adevăr, după cum putem vedea în Ioan și în celelalte evanghelii, mulți nu L-au recunoscut, deși ar fi trebuit, mai ales datorită lucrurilor pe care Isus le-a făcut și le-a zis. Ba, mai mult, datorită faptului că Scripturile din Vechiul Testament indicau spre El.

În această săptămână vom vedea mai multe moduri în care Ioan L-a zugrăvit pe Isus ca Mesia și totodată vom vedea motivul pentru care unii au continuat să Îl respingă, în ciuda tuturor argumentelor puternice care confirmau că El este Hristosul. Ce putem învăța din greșelile lor?

23 noiembrie: Ziua Spiritului Profetic

Pe lângă minunile punctuale folosite pentru a arăta că Isus este Mesia, Ioan a consemnat și discuția mai largă despre semnele, lucrările și minunile făcute de Isus. Acestea, de unele singure, nu erau o dovadă a faptului că El era Mesia, pentru că mulți profeți, uneori mincinoși, făceau și ei minuni. Ioan nu a consemnat semnele doar pentru că arătau un mare făcător de minuni. Semnele despre care Ioan a scris aveau caracterul unic de a face trimitere la Isus ca Mesia și de a arăta că într-adevăr El venea de la Tatăl Însuși.

1 Citește Ioan 5:17,20,36-38. Cum descriu aceste versete relația dintre Isus și Dumnezeu Tatăl în contextul semnelor?

Isus a folosit semnele pentru a arăta relația Lui strânsă de colaborare cu Tatăl. Cei doi erau una. Isus Însuși a afirmat: „Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl” (Ioan 10:38; vezi și 14:10,11). Scopul venirii lui Isus a fost să facă lucrările Celui care L-a trimis, pentru ca acestea să fie cunoscute de lume. Adică a venit să facă lucrarea pe care Tatăl L-a trimis să o facă, iar faptele Sale erau o mărturie clară că El era de la Tatăl.

Cu toate acestea, după cum am văzut deja, cu toate semnele și mărturiile puternice ale multora, unii au ales în continuare să nu creadă. Conducătorii religioși L-au întrebat pe Isus: „Până când ne tot ții sufletele în încordare? Dacă ești Hristosul, spune-ne-o deslușit.” Isus le-a răspuns: „V-am spus [...] și nu credeți. Lucrările pe care le fac Eu în Numele Tatălui Meu, ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 10:24,25).

Dacă Isus ar fi fost direct și ar fi spus că El este Mesia, conducătorii religioși, care căutau orice lucru împotriva Lui, s-ar fi năpustit asupra Lui. Știind acest aspect, Isus a făcut în schimb trimitere la faptele Sale. Dacă ar fi spus că era Hristosul, conducătorii ar fi putut să încerce cu ușurință să neghe lucrul acesta. Dar cum puteau nega semnele, faptele și minunile? Acestea erau mărturiile puternice despre cine era și de unde venea.

Cum putem convinge inimile împietrite? În ce modalități s-ar putea să luptăm împotriva lucrării lui Dumnezeu în viața noastră?

Pe lângă semnele și mărturiile clare folosite pentru a indica mesianitatea lui Isus, Ioan a apelat și la autoritatea Vechiului Testament și la profețiile despre lucrarea lui Hristos.

Vechiul Testament ocupă un loc central, nu doar în Evanghelia după Ioan, ci în întreg Noul Testament. Justificarea existenței lui Hristos, a persoanei Lui, a locului de unde a venit, precum și a faptelor Lui din trecut și din viitor are la bază Scriptura, în cazul de față Vechiul Testament.

2 Citește Ioan 5:39,40,46,47. Ce ne spun aceste texte despre atitudinea lui Isus față de autoritatea Scripturii?

În toate evangheliile, Isus face în mod repetat trimitere la autoritatea Scripturii ca martorul Său cheie. De exemplu, Isus folosește adeseori evenimente din Vechiul Testament pentru a face trimitere la Sine și la ceea ce face.

Iată un astfel de caz în legătură cu Numeri 21:5-9! „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului” (Ioan 3:14). Aici Isus nu doar face referire la situație în sine, ci, folosindu-Se de ea pentru a indica spre Sine, ne oferă practic interpretarea oficială a situației de atunci și ce a vrut să le transmită oamenilor.

Și nu numai Isus, ci și alții folosesc Vechiul Testament pentru a face trimitere la El. De exemplu, la începutul Evangheliei după Ioan, citim cuvintele lui Filip: „Noi am găsit pe Acela despre care au scris Moise, în Lege, și prorocii” (Ioan 1:45).

3 Citește Ioan 13:18; 17:12; 19:24,28,36. Ce credeau Domnul Isus și Ioan despre autoritatea Scripturii?

Tu cum înțelegi autoritatea Cuvântului scris?

Într-o discuție cu conducătorii religioși cu privire la identitatea Sa, Isus a afirmat autoritatea Scripturii. La prima vedere poate părea inutil gestul Său, deoarece conducătorii religioși credeau în Biblie. Cu toate acestea, chiar și în cazul lor, Isus avea să accentueze autoritatea Scripturilor și o accentua cu scopul de a le arăta cine era El – indiferent cât de împietrite erau inimile lor și indiferent cât de mult ar fi încercat să nu se lase convinși.

Pe parcursul cărții sale, Ioan consemnează multe aluzii și citate directe din Vechiul Testament și arată că Isus era împlinirea promisiunii din Vechiul Testament referitoare la Mesia.

4 Cum se leagă între ele următoarele pasaje din Noul și din Vechiul Testament? Cu alte cuvinte, cum folosește Noul Testament aceste texte pentru a da mărturie despre Domnul Isus?

Ioan 1:23; Isaia 40:3 _____

Ioan 2:16,17; Psalmii 69:9 _____

Ioan 7:38; Ieremia 2:13 _____

Ioan 19:36; Numeri 9:12 _____

Nu numai Ioan, ci și Petru, Pavel, Matei, Marcu, Luca și toți scriitorii Noului Testament, sub inspirația Duhului Sfânt, accentuează în mod repetat cum viața, moartea, învierea și înălțarea la tronul lui Dumnezeu a Domnului Isus din Nazaret sunt toate împliniri ale profețiilor din Vechiul Testament.

Cu toate că Isus îndrepta continuu atenția ucenicilor spre Scripturi, care prevesteau lucrarea Lui, când au înțeles ucenicii, în cele din urmă, că acestea indicau moartea și învierea Lui? Numai după ce a murit, a înviat și li S-a arătat au înțeles. „Tocmai de aceea, când a înviat din morți, ucenicii Lui și-au adus aminte că le spusese vorbele acestea și au crezut Scriptura și cuvintele pe care le spusese Isus” (Ioan 2:22; vezi și 20:9).

Isus le-a spus conducătorilor religioși: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39). Ce afirmație incredibilă despre propria Persoană!

Estimările variază, dar unii cercetători susțin că Isus din Nazaret a împlinit sute de profeții din Vechiul Testament. Oricare ar fi numărul, șansele ca un om să împlinească și doar câteva dintre ele, cu atât mai mult pe toate, sunt uluitor de mici. Din când în când se folosește următoarea ilustrație: imaginează-ți că umpli o suprafață de peste două ori mai mare decât suprafața României cu grămezi de monede de jumătate de metru înălțime, apoi colorezi în roz o singură monedă și le amesteci pe toate. După aceea, îi dai unei persoane legate la ochi o singură șansă să aleagă moneda roz. Care sunt șansele ca, din prima, acea persoană să aleagă moneda roz?

Fără îndoială, nașterea, viața și moartea lui Hristos au fost prezise de Vechiul Testament, o dovadă uluitoare a identității Sale de Mesia cel așteptat. Ioan indică în mod repetat aceste texte din Vechiul Testament pentru a evidenția cine era Isus și de asemenea de ce ar trebui să credem în El și să acceptăm salvarea pe care o oferă.

5 Ce transmit următoarele pasaje despre Isus ca împlinire a profeției mesianice?

Ioan 12:13; Psalmii 118:26 _____

Ioan 12:14,15; Zaharia 9:9 _____

Ioan 13:18; Psalmii 41:9 _____

Ioan 19:37; Zaharia 12:10; 13:6 _____

Dacă te-ar întreba cineva de ce crezi în Isus ca Mesia, ce ai răspunde? În ce direcție ai merge și de ce, pentru a-ți apăra credința?

În studiul nostru de până acum asupra Evangheliei după Ioan, am văzut că Ioan arată cum Isus este într-adevăr Mesia cel promis, marea speranță mult așteptată de poporul evreu.

Cu toate acestea, mulți lideri spirituali ai poporului au fost cei mai mari dușmani ai Săi.

De ce?

6 Citește Ioan 8:12-30. Care este dinamica dintre Isus și acești conducători? Ce texte explică de ce mulți L-au respins?

Isus spune că ei nu-L cunosc nici pe El, nici pe Tatăl (Ioan 8:19). Ar fi trebuit să Îi cunoască pe amândoi, dar acești bărbați se amăgeau singuri. Erau atât de prinși în propriile tradiții și filozofii încât, deși Îl aveau pe Isus chiar în fața ochilor făcând și spunând toate acele lucruri – revelații puternice despre Tatăl –, tot L-au respins.

În al doilea rând, Isus le-a spus: „Voi sunteți de jos” (Ioan 8:23). Cu alte cuvinte, oricât de religioși ar fi fost, aceștia nu erau oameni spirituali, evlavioși. Aveau o „formă de evlavie” (2 Timotei 3:5), doar atât. Manifestau o pioșenie exterioară, dar în sinea lor erau necredincioși.

Nu era ceva nou: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură de datină omenească” (Isaia 29:13). Acest concept este evocat de Isus secole mai târziu: „Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești” (Marcu 7:7). Învățătura lor era „de datină omenească”, iar poruncile lor – „din lumea aceasta” (Ioan 8:23), în timp ce El declara: „Eu nu sunt din lumea aceasta” (Ioan 8:23). Era destul de rău că acești oameni se amăgiseră singuri, dar era de-a dreptul tragic că îi conduceau și pe alții în rătăcire. Totuși, interesant de știut, Ioan a scris că, în urma acestui schimb de replici, „mulți au crezut în El” (Ioan 8:30).

Astfel, în ciuda unei conduceri deficitare, mulți evrei au putut să treacă dincolo de ea și să vadă singuri cine era Isus cu adevărat.

Ce lecții extragi din schimbul de replici dintre Isus și conducătorii religioși? Cum putem fi „de sus” și nu „de jos” – și cum putem să ne dăm seama de diferență?

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, cap. 73

„Dumnezeu nu le ascunde oamenilor adevărul. Ei sunt cei care îl fac să fie de neînțeles, prin atitudinea lor. Domnul Hristos le-a oferit iudeilor nenumărate dovezi ale faptului că El era Mesia, dar învățătura Sa le cerea o schimbare hotărâtă a vieții. Ei au înțeles că, dacă Îl acceptă pe Hristos, trebuie să renunțe la preceptele și tradițiile lor îndrăgite și la obiceiurile lor egoiste și nesfinte. Acceptarea unui adevăr veșnic și neschimbător le cerea un sacrificiu. Prin urmare, nu erau dispuși să recunoască dovada cea mai convingătoare pe care a putut să le-o dea Dumnezeu pentru a-i face să creadă în Domnul Hristos. Deși pretindeau a crede în scripturile Vechiului Testament, iudeii au refuzat să accepte mărturia conținută în ele cu privire la viața și caracterul Domnului Hristos. Le era teamă să se lase convinși, ca nu cumva să fie convertiți și constrânși să renunțe la părerile lor preconcepute. Comoara Evangheliei, Acela care era Calea, Adevărul și Viața Se afla în mijlocul lor, dar ei au respins cel mai mare Dar cu care îi putea binecuvânta Cerul” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 105).

Zilnic: Faptele apostolilor 14 – 20; Calea către Hristos, capitolul 8

1. Cum S-a purtat Dumnezeu față de toate neamurile în veacurile trecute?

2. Ce propunere au făcut fariseii deveniți creștini în adunarea bisericii din Ierusalim și ce decizie au luat apostolii și prezbiterii?

3. Ce au făcut femeile cu vază ale grecilor în Bereea?

4. Cât ținea Pavel la viața lui și ce voia el?

5. De ce depinde puterea noastră de a fi folositori?

Privire generală

Dovezile cu privire la identitatea Domnului Isus continuă să se adune. În evanghelia sa, Ioan oferă mai multe dovezi convingătoare. Isus discută cu oamenii pentru a-i convinge să privească la caracterul Său desăvârșit, la prerogativele Sale divine, la cuvintele Sale încărcate de forță și la faptele Sale miraculoase.

Ca Fiul întrupat al lui Dumnezeu, Isus a venit să salveze această lume păcătoasă. El era una cu Tatăl. Prin urmare, Domnul a spus și a făcut totul în concordanță cu voia Tatălui. Domnul Hristos a fost cel mai mare dar dat de Dumnezeu omenirii și, fără un astfel de dar, lumea ar fi sortită pieirii. Din păcate și paradoxal, în ciuda acestui adevăr, majoritatea lumii – pe care El a creat-o – nu a crezut în El. Nici propriul popor. Isus a arătat lucrul acesta clar. Cât de tragic că făpturile lui Dumnezeu, create după chipul Său, I-au respins darul indispensabil! Isus „era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1:10,11).

În această săptămână vom studia câteva profeții relevante din Scripturi care arată clar că Isus este Mesia cel promis. Mai mult, vom analiza detaliile punctuale ale modului în care aceste profeții s-au împlinit cu exactitate. De exemplu, vom vedea împlinirea profeției cu privire la modul în care Isus va intra în Ierusalim, călare pe un măgar (Psalmii 118:26; Zaharia 9:9). Vom vedea de asemenea profeția despre ucenicul care Îl va trăda (Psalmii 41:9). Mai mult, vom studia dinamica motivului pentru care unii conducători au ales să Îl respingă, în timp ce, în mod surprinzător, alții au ales să creadă în El. Pe parcurs vom căuta să răspundem la întrebarea: „Ce înseamnă să ai o gândire «de jos», conform cu Ioan 8:23, spre deosebire de o gândire «de sus»?”

Comentariu

Profeții despre Isus din Vechiul Testament

Împlinirea precisă a multor profeții mesianice în viața și misiunea lui Isus este pur și simplu uimitoare. Aceste profeții din Vechiul Testament s-au împlinit cu o acuratețe incredibilă. Cel mai înverșunat sceptic și necredincios rămâne fără apărare în fața avalanșei de dovezi. Deși știa cât de îndârjiți erau conducătorii evrei, Isus nu a renunțat niciodată la ei. A încercat întotdeauna, din toate unghiurile cu putință, să le convingă inima încăpățanată. Chiar dacă mulți nu I-au răspuns, El a continuat să le

vorbească, pentru ca măcar să știe că printre ei era Cineva care proclama adevărul.

Ne vine ușor să îi criticăm pe conducătorii evrei și să ne minunăm de lipsa lor de credință în propriile Scripturi cu privire la Mesia. Dar cum am fi reacționat noi dacă am fi fost în aceeași situație, dacă prioritatea noastră supremă ar fi fost aceea de a aștepta un cuceritor militar evreu (nu divin), după tradiția lui Moise sau a lui David, unul care să poată să elimine prezența romană din Israel și să îi spulbere jugul? Amintește-ți că până și ucenicii lui Isus, cei care erau cei mai apropiați de El, cu greu au crezut în împărăția Sa spirituală. Într-adevăr, numai după învierea Lui au crezut cu adevărat. (Vezi Ioan 2:22.)

Problema cu conducătorii religioși este că ei cunoșteau litera legii, dar nu spiritul acesteia. În realitate, cunoșteau Cuvântul scris, dar, vai, nu și Cuvântul viu. Isus a exprimat acest neajuns al lor când le-a spus: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața” (Ioan 5:39,40). Tradițiile evreiești din vechime susțineau că simpla cunoaștere a Scripturilor garanta viața veșnică. Această idee reiese clar din ceea ce se spune că susținea pe acest subiect Hillel (rabin renumit din sec. I î.H.). El este citat spunând: „Cel care și-a însușit cuvintele Torei și-a însușit viața lumii viitoare” (Mishnah *Aboth* 2.7, în *Comentariul biblic adventist*, vol. 5, p. 955).

Prin urmare, conducătorii evrei erau atât de obsedați de cuvintele Scripturii încât neglijau miezul acesteia – persoana lui Isus. Ei înlocuiseră reînnoirea inimii cu o acceptare intelectuală superficială. Cercetarea Scripturilor așa cum o făceau ei nu era un lucru rău în sine, dar îi împiedica să vadă sensul mai profund al misiunii lui Hristos și al ofertei Sale de salvare.

Când scrie că „slova omoară, dar Duhul dă viață” (2 Corinteni 3:6), apostolul Pavel rezzonează cu cuvintele adresate de Hristos conducătorilor. Accentul pus pe litera legii ne duce, în lipsa Duhului, la legalism și ipocrizie, ceea ce mai departe ne duce la compararea cu ceilalți, în loc să privim la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre.

Conducătorii evrei pretindeau că ei cred în Moise, cel mai respectat profet al lor, dar nu credeau în „prorocul” divin despre care Moise profetizase că avea să vină. Înainte de plecarea sa, Moise a promis poporului: „Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!” (Deuteronomul 18:15). Isus le-a amintit conducătorilor evrei că Moise, pe care îl admirau enorm, a cre-

zut în El și în misiunea Lui viitoare. Cu toate acestea, acum că această promisiune se împlinea înaintea ochilor lor, ei refuzau să creadă. Isus i-a muștră: „Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că El a scris despre Mine” (Ioan 5:46).

Profețiile mesianice împlinite, care foarte des fac uz de dinamica relațiilor umane, transmit multe despre caracterul Domnului Hristos. Să analizăm două astfel de exemple! Prima profecție se găsește în Psalmii 41:9 – „Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea și care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea.” Isus a aplicat această profecție la Sine, drept Cel trădat de un prieten: „Nu vorbesc despre voi toți; cunosc pe aceia pe care i-am ales. Dar trebuie să se îplinească Scriptura, care zice: «Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea»” (Ioan 13:18).

În cultura Orientului Mijlociu, până în ziua de azi, a împărți mâncarea cu cineva este un act special de stabilire a unei legături care aduce apropiere emoțională și spirituală. Prin urmare, duplicitatea cuiva față de o persoană alături de care a mâncat este un semn de trădare. Isus a petrecut trei ani și jumătate nu doar mâncând alături de Iuda, ci și iertându-l și încurajându-l. În tot acest timp, Isus a căutat să protejeze reputația lui Iuda. Deși a avut numeroase motive, Isus nu a încercat să îl demaște public pe Iuda ca hoț. În schimb, Iuda L-a vândut pe Isus pentru 30 de sicli, prețul pentru un sclav de rând. Atunci, în noaptea arestării Mântuitorului, Iuda s-a apropiat de Isus și L-a sărutat. În ciuda acestei trădări pline de viclenie, Isus l-a numit pe Iuda „prieten”. Isus i-a spus: „Prietene, ce ai venit să faci, fă!” (Matei 26:50).

Pentru al doilea exemplu de profecție împlinită care redă caracterul lui Hristos, să ne uităm la Zaharia 13:6! Acest verset vorbește despre rănilor suferite de Isus la răstignire. Coasta I-a fost împunsă, iar mâinile I-au fost rănite. Zaharia a prezis în acest verset că Isus avea să fie astfel rănit în casa prietenilor Săi. Implicit, Isus Se referă la marele Său trădător și la acei oameni nemiloși din rândul conducătorilor evrei care L-au crucificat și îi numește prietenii Săi. Prin urmare, sângele pur și nevinovat al lui Hristos nu strigă după răzbunare la adresa celor care l-au vărsat. Mâinile Sale străpunse nu sunt încleștate de mânie, sunt întinse pentru a-i îmbrățișa pe toți cu iubire și împăcare.

„De jos” (Ioan 8:23)

Ioan dedică cea mai mare parte a capitolului 8 persoanei lui Isus ca Fiul sublim și divin al lui Dumnezeu, trimis de Tatăl Său ceresc pentru

a-i ajuta pe pământenii lipsiți de speranță. Toate lucrurile despre care vorbea Isus erau cerești. El era lumina ceaștă care lumina o lume întunecată de păcat. Tatăl a dat mărturie că L-a trimis pe Fiul Său de sus pentru a fi un adevărat martor al adevărului. Toate darurile revărsate de Cer asupra noastră în persoana lui Isus au fost puse în contrast cu lucrurile pământești, când Salvatorul le-a spus conducătorilor evrei: „Voi sunteți de jos [...]. Eu sunt de sus. Voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta” (Ioan 8:23).

„De jos” implică faptul că liderii evrei aveau mintea atât de preocupată de cele pământești încât le era imposibil să fie preocupați de cele cerești. Erau atât de legați de tradițiile lor și atât de orbiti de filozofii-le lor înguste și egocentrice încât au ales lumea aceasta și moartea, refuzând cerul și siguranța vieții în Isus. Pavel a descris adecvat această categorie de urmași doar cu numele, spunând că au doar o „formă de evlavie”, lipsită de orice substanță divină. Ei înlocuiesc curăția interioară cu pioșenia exterioară. (Vezi 2 Timotei 3:5.)

În mod neașteptat, Ioan afirmă că „mulți au crezut în El” (Ioan 8:30). Această afirmație conține o lecție importantă pentru noi atunci când lucrurile par fără speranță și mulți sunt lipsiți de credință: lumina învinge chiar și în vremurile de întuneric. Isus a predicat adevărul indiferent dacă oamenii l-au acceptat sau respins. Și noi trebuie să facem același lucru, în ciuda împrejurărilor descurajatoare.

Nepăsarea conducătorilor religioși față de adevăr i-a făcut să își închidă intenționat ochii și inima în fața acestuia, pentru a nu vedea lumina trimisă din cer. Dacă și-ar fi deschis mintea față de Isus, ar fi crezut. Dar un atare act ar fi fost o amenințare la adresa noțiunilor lor preconcepute. Să fim întotdeauna dispuși să ne deschidem inima și mintea față de adevăr, pentru că, așa cum a spus Isus, „[vom] cunoaște Adevărul, și Adevărul [ne] va face liberi” (Ioan 8:32, EDCR).

Aplicație

- 1 Gândește-te la modul în care viața lui Isus era o oglindire perfectă a Tatălui. Isus a vorbit adeseori despre Tatăl Lui și despre relația strânsă dintre Ei. La un moment dat, Filip I-a cerut Învățătorului său să li-L descopere ucenicilor pe Tatăl. Isus a răspuns: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9). În viața de zi cu zi, ce impact are asupra existenței tale faptul că Îl vezi pe Tatăl în Isus și ce schimbare notabilă produce această înțelegere?

- 2 Ești de acord că ar trebui să fie nu îngrijorător, ci alarmant când noi, asemenea conducătorilor religioși, luăm contact cu adevărul clar din Biblie și apoi intenționat ne îndepărtăm de el? Cum ne poate ajuta Duhul Sfânt să ne lăsăm deoparte opiniile mândre și să ne lăsăm mai ușor învățați?
- 3 Tot ceea ce uzurpă locul prioritar al lui Isus în viața noastră devine, în realitate, un idol. Oricât de înfricoșător ar fi gândul, dacă nu suntem atenți, până și lucrarea noastră pentru El ar putea să Îi ia locul în viața noastră. Și studiul biblic ar putea să Îi ia locul lui Isus. Cântărește următoarea declarație cutremurătoare și spune-ți părerea: „Pe măsură ce activitatea progresează și avem succes într-o ramură oarecare a lucrării pentru Dumnezeu, apare pericolul de a ne încrede în planurile și metodele omenești. [...] Ca și ucenicii, suntem în pericolul de a pierde din vedere dependența noastră de Dumnezeu și de a căuta să facem un mântuitor din activitatea noastră” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 362).
- 4 Mulți au crezut în Isus (Ioan 8:30), în ciuda necredinței care îi înconjură. Cum ne încurajează acest fapt să nu renunțăm la oamenii care par să se opună luminii adevărului lui Dumnezeu?

23 – 29 noiembrie

Izvorul de viață

Sabat după-amiază

De memorat: „Eu sunt _____, _____ și _____. Nimeni nu vine la Tatăl decât _____ Mine” (Ioan 14:6).

În Evanghelia după Ioan, când a fost întrebat cine este, Domnul Isus a răspuns cu termenul care desemnează Dumnezeu. „Eu sunt” era o trimitere categorică la Domnul Însuși care i Se arătase lui Moise în rugul aprins. „Eu sunt Cel ce sunt”, i-a spus Dumnezeu lui Moise (Exodul 3:14). Și același Dumnezeu, acel „Eu sunt”, „S-a făcut trup și a locuit printre noi [...]. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14).

Tema „Eu sunt” apare în întreaga Evanghelie după Ioan – Eu sunt Lumina lumii, Pâinea vieții, Poarta sau Ușa oilor, Păstorul cel bun și adevărata Viță.

Săptămâna aceasta continuăm studiul asupra revelației lui Dumnezeu așa cum apare în Ioan. Vom explora mai pe larg și cealaltă latură a lucrurilor, și anume că, în ciuda dovezilor puternice că Isus era Mesia, unii L-au respins. Vom studia această idee din două motive: să evităm greșeala lor și să-i ajutăm și pe alții să nu o repete.

30 noiembrie: Ziua Prevenirii Violenței

În Ioan 1:1, apostolul declară clar că Isus este Dumnezeu, Fiul divin. În consecință, *viața* menționată în Ioan 1:4 – „În El era viața, și viața era lumina oamenilor” – trebuie să fie viața divină, existența nederivată și autonomă. Pentru că El are viața în sine poate să își dea viața și să o ia iarăși (Ioan 10:17). El poate da viața oricui dorește (Ioan 5:21; compară cu 14:19).

Acest termen, „viață” (*zoē*), apare de 36 de ori în Evanghelia după Ioan, reprezentând aproximativ un sfert din utilizările din Noul Testament. În Ioan 1:4,5, pe lângă referirea la sursa vieții de pe planeta noastră, cuvântul este legat și de salvare. În restul Evangheliei după Ioan, această noțiune, viața (*zoē*), este cel mai adesea exprimată ca *viața veșnică*, făgăduința mântuirii (vezi Ioan 3:15,16,36; 4:14,36; 6:27,40,47,54,68; 10:27,28). Prin urmare, Cel care a dat viața la creație este Același care îi aduce salvarea, adică viața veșnică, unei lumi pierdute.

1 De ce a venit Isus pe acest pământ? Ioan 1:29; 3:16; 6:40; 10:10; 12:27

„Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:14,15).

La fel cum șarpele de aramă a luat locul israeliților care fuseseră mușcați de șarpe, și Isus ne-a luat nouă locul, celor care am fost loviți de păcat. El a luat pedeapsa care era a noastră pentru ca noi să avem viața care era a Lui.

Hristos dorește de asemenea ca noi să avem viața și să o avem din belșug (Ioan 10:10). Astfel, „tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:12,13).

Hristos a venit să ni-L descopere pe Tatăl. Căci „nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18). Văzând caracterul lui Isus, putem vedea caracterul Tatălui.

Ce aflăm din viața lui Isus despre caracterul Tatălui? De ce este această revelație o veste atât de bună?

- 2** Citește **Ioan 6:61-68**. Când Isus i-a întrebat pe ucenici dacă **Îl vor părăsi, care a fost semnificația răspunsului lui Petru?**

Cuvintele lui Petru despre „viața veșnică” sunt legate de o temă care apare în întreaga Evanghelie după Ioan. Un număr mare de expresii privitoare la viața veșnică apar în Ioan 6, în contextul hrănirii celor cinci mii (Ioan 6:27,40,47,54,68). Isus spune că El este *Pâinea vieții* (Ioan 6:35), însemnând că viața, moartea și învierea Sa sunt sursa salvării veșnice.

Expresia „viața veșnică” sau un echivalent apare de cel puțin 17 ori în Evanghelia după Ioan. Acest termen nu face referire la o existență în spirit sau la faptul de a deveni parte dintr-o ființă eternă ori la vreun alt concept eteric. În schimb, face referire la puterea care poate schimba viața oricărui om, care poate aduce salvare și sens existenței noastre din prezent, dar se referă și la viața fără sfârșit după ce Domnul nostru Se va întoarce. La fel cum Domnul Isus S-a făcut trup, și învierea despre care vorbește Mântuitorul are loc în timp și spațiu, într-un trup fizic. Este o revenire la viață, o refacere a vieții pe care am avut-o cândva în Eden.

- 3** Cum primim viața veșnică? **Ioan 3:15,16; 5:24; 6:40,47; 8:31; 12:46; 20:31**

Numai prin credință ajungem la convingerea că Isus a venit să trăiască și să moară în locul nostru. Această credință ne este dată ca dar, dar trebuie să alegem în mod conștient să ne predăm lui Isus, să ne pocăim și să cerem sângele Lui pentru iertarea și eliminarea păcatului.

Când Isus îl întreabă pe Petru dacă și el avea să plece, răspunsul lui Petru: „Doamne, [...] la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice” (Ioan 6:68), surprinde esența mântuirii și a modului în care o obținem. Nu vine din filozofie, istorie, știință – toate discipline omenești. Vine de la Hristos, Cel care – având viața veșnică în sine – o oferă fără plată tuturor celor care, răspunzând Duhului Sfânt, o vor accepta.

Ce impact are perspectiva vieții veșnice asupra modului în care ne percepem viața temporară de aici?

4 Citește Ioan 1:12,13. Care sunt pașii descriși aici pentru a deveni creștin?

Ioan și-a scris evanghelia pentru ca noi să credem în Domnul Isus și, crezând, să avem viața veșnică în Numele Lui (Ioan 20:31). În Ioan 1:12,13 acest proces este descris în doi pași. În primul rând, Îl primim, adică vom crede în El. În al doilea rând, El ne dă autoritatea sau puterea de a deveni copiii lui Dumnezeu, element descris în versetul 13 drept naștere din Dumnezeu. Prin urmare, există un aspect uman și unul divin în procesul devenirii unui creștin. Trebuie să acționăm prin credință, să Îl primim, să fim deschiși la lumină, dar El este cel care regenerează inima.

De fapt, credința în sine este un dar de la Dumnezeu care vine în urma auzirii Cuvântului Său (Romani 10:17). „Pentru a putea avea o credință autentică, persistentă în Hristos, trebuie să-L cunoaștem așa cum este prezentat în Cuvânt” (Ellen G. White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 433). „Duhul care acționează asupra minții omenești și o luminează, creează credința în Dumnezeu” (Comentarii Ellen G. White, *Comentariul Biblic Adventist*, vol. 7, p. 940).

Cei care cred în Isus și Îl acceptă ca Mesia primesc viața veșnică. Ioan pune accentul și pe faptul de a accepta sau a crede cuvintele rostite de Isus (Ioan 5:24,38,47). Rolul Duhului Sfânt este acela de a aduce convingerea (Ioan 16:7,8; compară cu Romani 8:16).

5 Citește Romani 8:16. Ce principiu despre mântuire găsim aici?

Credința, credința biblică bazată pe lucrarea Duhului Sfânt în inima noastră, stă la baza convingerii noastre. „Credința este [...] marea binecuvântare – ochiul care vede, urechea care aude” (Ellen G. White, *În locurile cerești*, p. 104). Conform abordării umaniste a credinței, trebuie să găsim o bază, criteriile credinței, și apoi să credem. În schimb, conform abordării biblice, credința *este* baza, un dar de la Dumnezeu (Efeseni 2:8; 1 Corinteni 1:17-24; 2:1-6). Începem cu temelia credinței și apoi, de acolo, creștem în înțelegere și har.

Dacă te-ar întreba cineva pe ce se bazează credința ta, cum ai răspunde?

Unele dintre cele mai triste pasaje din întreaga Scriptură apar în Evanghelia după Ioan. „Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o. [...] [Lumina] era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1:5,10,11). „Eu sunt” a fost respins de mulți din poporul Său.

Nu este de mirare că Pavel avertizează mai târziu: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră” (Evrei 10:35). După cum am văzut în repeta-te rânduri, Hristos a fost respins pentru că oamenii nu I-au acceptat Cuvântul.

„Modul contemporan umanist de gândire începe cu îndoiala. Oamenii pun totul la îndoială pentru a stabili care este adevărul. Ceea ce supraviețuiește focului interogatoriului este acceptat drept o cunoaștere trainică, ceva pe care să îți bazezi convingerea. Unii aplică aceeași metodă Bibliei, punând totul la îndoială din perspectivă științifică, istorică, psihologică, filozofică, arheologică sau geologică pentru a determina ce anume este adevărat în Biblie. Metoda în sine pornește de la îndoială și se bazează pe îndoiala cu privire la veridicitatea Scripturii. Hristos a întreat: «Când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?» (Luca 18:8)” (E. Edward Zinke și Roland Hegstad, *The Certainty of the Second Coming*, 2000, p. 96).

6 Citește Numeri 13:23-33. În ce a constat deosebirea dintre cele două rapoarte prezentate la întoarcerea din Canaan?

Păcatul evreilor când s-au aflat la Cades-Barnea a fost că s-au îndoit de cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu le ceruse să urce și să cucerească țara. Au fost trimiși 12 spioni în Canaan să cerceteze țara. S-au întors cu două rapoarte. Cei mai mulți au prezentat un raport negativ: „Sunt uriași în țară, cetăți fortificate, arme pe care nu le-am mai văzut vreodată și armate bine pregătite. În schimb, noi am fost sclavi în Egipt și avem puțină experiență militară.” Zece iscoade au votat împotriva, pe baza dovezilor copleșitoare din punct de vedere omenesc. Două iscoade au votat pentru, pe baza credinței lor în puterea copleșitoare a cuvântului lui Dumnezeu.

Cum evităm să facem aceeași greșală? În același timp, cum putem evita și încumetarea, adică să facem ceva nesăbuit crezând că facem voia lui Dumnezeu?

„Oricine crede în El nu este judecat, dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. [...] Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină” (Ioan 3:18-21; compară cu Ioan 1:10).

7 De ce vin oamenii la judecată? Ioan 3:18,36; 5:24,38; 8:24; 12:47

Respingerea lui Isus Hristos, Lumina lumii, ne predispune la îndoială și la ispitele diavolului. Înseamnă să ne întoarcem de la lumină la întuneric.

Evei i-a fost dată lumina cu privire la cum să se raporteze la pomul din centrul grădinii. Satana a ispitit-o să pună lumina la îndoială. Ea a pus la încercare cuvântul lui Dumnezeu crezând că un Dumnezeu al iubirii nu avea să distrugă făpturile pe care le-a creat. Totodată, s-a bazat pe informațiile primite prin simțurile ei. *Șarpele a mâncat fructul și acum poate vorbi. Poate că șarpele are dreptate. Dacă mănânc din fruct, s-ar putea să devin ca Dumnezeu.* Înșelată, a întors spatele lumii. Iar soțul ei a ales aceeași cale.

8 Citește Matei 4:1-4. Ce principii a folosit Hristos în pustiul ispitirii pentru a combate amăgirile lui Satana?

Hristos a avut la dispoziție același instrument umanist de gândire folosit de Adam și de Eva, de antediluvieni și de poporul Israel la Cades-Barnea. S-ar fi putut întreba de ce un Dumnezeu al iubirii și-ar fi lăsat Fiul în pustiul 40 de zile și 40 de nopți fără mâncare și fără protecție. Ar fi putut, de asemenea, să hotărască să își demonstreze filiația divină și să transforme pietrele în pâine. În schimb, Isus a răspuns prin Cuvântul lui Dumnezeu. El opera la nivelul lucrurilor cerești, nu la cel al tiparelor pământești de gândire. Cât de ușor ar fi putut găsi explicații raționale care să îl conducă la o decizie greșită, lucru pe care mulți oameni, chiar și oameni ai credinței, îl fac adesea!

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, cap. 1, 66

„Umilindu-Se pentru a lua asupra Sa natura umană, Hristos a dovedit un caracter opus caracterului lui Satana. Dar El a coborât și mai jos pe calea umilinței. «La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce» (Filipeni 2:8). După cum marele-preot pune la o parte strălucitoarele sale veșminte preoțești și slujea în îmbrăcămintea de pânză albă a preotului obișnuit, tot așa și Hristos a luat înfățișare de slugă și a adus jertfa, El însuși preotul și tot El și jertfa. «Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El» (Isaia 53:5).

Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. A fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. «Prin rănilor Lui suntem tămăduiți» (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 25).

Zilnic: Faptele apostolilor 21 – 27; Calea către Hristos, capitoul 9

1. Cine era bărbatul pe care toți iudeii dintr-o cetate îl vorbeau de bine?

2. Despre ce om s-a spus că este o ciumă?

3. Unde scrie în Biblie că Pavel fusese fariseu?

4. Viața câtor oameni a depins de credința lui Pavel pe mare?

5. Când vei simți nevoia unei experiențe spirituale mai profunde și a unei cunoașteri mai înalte a lucrurilor dumnezeiești?

Privire generală

Hristos este singura sursă, singurul izvor de viață. Dacă dorim viață, trebuie să ne prindem numai de El și de nicio altă ființă creată. Nici măcar îngerii, sfinți sau căzuți, nu ne pot da viață, căci viața lor provine de la Dumnezeu. Nu numai că nu pot da viață, dar cel mai mare dintre îngerii căzuți, Satana, este chiar opusul Dăătorului vieții. Satana este negustorul viclean al morții, a cărui obsesie este să ne jefuiască de viața pe care ne-o oferă Isus. Când declară: „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10), Isus demască planul de distrugere al lui Satana în contrast cu misiunea Lui de salvare.

Diavolul, marele amăgitor, păcălește lumea să aleagă păcatul în locul neprihănirii lui Hristos, apoi își cere fără milă plata, care nu este nimic altceva decât moartea veșnică. Pavel confirmă lucrul acesta în Romani 6:23, unde scrie: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.” Toate darurile bune vin de la Dumnezeu, iar viața veșnică, împreună cu viața din belșug vin de la El. Unul dintre aspectele de necuprins din misterul răului este că oamenii – pe care Domnul Isus i-a creat și pentru care a murit pentru a-i salva – aleg pedeapsa veșnică a morții și resping darul vieții lui Dumnezeu. După cum vom vedea, darul vieții veșnice și al mântuirii predomină în Evanghelia după Ioan mai mult decât în oricare altă carte din Scriptură.

Mai mult decât oricare evanghelist, Ioan face referire la Fiul întrupat al lui Dumnezeu ca la marele „Eu sunt”. Acest titlu, după cum am învățat într-un studiu anterior, este o referire divină la Dumnezeu. În Evanghelia după Ioan, Isus proclamă, de exemplu: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6). Când umblăm pe Calea care este Isus, El ne învață adevărul Său, care duce la viața veșnică. Isus este singura noastră cale spre Dumnezeul veșnic. Tatăl nu va alunga niciodată pe cineva care vine la El cu sinceritate și în pocăință.

Comentariu

După cum tocmai am spus, Dumnezeu este singurul care deține viața. Prin urmare, este singurul care o poate oferi. Niciun înger sau ființă creată nu poate face lucrul acesta – numai Izvorul vieții. Această noțiune

amintește de Deuteronomul 30:20, unde Dumnezeu, prin Moise, își îndeamnă poporul: „Iubind pe Domnul Dumnezeuul tău, ascultând de glasul Lui și lipindu-te de El, [...] de aceasta atârnă viața ta și lungimea zilelor tale.” Aici Dumnezeu ne cere, în cei mai categorici termeni, să ne prindem de El pentru a avea viață, căci în afara acestei relații divino-umane nu este decât nefericire și moarte. Această idee ne ajută să înțelegem o altă dimensiune a exprimării din Ioan 10:10 – „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.” Aici vedem că alternativa la viața lui Hristos – care este veșnică și din belșug – este suferința și moartea, oferite de Satana.

Unii însă susțin în mod eronat că nu a existat o nevoie reală ca Hristos să vină în lumea aceasta. Dar cine altcineva ar fi putut să ne îndepărteze păcatele și să ne îmbrace cu haina neprihănirii lui Dumnezeu? Cine altcineva ne-ar fi putut oferi viața în locul morții? Nimeni altcineva în afară de Hristos cel neprihănit și dătător de viață. El a luptat curajos împotriva celor mai cumpliți doi dușmani ai noștri, păcatul și moartea, și i-a învins pe amândoi. Victoria Sa devine a noastră atunci când credem cu adevărat în El. Prin urmare, putem avea încredere în Isus atunci când promite: „Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:40).

Cuvintele vieții veșnice

La glorioasa minune a hrănirii celor cinci mii, tuturor celor care au mâncat din pâine Isus le-a îndreptat apoi atenția asupra Sa, Pâinea vieții (Ioan 6:35). El dorea ca aceștia să treacă dincolo de foamea lor de pâine materială, care îi sătura doar pentru o vreme, la nevoia lor de a se hrăni cu El, pentru a avea viață veșnică. În virtutea puterii Sale, Isus putea foarte ușor să hrănească o mulțime de oameni flămânzi, dar misiunea Lui divină era ca aceora care credeau în El să le ofere viața veșnică și cetățenia în împărăția glorioasă a lui Dumnezeu. Principalul nostru obiectiv este să căutăm împărăția Lui mai întâi, iar toate celelalte lucruri de care avem nevoie ne vor fi asigurate. (Vezi Matei 6:33.) Deoarece, dacă avem toate lucrurile, dar nu-L avem pe Isus, suntem pierduți. Tot la fel, dacă ne hrănim din cuvintele dătătoare de viață ale lui Isus, deși poate nu avem tot ce ne dorim în această viață, suntem cu adevărat învingători.

Psalmistul ne asigură: „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic” (Psalmii 23:1). Cu alte cuvinte, când este prioritatea noastră,

Domnul ne împlinește nevoile. El știe bine de ce avem nevoie cu adevărat în viață și Se bucură să ne facă bine. Dar principala Lui prioritate este să avem o relație salvatoare cu El.

Ellen G. White face următoarea declarație profundă despre necesitatea spirituală de a ne hrăni din Pâinea vieții: „A mânca trupul și a bea sângele lui Hristos înseamnă a-L primi ca Mântuitor personal [...]. Ceea ce hrana este pentru corp trebuie să fie Hristos pentru suflet. Hrana nu este de folos decât atunci când o mâncăm, când devine o parte din ființa noastră. La fel nici Hristos nu are nicio valoare pentru noi, dacă nu-L recunoaștem ca Mântuitor personal. [...] Trebuie să ne hrănim cu El, să-L primim în inimă, astfel ca viața Lui să devină viața noastră. Iubirea Lui, harul Lui vor fi asimilate” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 389).

Mai mult, cuvintele lui Hristos au în ele viața Sa. Ele reprezintă persoana Lui și caracterul Lui. Primind cuvintele lui Isus astăzi și asimilându-le în inimă, Îl primim pe Isus Însuși. Este adevărat că nu Îl putem vedea pe Isus în carne și oase zilnic, așa ca ucenicii, dar Îl vedem categoric prin cuvintele Sale, transmise nouă prin Scripturi. Răspunsul lui Petru la întrebarea Domnului Hristos implică nu numai că Mântuitorul Însuși are viața veșnică, ci și cuvintele Sale o au (vezi Ioan 6:68). Inspirat de Duhul Sfânt, Petru a căutat să transmită adevărul divin că nicio persoană, loc sau afirmație nu ne-ar putea duce la viața veșnică, în afară de Izvorul vieții în sine.

Credința și nașterea din nou

Credința nu este un bun din care unii să-și facă rezerve, în timp ce alții să fie privați de el. Credința este categoric un dar universal de la Dumnezeu pentru toți cei născuți în lumea aceasta. Existența umană începe cu credința care este încorporată în inima noastră de Creatorul nostru și care trebuie să constituie baza pentru ceea ce urmează, prin acceptarea Celui care a oferit-o și prin încrederea în El. Această convingere este apoi întărită prin faptul că Îi cerem lui Dumnezeu să preia controlul deplin asupra vieții noastre. Ioan confirmă lucrul acesta în felul următor: „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12).

Simplu spus, credința este un cadou sută la sută de la Dumnezeu. (Vezi Romani 4:1-8.) Credința, darul divin, este elementul divin care ne ține conectați cu El. Această legătură a credinței ne amintește că Îi aparținem și dă sens întregii noastre existențe.

Până și pocăința este un dar de la Dumnezeu, căci este un răspuns la îndemnul Duhului Sfânt de a ne supune Lui. Mulți fac greșeala de a aștepta să aibă atât credință, cât și pocăință înainte de a veni la Dumnezeu, dar aceste daruri gemene sunt deja la dispoziția noastră și așteptăm să le primim și să facem uz de ele. Nu trebuie să așteptăm deloc. Petru și apostolii au afirmat această realitate în Faptele apostolilor 5:31 – „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor.” Așadar, de ce-ar mai trebui păcătosul să aștepte? Vino la Hristos cu credința pe care ți-a dat-o și primește darul pocăinței oferit tot de El, ca să trăiești viața Lui chiar astăzi!

Respingerea și condamnarea (Ioan 3:18-21)

Din nefericire, lumina și întunericul sunt din ce în ce mai confundate în zilele noastre. Există într-o mai mare măsură ambivalență cu privire la ce este adevărul. De ce sunt mai mulți oameni interesați de întuneric decât de lumina adevărului? Isus răspunde la această întrebare fundamentală atunci când spune: „Judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3:19).

Cei care aleg să înlocuiască lumina cu întunericul, pe care adevărul lui Dumnezeu îl risipește, sunt condamnați de faptele lor rele. În încăpățănarea și mândria lor, refuză să se umilească și să se pocăiască, respingând singura lumină care le dă speranță de orice fel. Dacă nu se deschid în fața luminii puterii lui Hristos de a-i reface, nu există nicio vindecare pentru ei. De ce să nu renunțăm la faptele noastre rele cât încă mai avem din plin ocazia? De ce să așteptăm până când este prea târziu? Ușa corabiei este încă deschisă, iar lumina adevărului încă strălucește. De ce să nu invităm atunci lumina să risipească întunericul și fără ezitare să intrăm la adăpost, înainte să fie prea târziu?

În contextul acestei discuții despre alegerea dintre întuneric și lumină, să ne îndreptăm atenția asupra textului din Ioan 3:16! Este unul dintre cele mai importante versete din întreaga Scriptură, pentru că este Evanghelia sintetizată. Acest verset pune accent nu doar pe mântuire, ci și pe consecința negativă a pieirii, dacă nu credem. Condamnarea rezultă din alegerea greșită. Isus continuă această idee în Ioan 3:18 – „Oricine crede în El nu este judecat, dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.”

Soarta noastră veșnică depinde de încrederea noastră în Hristos și în cuvintele Sale dătătoare de viață. Adam și Eva s-au îndoit de adevărul înțelepciunii lui Dumnezeu și știm ce a urmat. Există nenumărate alte exemple în Scriptură de oameni care au suferit consecințele necredinței lor. Cu toate acestea, Isus, al doilea Adam, a ieșit învingător, în virtutea încrederii în cuvintele Tatălui Său de confirmare a relației Tată-Fiu. Tocmai această relație a fost pusă de Satana sub semnul întrebării atunci când L-a ispitit pe Isus în pustiu, spunând: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini” (Matei 4:3). Răspunsul lui Isus, deja pregătit, din versetul următor a fost pur și simplu: „Este scris” (Matei 4:4), oferindu-ne astfel un exemplu de încredere pe care să o manifestăm la rândul nostru în Cuvântul lui Dumnezeu.

Aplicație

- 1 Care este legătura dintre citirea Cuvântului lui Dumnezeu și adevărata ascultare de el? Meditează la următoarea afirmație și exprimă-ți opinia: „Cuvântul viului Dumnezeu nu este numai scris, ci și vorbit. Biblia este glasul lui Dumnezeu care ne vorbește, la fel de real de parcă l-am auzi cu urechile noastre. [...] Citirea Scripturilor și meditarea asupra lor ar putea fi considerate o audiență la Cel Veșnic” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 6, p. 393).
- 2 În Ioan 14:3, Isus le spune ucenicilor Săi: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” Ce impact are asupra vieții tale actuale credința în aceste cuvinte ale lui Isus?
- 3 Ellen G. White a scris: „Viața Lui [Hristos] va deveni viața noastră” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 389). Ce făgăduință uimitoare! Cum o încorporezi personal în viața ta zilnică?

30 noiembrie – 6 decembrie

„Calea, Adevărul și Viața”

Sabat după-amiază

De memorat: „_____ n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în _____ Tatălui, Acela L-a făcut _____” (Ioan 1:18).

Evanghelia după Ioan are patru mari secțiuni: Introducerea (Ioan 1:1-18), Cartea semnelor (Ioan 1:19 – 12:50), Cartea slavei (Ioan 13:1 – 20:31) și Încheierea (Ioan 21:1-25). Studiul nostru de până acum s-a concentrat în mare parte pe Introducere și pe Cartea semnelor, arătând cine este Isus prin minunile (semnele) Sale, discuțiile și învățăturile Sale. Următoarele studii se concentrează în mod special asupra celei de-a treia secțiuni din Ioan, Cartea slavei.

Este interesant că celebrele șapte declarații de tipul „Eu sunt” creează o punte între Cartea semnelor și Cartea slavei. Acestea sunt: „Pâinea vieții” (Ioan 6:35,41,48,51), „Lumina lumii” (Ioan 8:12; 9:5), „Ușa” (Ioan 10:7,9), „Păstorul cel bun” (Ioan 10:11,14), „Învierea și Viața” (Ioan 11:25), „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6) și „adevărata Viță” (Ioan 15:1,5).

Studiul din această săptămână va începe cu scopul cuvântării de rămas-bun și cu introducerea acestei cuvântări, marcate de episodul semnificativ al spălării picioarelor ucenicilor. Apoi vom trece la declarația „Eu sunt” din capitolul 14 („Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”).

7 – 14 decembrie: Săptămâna de Rugăciune

Cuvântarea de rămas-bun a Domnului Isus (Ioan 13 – 17) conține indicații date ucenicilor cu privire la viitor. Tiparul literar este similar cuvântării de rămas-bun a lui Moise, din Deuteronomul, binecuvântării rostite de Iacov în dreptul copiilor săi (Geneza 47 – 49) sau îndrumărilor date de David lui Solomon (1 Cronici 28; 29). Isus Își consolează ucenicii în privința plecării Sale. El le promite un înlocuitor care să Îl reprezinte (Duhul Sfânt, Ioan 14 – 16), prezice suferința care va veni (Ioan 15; 16) și îi îndeamnă pe ucenici să rămână credincioși (Ioan 15).

1 Citește Ioan 13:1-20. Ce s-a întâmplat aici și de ce este această istorisire atât de importantă? Ce lecții a căutat Isus să transmită?

În acea parte a lumii, în zilele lui Isus, oamenii purtau sandale sau umblau desculți. Picioarele le erau prăfuite și murdare. Obiceiul era ca un sclav sau un slujitor să îi spele pe picioare pe cei veniți la masă. Dar nu era de față niciun slujitor ca să facă acest lucru în noaptea când Isus a luat ultima Sa masă cu ucenicii, înainte de a fi arestat. Spre surpriza tuturor, Isus Însuși S-a ridicat de la masă și i-a spălat pe toți pe picioare. Ioan 13:4,5 relatează gesturile lui Isus pas cu pas. Totul este redat foarte detaliat, pentru a evidenția faptul că Învățătorul realizează acest incredibil act de umilință.

Prin consemnarea reacției lui Petru, Ioan 13:8-11 scoate și mai mult în evidență consternarea și incapacitatea ucenicilor de a înțelege acțiunile Domnului. Cum putea Isus, Învățătorul, Mesia, să îndeplinească o sarcină atât de umilă? Petru a refuzat să se lase spălat pe picioare, doar că Isus i-a spus că, dacă nu coopera, nu urma să aibă parte cu El. Atunci Petru a cerut mai mult, exprimându-și dorința de a fi alături de Isus până la capăt.

Importanța acțiunii Domnului se leagă de statutul Lui. El afirmă în Ioan 13:13 că este Învățătorul și Domnul. Așa Îl numeau ei, iar El lasă să se înțeleagă că așa este. Aceste titluri exprimă autoritate și putere. Cu toate acestea, Isus transmite lecția că respectiva putere și autoritate trebuie folosite pentru slujire, nu pentru mărirea de sine. Biserica Adventistă a îmbrățișat în acest sens exemplul Domnului, adoptând ceea ce se numește, pe bună dreptate, „actul umilinței” ca o slujbă de pregătire pentru Cina Domnului.

Ce te învață „actul umilinței” despre călcarea pe urmele Domnului Isus și despre cum să le slujești altora cu umilință?

2 Citește Ioan 14:1-3. În ce context a spus Domnul aceste cuvinte?

La sfârșitul capitolului 13 din Ioan, Isus spune că pleacă (Ioan 13:33). Aceasta îl face pe Petru să întrebe unde Se duce (Ioan 13:36). Ucenicii nu înțeleg că Isus vorbește despre moartea, învierea și înălțarea Lui. Petru spune că este gata să își dea viața pentru El (Ioan 13:37). Urmează momentul în care Isus prezice lepădarea lui Petru (Ioan 13:38). În acest context Isus le spune ucenicilor să nu se lase tulburați în inima lor (Ioan 14:1). Verbul tradus prin „a tulbura” este în greacă *tarassō*, care înseamnă „a agita, a perturba, a neliniști, a crea confuzie, a deruta”. Nu este surprinzător că ucenicii ar fi putut ajunge derutați de cuvintele lui Isus.

Pentru a le înlătura temerile, Isus vorbește despre casa Tatălui Său, unde sunt multe locașuri (nu case, ci camere, ca într-un han). El Se duce acolo să le pregătească un loc. Cuvintele Lui trec dincolo de apropiata furtună a crucii, indicând ziua când Se va întoarce să Își răscumpere poporul. El privește spre vremea când întreaga tragedie a păcatului se va încheia o dată pentru totdeauna (vezi Daniel 7:27). Isus spune: „După ce Mă voi duce [...] Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:3). Este clar o făgăduință cu privire la a doua Sa venire.

Care este temeiul, motivul pentru a crede în acea promisiune? Mulți ar spune că împlinirea profeției biblice, ceea ce categoric este adevărat. Dar în Ioan 14:3, temeiul este altfel formulat. În acest verset, verbul „Mă voi întoarce” este de fapt la timpul prezent în greacă („Mă întorc”). Este o utilizare a timpului prezent în greacă numită *prezent futurist*. Este vorba de un eveniment viitor despre care se vorbește cu atâta siguranță încât este redat ca deja întâmplându-se. Prin urmare, este corect să traducem expresia astfel: „Cu siguranță Mă voi întoarce.”

Sperăm în revenirea Domnului nostru nu doar pentru că profeția biblică s-a împlinit. Ci și pentru că, într-o măsură chiar mai mare, avem încredere în Omul care a făcut promisiunea. El a spus că Se va întoarce cu siguranță pentru poporul Său. Ne putem pune credința în respectiva făgăduință datorită Celui care a făcut-o.

Ce ne învață crucea Domnului Hristos despre certitudinea revenirii Lui? Fără a doua venire, la ce ne-ar folosi moartea Domnului Isus la prima venire?

3 Citește Ioan 14:5,6. Ce întrebare a pus Toma cu privire la locul spre care Se îndrepta Isus? Cum a răspuns Domnul?

Întrebarea lui Toma pare destul de logică. Dacă nu știi încotro se îndreaptă cineva, cum să știi calea pentru a urma respectiva persoană? Isus sucește întrebarea, indicând că El Însuși este Calea. Calea spre ce? Calea spre Tatăl. În Introducere (Ioan 1:1-18) se accentuează legătura strânsă dintre Cuvânt (*logos*), Isus Hristos, și Tatăl. Ioan 1:18 (EDCR) spune că „singurul Dumnezeu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” pe Tatăl. *A face cunoscut* în acest text este verbul grecesc *exēgeomai*, însemnând „a explica, a interpreta, a expune”. De aici avem cuvântul „exegeză”. Înseamnă a descoperi sensul. Prin urmare, Isus Hristos este legătura cu Tatăl, Cel care Îl explică sau Îl tâlmăcește pe Tatăl, unei lumi căzute. Prin urmare, El este drumul sau calea spre Tatăl. Fără El, înțelegerea noastră este limitată.

4 Citește Ioan 14:7-11. Cum a clarificat Isus ceea ce Filip înțelesese greșit?

Filip a cerut să Îl vadă pe Tatăl, lucru pe care nicio ființă păcătoasă nu îl poate face și să trăiască după aceea (compară cu Exodul 33:17 – 34:9; Ioan 1:18). Isus muștră lipsa de înțelegere și scoate în evidență că cine L-a văzut pe El, pe Isus, L-a văzut pe Tatăl (Ioan 14:9). În consecință, este clar că Isus este calea spre Dumnezeu. Fără El, parcursul este întunecat și nesigur. El este lumina care luminează drumul spre Dumnezeu.

Isus alătură trei termeni: *calea*, *adevărul* și *viața*. Termenul *cale* este folosit numai în Ioan 1:23, cu privire la drumul pregătit de Ioan Botezătorul pentru Isus, și aici, în Ioan 14:6. Dar *adevărul* și *viața* sunt teme majore în Evanghelia după Ioan. Studiul nostru de miercuri și de joi va evidenția acest concept de *adevăr*, un subiect esențial, mai ales într-o lume în care însăși ideea de adevăr este pusă la îndoială.

De ce este atât de liniștitor să știm că Isus este cea mai bună revelație de pe acest pământ cu privire la cum este Dumnezeu Tatăl?

5 Citește Ioan 1:14,17; 8:32; 14:6 și 15:26. Cum leagă Ioan direct de Isus conceptul de adevăr?

În repetate rânduri în Evanghelia după Ioan, adevărul este legat de Isus, de Tatăl Lui și de Duhul Sfânt. Adevărul este legat de Isus, de Cuvânt (*logos*) și de lumină – în contrast cu întunericul (Ioan 1:1-14; 3:19-21). Și, tot la fel, minciuna este legată de diavol și de păcat (Ioan 8:44-46). Drept urmare, la Ioan adevărul nu este o simplă chestiune de fapte și de cifre. Le include, dar, mai mult decât atât, ideea de adevăr conține un aspect moral al credincioșiei față de Dumnezeu și voia Sa. „Mulți strigă după Dumnezeul cel viu, tânjind după prezența divină. Teoriile filozofice sau eseurile literare, oricât de strălucite ar fi, nu pot împlini nevoile inimii. Disertațiile și creațiile oamenilor nu au nicio valoare. Cuvântul lui Dumnezeu să le fie adresat oamenilor! Aceia care au auzit doar tradiții, teorii și concepte omenesti să audă glasul Aceluia al cărui cuvânt poate renaște ființa umană pentru viața veșnică” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 40).

Gândește-te ce înseamnă ca Isus să fie Adevărul! Isus este *logosul*, Cuvântul care a fost cu Dumnezeu de la început și care a fost Creatorul tuturor lucrurilor (Ioan 1:1-4). Una cu Tatăl din veșnicie în veșnicie, Isus are trăsăturile Tatălui și este astfel și „Eu sunt”. Nu este supusul niciunei ființei și niciunui lucru. Nimic din ce există, inclusiv cunoașterea, nu există separat de El. Și tot ceea ce există, tot ce a fost creat, a fost creat numai de către Isus și există de asemenea numai prin El. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El” (Coloseni 1:16,17).

Isus nu este doar întruchiparea adevărului. El *este* Adevărul. Adevărul nu este un concept, o idee, un construct. Este o Persoană. Adevărul – Isus Hristos – poate fi comparat cu soarele care luminează lumea (Ioan 8:12). Prin Isus, Adevărul, putem interpreta în mod corect lumea din jurul nostru.

În întreaga Evanghelie, Scriptura joacă un rol important în procesul prin care aflăm despre Cel care este Calea, Adevărul și Viața. În întreaga Biblie, Vechiul și Noul Testament, Scripturile joacă un rol esențial în dezvăluirea adevărului. Lucrul acesta este în special adevărat când aflăm cine este Isus și ce a venit să facă.

6 Citește Ioan 5:38-40. Ce spune Isus aici despre Scripturi?

Isus și ucenicii Săi au făcut trimitere la Scripturi în repetate rânduri pentru a confirma că El este Mesia. Domnul Hristos a spus: „Dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar, dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?” (Ioan 5:46-47).

7 Citește Luca 24:27. De ce este important că Isus a făcut mai întâi trimitere la Scripturi pentru a transmite importanța lucrării Sale?

Într-un alt loc, citând din cartea Exodul, Hristos a spus: „N-ați citit ce vi s-a spus de Dumnezeu [...]?” (Matei 22:31). Zaharia a făcut trimitere la făgăduințele lui Dumnezeu pe care le „vestise [Dumnezeu] prin gura sfinților Săi proroci, care au fost din vechime” (Luca 1:70). În predica lui din ziua Cincizecimii, Petru a spus: „Trebuia să se împlinească Scriptura spusă de Duhul Sfânt mai înainte, prin gura lui David” (Faptele apostolilor 1:16).

Biblia nu este un manual de științe. Nu explică cum se poate diviza un atom sau cum se face o operație pe creier. Dar face ceva și mai important. Oferă contextul în care universul nostru are sens. Este cheia care deschide ușa, lumina care ne permite să vedem. Fără ea am fi în întuneric cu privire la existența lui Dumnezeu, la rolul Lui în univers, la originea noastră, la semnificația vieții și la viitor.

Care sunt adevărurile din Biblie pe care știința, chiar și în teorie, nu ni le poate transmite niciodată?

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, cap. 51

Când a spus: „Eu sunt Lumina lumii” Isus Se „afla în curtea templului, unde aveau loc slujbele din cadrul Sărbătorii Corturilor. În mijlocul acestei curți se ridicau doi stâlpi înalți, cu candelabre mari. După jertfa de seară erau aprinse toate lămpile, care luminau Ierusalimul. Ceremonia aceasta era în amintirea stâlpului de lumină care îl călăuzise pe Israel în deșert și mai era privită ca vestind venirea lui Mesia. Seara, când se aprindeau lămpile, curtea era plină de voie bună. [...]

Prin iluminarea Ierusalimului, poporul își exprima speranța în venirea lui Mesia, care avea să-și reverse lumina asupra lui Israel. Dar pentru Isus scena avea un înțeles mai profund. După cum lămpile strălucitoare ale templului luminau totul în jurul lor, așa și Hristos, Sursa luminii spirituale, luminează în întunericul lumii. Cu toate acestea, simbolul nu era perfect. Luminătorul mare pe care mâna Sa îl așezase pe cer era o reprezentare mai corectă a slavei misiunii Sale.

Era dimineață. Soarele tocmai răsărise deasupra Muntelui Măslinilor, razele lui dădeau o strălucire orbitoare palatelor de marmură și luminau aurul zidurilor templului, când Isus, arătând către acest tablou, a zis: «Eu sunt Lumina lumii» (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 463, 464).

Zilnic: Faptele apostolilor 28 – Romani 6; Calea către Hristos, capitolul 10

1. Ce spune apostolul despre întrebuintărea corpului împotriva firii?

2. Cum este adevăratul iudeu și adevărata tăiere împrejur?

3. Cum întărim noi legea?

4. Pentru ce să ne socotim morți și vii?

5. **La ce trebuie să ne gândim când privim frumusețea atrăgătoare a naturii?**

Privire generală

Studiul din această săptămână redă uimitoarea istorie a Domnului Isus, Fiul întrupat al lui Dumnezeu. Nu există nimeni altcineva ca Isus. El este unic. Îl cunoaște pe Tatăl îndeaproape. Este Calea, Adevărul și Viața. În Evanghelia după Ioan, Îl auzim pe Isus vorbind pe larg despre Tatăl, pentru că numele Tatălui era continuu pe buzele și în inima Sa. Isus este singurul care L-a văzut pe Dumnezeu față în față, lucru pe care niciun om nu îl poate pretinde. Prin urmare, Isus Își declară divinitatea atunci când Își face cunoscută relația cu Tatăl: „Nu că cineva a văzut pe Tatăl, afară de Acela care vine de la Dumnezeu; da, Acela a văzut pe Tatăl” (Ioan 6:46).

Unul dintre ucenici, Filip, L-a auzit adesea pe Domnul Isus punând accent pe relația Sa cu Tatăl. În cele din urmă, Filip I-a cerut lui Isus: „Doamne, [...] arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns!” (Ioan 14:8).

Unele dintre cele mai profunde cuvinte despre relația strânsă dintre Isus și Tatăl Lui se găsesc în răspunsul dat de Isus lui Filip, în Ioan 14:9 – „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: «Arată-ne pe Tatăl?»” Astfel, prin aceste cuvinte ni se transmite că Isus Hristos era cea mai profundă reprezentare a lui Dumnezeu. Ce privilegiu să Îl cunoaștem pe El, deoarece, cunoscându-L pe El, Îl cunoaștem pe Tatăl!

Pe lângă afirmația „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” vom mai studia și alte afirmații care să ne ajute să apreciem darul minunat pe care L-am primit prin Isus. Urmându-L pe El, Calea, umblăm cu El și învățăm adevărul Lui, care duce la viața din belșug și la viața veșnică.

Comentariu

Exemplul lui Hristos de urmat (Ioan 13:1-20)

Domnul Isus nu a transmis doar înțelepciune și învățături, ci Și-a ilustrat adevărurile cu exemple trăite, care au slujit la întipărirea învățăturilor Sale în inimă. Să luăm, de exemplu, actul umilinței! Când a înființat acest ritual, Isus nu a așteptat ca mai întâi ucenicii să se ofere să își spele picioarele unii altora. Isus nu le-a ținut o predică despre umilință și slujire. Nici nu a așteptat să fie chemat un slujitor să îndeplinească această activitate de slugă. În schimb, El S-a oferit să fie acel slujitor, pentru a le da urmașilor Săi un exemplu viu al modului în care ar trebui să se raporteze unii la alții.

Cuvintele Domnului Isus au arătat clar semnificația avută în vedere de El prin serviciul spălării picioarelor: „Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu” (Ioan 13:14,15). În ciuda acestei porunci clare, majoritatea creștinilor aleg să nu recurgă la acest ritual. Umilința necesară pentru a îndeplini acest act nu este plăcută inimii omului. Refuzând însă să îndeplinim condițiile necesare pentru participare, pierdem lecția despre umilință pe care Hristos a dorit să o învățăm.

În cultura biblică din zilele lui Hristos, capul reprezenta cea mai nobilă parte a trupului, iar picioarele, cea mai josnică. Prin urmare, prin faptul că Își apleacă nobilul cap pentru a spăla picioarele murdare ale ucenicilor Săi, Domnul Hristos ilustrează sugestiv dispoziția de a face tot posibilul pentru a-i ajuta în starea lor deplorabilă. Iuda detesta faptul că Hristos, despre care spera că avea să devină rege peste Israel, Se cobora la un asemenea nivel. Petru, pe de altă parte, a fost umilit să Îl vadă pe Învățătorul său în rolul unui slujitor blând și smerit. Prin urmare, Petru a refuzat întâi oferta lui Isus, simțindu-se întru totul nevrednic. Dar când Isus i-a spus: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine” (Ioan 13:8), Petru a răspuns imediat și afirmativ. Petru nu voia sub nicio formă să își pună în pericol relația importantă cu Isus. Prin urmare, I-a spus repede: „Doamne, [...] nu numai picioarele, dar și mâinile, și capul” (Ioan 13:9).

Cu siguranță Mă voi întoarce (Ioan 14:1-3)

Trăim într-o lume foarte tulburată și instabilă. Așadar, cuvintele liniștitoare ale lui Isus din Ioan 14:1 sunt oarecum oportune: „Să nu vi se tulbure inima!” Aceste cuvinte încurajatoare se bazează pe încrederea în onestitatea Domnului Isus și a Tatălui Său. De asemenea, acest verset este ancorat în promisiunea categorică a lui Hristos că El va merge și ne va pregăti un loc, pentru a-Și împlini dorința arzătoare de a fi cu noi pentru totdeauna.

Unii doresc să fie în cer datorită caselor, locuințelor speciale pregătite pentru ei; alții, poate datorită străzilor pavate cu aur. Dar ar trebui ca aceste stimulente să fie adevărata noastră motivație pentru a fi acolo? În greacă, textul nu spune „locașuri”, ci camere, ceea ce poate însemna că important nu este spațiul fizic pe care îl vom deține sau ocupa, ci faptul că ne vom bucura de compania lui Isus. Iubirea pe care o simte Îl face să Își dorească să fie cu noi, pentru că iubirea Lui caută întotdeauna părtășie.

În Ioan 14:3, verbul „Mă voi întoarce” este în limba greacă la prezentul futurist. În promisiunea lui Isus privind glorioasa Lui venire viitoare este implicit faptul că aceasta este o realitate prezentă. Venirea Lui este atât de certă de parcă se întâmplă chiar acum. Anticiparea cu bucurie a venirii Sale certe ne influențează viața în prezent până într-acolo încât împărăția Sa de glorie se împletește cu împărăția Sa de har, oferindu-ne o gustare a cerului.

Calea, Adevărul și Viața (Ioan 14:5,6)

Putem observa o evoluție interesantă la modul în care Domnul Hristos Se descrie drept Calea, Adevărul și Viața (Ioan 14:6). Gândește-te la succesiunea acestor trei cuvinte! Isus este Calea. În timp ce umblăm, aflăm Adevărul de la El, care în cele din urmă ne duce la Viața din belșug, în lumea aceasta și în lumea eternă care va veni. De observat că aceste cuvinte în această ordine au constituit răspunsul lui Isus la întrebarea lui Toma, din Ioan 14:5, despre calea de urmat. Ne putem întreba de ce a pus Toma această întrebare, având în vedere explicația clară a lui Isus din versetul anterior: „Știți unde Mă duc și știți și calea într-acolo” (Ioan 14:4).

Hristos este singura cale spre Tatăl. Unii ar putea contesta această afirmație pe motiv că Isus este prea exclusivist, mai ales în societatea de astăzi, în care incluziunea este norma socială. Dar nu toate căile duc la Dumnezeu. Isus este singura cale spre Dumnezeu pentru că este singurul care este neprihănit și ne poate șterge păcatele. El este singurul care poate înlocui moartea noastră cu viața veșnică. Isus este singurul care ne poate da neprihănirea și viața, pentru că El le are pe ambele. Nimeni altcineva din această lume nu le are și nu le poate oferi.

După cum am văzut mai devreme, Filip a cerut ca Isus să li-L descopere ucenicilor pe Tatăl. Răspunsul dat de Domnul Isus lui Filip leagă cunoașterea Lui de cunoașterea Tatălui, căci dacă Îl cunoaștem pe Fiul, cu siguranță Îl cunoaștem pe Dumnezeu. Isus spune: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: «Arată-ne pe Tatăl?»” (Ioan 14:9).

Cât este de alinător și de încurajator că, prin Isus Hristos, ne putem apropia de Tatăl fără teamă sau îngrijorare! Tatăl ne va trata cu aceeași milă, cu aceeași compasiune arătată de Isus oamenilor din jurul Lui, inclusiv proscrisilor și păcătoșilor. Așadar nu avem nicio scuză să refuzăm să venim cu curaj înaintea tronului lui Dumnezeu pentru a primi mila și iertarea Lui.

De asemenea, după cum declară tot în Ioan 14:6, Isus a mărturisit că El Însuși este Adevărul, întrupat și personificat. Într-o lume schimbătoare, plină de corupție și de amăgire, Isus rămâne Adevărul, tot Adevărul și nimic altceva decât Adevărul. Nu există nicio schimbare la El sau la ceea ce spune. La urma urmei, El este „același ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8). Isus avea să Se întoarcă în cer curând și, nu după multă vreme, Duhul Sfânt avea să Se coboare asupra ucenicilor la Cincizecime, așa cum a promis Isus. Duhul lui Dumnezeu avea să vină ca „Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre [Fiul]” (Ioan 15:26). Mai mult, Isus a spus întotdeauna adevărul, iar ucenicii Săi aveau să dea mărturie lucrul acesta, pentru că ei au fost cu El „de la început” (Ioan 15:27).

Isus este Lumina adevărului pretutindeni în jurul nostru. El risipește întunericul falsului și confuziei și deschide posibilitatea ca noi să vedem totul în perspectiva corectă. Acum, la fel ca în timpul Cincizecimii, când coboară, Duhul adevărului „are să [ne] călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16:13).

Într-o societate permisivă și pluralistă, adevărul este o țintă în mișcare, căci pare să fie în continuă schimbare și evoluție. Ceea ce este adevărat astăzi nu va fi neapărat adevărat mâine. Dar Isus, printr-o singură propoziție, înlătură toate acestea și declară: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

Scriptura și adevărul (Ioan 5:38-40)

Întreaga Biblie atestă adevărul. Scriptura este un întreg coerent și unitar, căci ambele Testamente au același Autor – pe Duhul Sfânt. Același adevăr se aplică mărturiei Domnului Isus din zilele Sale. Conducătorii religioși pretindeau că ei cred cu tărie în Moise, dar nu au crezut mărturia acestuia despre Isus. (Vezi Ioan 5:46.) Conducătorii pretindeau că ei cred în Vechiul Testament, dar considerau că o simplă consimțire la cele afirmate de acesta le garanta viața veșnică.

Dar perspectivele înguste ale conducătorilor evrei în ceea ce privește Scriptura i-au îndepărtat de esența ei, inclusiv de Isus Însuși. Conducătorii păreau să ignore împlinirea profețiilor și profeților din Vechiul Testament în legătură cu speranța lui Israel și a lumii. (Vezi Ioan 5:39.) Este cu adevărat uimitor că, în căutarea salvării, ei L-au respins pe Domnul speranței și vieții lor. Nu păreau să înțeleagă că, fără Isus, exista doar moartea și că viața era posibilă doar prin El.

Aplicație

- 1 Ce impact are asupra vieții tale zilnice realitatea existenței lui Isus, Mântuitorul nostru, care este oglindirea perfectă a Tatălui? Imaginează-ți că ești Filip și Îl auzi pe Isus spunându-ți că a-L vedea pe El înseamnă a-L vedea pe Tatăl!
- 2 Care este semnificația faptului că Isus Și-a apropiat capul de picioarele lui Iuda și le-a spălat? În ce mod ți se aplică personal actul Domnului Isus de umilință și bunăvoință?
- 3 Care este motivul real pentru care dorești să fii în cer? De ce trebuie ca Domnul Isus să fie principala noastră prioritate?
- 4 Ce impact are asupra vieții noastre cotidiene certitudinea venirii lui Hristos?
- 5 Ce părere ai despre ideea că tot ceea ce credem ar trebui să fie ancorat în Scriptură și în același timp să ne conducă la Hristos? Cum este umblarea noastră spirituală dacă principalul nostru scop este doar dobândirea de cunoștințe intelectuale?

7 – 13 decembrie

Tatăl, Fiul și Duhul

Sabat după-amiază

De memorat: „Dar _____, adică _____, pe care-L va trimite _____ în Numele Meu, vă va _____ toate lucrurile și vă va _____ de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14:26).

Evanghelia după Ioan este un mozaic de teme. Ioan evocă semnele (minunile) pentru a arăta că Isus este Mesia cel promis de profeți. El folosește o serie de martori pentru a-L proclama pe Isus drept Hristosul. Totodată folosește declarațiile de tipul „Eu sunt” pentru a-I indica divinitatea.

Toți cei trei Membri ai Dumnezeirii sunt menționați în Ioan 1 (Ioan 1:1-4,14,18,32-34). Vreme de secole oamenii au încercat să înțeleagă pe deplin natura Dumnezeirii, dar, pentru că noi oamenii nu o putem înțelege, mulți resping această idee. Câtă nesăbuintă să respingem ceva doar pentru că nu putem înțelege lucrul respectiv sau pentru că nu se încadrează în limitele înguste ale rațiunii umane!

Ioan spune că, dacă vrei să Îl înțelegi pe Dumnezeu, trebuie să privești la Isus și la ceea ce s-a dezvăluit în Cuvânt. Această abordare ne deschide o lume de relații cu totul nouă: între cei trei Membri ai Dumnezeirii, între Membrii Dumnezeirii și oameni și între oameni la rândul lor. Studiul din această săptămână are în vedere modul în care Evanghelia după Ioan Îi prezintă pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt, de data aceasta însă în contextul cuvântării de rămas-bun (Ioan 13 – 17).

7 – 14 decembrie: Săptămâna de Rugăciune

14 decembrie: Dar pentru Săptămâna de Rugăciune (colectă)

Evanghelia după Ioan este scrisă din punctul de vedere al narațiunii biblice în ansamblu, adică începe cu originile noastre. „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneza 1:1). Sau: *La început, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au făcut cerurile și pământul*. Ei sunt sursa a tot ce există. Ei au creat universul, inclusiv ființele care îl locuiesc. Pe planeta noastră a avut loc o creație specială a vieții, iar partea cea mai specială din acea creație a fost omenirea. Scopul lui Dumnezeu când a creat oamenii a fost să trăiască în armonie iubitoare cu El și unii cu alții.

Din nefericire, Lucifer a adus păcatul în această lume. Păcatul este, printre altele, o distrugere a relației noastre cu Dumnezeu. Îl prezintă greșit pe Dumnezeu. Așa că Dumnezeu a luat asupra Sa natura noastră umană pentru a restabili cunoașterea de Dumnezeu și a aduce salvare omenirii.

Cât S-a aflat pe pământ, Isus Și-a supus viața Tatălui, trăind sub îndrumarea Sa. El a spus: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30). „Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl” (Ioan 10:38). „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți” (Ioan 10:37).

1 Care au fost o parte dintre rolurile Tatălui, conform pasajelor următoare?

Ioan 3:16,17; 6:57 _____

Ioan 5:22,30 _____

Ioan 6:32; 14:10,24 _____

Ioan 6:45 _____

Ioan 15:16; 16:23 _____

Aceste versete Îl prezintă pe Tatăl într-o legătură strânsă cu Isus Hristos, Fiul Lui. Tatăl are o relație strânsă cu lumea noastră și a investit semnificativ în salvarea noastră. Ce ne învață acest adevăr despre iubirea lui Dumnezeu față de noi?

Am fost creați de Dumnezeu pentru o relație personală cu El (Geneza 1:26,27). Cu toate acestea, din cauza păcatului, acea relație a fost afectată în mod radical. Putem vedea impactul imediat al acestei afectări în istorisirea despre grădina Eden.

2 Citește Geneza 3:7-9. Cum vezi ruptura produsă de păcat și faptul că Dumnezeu i-a căutat pe oameni, nu invers?

Intenția Dumnezeirii a fost să ofere vindecare întregii omeniri în urma acelei rupturi provocate de păcat, chiar dacă nu toată omenirea avea să accepte ceea ce Dumnezeu oferea.

Pentru a reface această relație, un Membru al Dumnezeirii S-a făcut om. Astfel, Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, manifestând gloria lui Dumnezeu (Ioan 1:14-18). Drept rezultat, omenirea a avut parte de plinătatea Sa și de harul Său. Iată ce a venit Isus să împărtășească: gloria lui Dumnezeu, pentru ca relația distrusă de păcat să poată fi restaurată, cel puțin pentru cei dispuși să accepte prin credință ceea ce li se oferea în Hristos Isus!

3 Ce speranță minunată găsești în următoarele texte? Ioan 1:1,2; 5:16-18; 6:69; 10:10,30; 20:28.

„În Hristos este viață – originală, neîmprumutată, nederivată” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 530). Cu toate acestea, în calitate de Fiu întrupat care „S-a dezbrăcat” (Filipeni 2:7) de exercitarea prerogativelor Sale, Hristos, vorbind despre existența Sa pe pământ ca om printre oameni, S-a referit la faptul că posedă viața ca dar de la Dumnezeu. „Divinitatea lui Hristos este o asigurare pentru credincios că va avea viața veșnică” (*Ibidem*, p. 530). Dumnezeu nu a fost recunoscut de omenire (Ioan 17:25). Prin urmare, Și-a trimis singurul Fiu (Ioan 9:4; 16:5) pentru ca El, Tatăl, să poată fi cunoscut.

Într-o discuție despre cosmos, un ateu a afirmat: „În negura noastră, în toată această imensitate, nu există niciun indiciu că vom primi ajutor din altă parte pentru a ne salva de noi înșine.” Ce anume din Biblie arată cât de mult se înșală acest om?

În întreaga Evanghelie după Ioan, apostolul descrie cum Isus, Fiul, face lucruri care arată spre Tatăl. Isus explică cine este Tatăl și arată care este relația Lui cu lumea noastră. Toate acestea sunt în concordanță cu Ioan 1:18, care spune că El Îl face cunoscut pe Tatăl (gr. *exēgeomai*: a explica, a interpreta, a expune). Isus face lucrul acesta în mod repetat. Cuvântul „Tată” (*patēr*) apare de 136 de ori în Ioan și de 18 ori în epistolele 1-3 Ioan, ceea ce reprezintă mai mult de o treime din toate ocurențele din Noul Testament. Cuvântarea de rămas-bun este unul dintre principalele locuri din Evanghelie unde Isus Îl face cunoscut pe Tatăl.

Isus era reprezentantul Tatălui pe pământ și a venit să aducă la îndeplinire, în trup omenesc, voia Tatălui. De fapt, Isus a spus că în toate lucrurile căuta să facă voia Tatălui, nu pe a Lui (Ioan 5:30). Aceasta poate părea la început o declarație șocantă, dar arată că Isus ca ființă umană era predat în totalitate Tatălui.

Isus a mai spus și că fusese trimis de Tatăl să Îi încheie lucrarea – salvarea omenirii – și că Tatăl Însuși dădea mărturie despre lucrarea Sa (Ioan 5:36-38).

Isus a proclamat și că Tatăl L-a trimis să slujească drept singurul prin care omenirea poate veni la Dumnezeu (Ioan 6:40,44). Tatăl vrea ca omenii să aibă viața veșnică ce se găsește în Isus, care promite să îi ridice din morminte, la înviere.

4 Ce ne învață textele următoare despre relația dintre Isus și Tatăl? Ioan 7:16; 8:38; 14:10,23; 15:1,9,10; 16:27,28; 17:3.

Afirmațiile lui Isus despre relația Sa cu Tatăl sunt surprinzătoare. El susține că toate învățăturile Sale sunt învățăturile Tatălui; că tot ce spune a auzit personal de la Tatăl; că credința în El este aceeași cu credința în Tatăl; că atât cuvintele, cât și faptele Sale sunt toate de la Tatăl și că El și Tatăl sunt uniți în iubirea și misiunea de a salva omenirea. Ce mărturie puternică despre relația strânsă dintre Isus și Tatăl Lui din cer!

Cum s-ar schimba viața ta dacă gândurile și acțiunile tale ar exprima pe deplin voia lui Dumnezeu pentru tine?

Duhul Sfânt nu este la fel de evidențiat în Evanghelia după Ioan cum sunt Tatăl și Fiul. Cu toate acestea, rolul Său este esențial pentru succesul misiunii lui Isus.

5 Citește Ioan 1:10-13. Ce afli despre importanța Duhului Sfânt pentru convertire?

Chiar din primul capitol al Evangheliei după Ioan vedem rolul central deținut de Duhul Sfânt. Ioan ne spune că toți aceia care au primit Cuvântul, adică toți aceia care au crezut în El, au devenit copiii ai lui Dumnezeu, „născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:13). Aceasta vine numai de pe urma lucrării Duhului Sfânt.

6 Ce ne spun următoarele pasaje despre activitățile Duhului Sfânt? Ioan 3:5-8; 6:63; 14:26; 15:26; 16:7-11

„Descriindu-le lucrarea Duhului Sfânt, Hristos a căutat să le insuflă ucenicilor aceeași bucurie și aceeași speranță care se aflau în inima Sa. El Se bucura că putea să-i dea bisericii Sale un ajutor atât de îmbelșugat. Duhul Sfânt era darul suprem pe care îl putea cere de la Tatăl pentru înălțarea poporului Său. Duhul trebuia să fie dat ca un agent de regenerare, deoarece, fără aceasta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic. În decursul veacurilor puterea răului se întărise, iar supunerea oamenilor în această captivitate satanică era uluitoare. Păcatul nu putea să fie respins și înfrânt decât prin mijlocirea în forță a celei de a treia Persoane a Dumnezeirii, care urma să vină nu cu o altă putere, ci cu plinătatea puterii divine” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 671).

Ce binecuvântare deci să primești Duhul Sfânt, care confirmă că Dumnezeu spune adevărul (Ioan 3:33)! Duhul este Cel care ne convinge de păcat, de neprihănire și de judecată (Ioan 16:8-11). Prin urmare, cheia de a cunoaște ce este corect, adevărat și bine este să ne supunem rațiunea și experiența de viață Cuvântului lui Dumnezeu, prin puterea de condamnare și de convingere a Duhului Sfânt.

Capitolul 17 din Ioan este uneori supranumit „Rugăciunea de mare-preot a lui Isus”. Acesta încheie cuvântarea Lui de rămas-bun. Hristos a venit pe acest pământ pentru ca omenirea să reintre în cele din urmă în relația personală originală cu Dumnezeu. El a îndeplinit cu devotament semnele pe care Dumnezeu I le dăduse de îndeplinit. Prin cuvinte și fapte, El L-a exemplificat oamenilor pe Dumnezeu.

Isus avea să părăsească la scurt timp acest pământ. Dorea să Își împărtășească încă o dată iubirea pentru ucenici. Voia ca ei să înțeleagă relația strânsă dintre El, Tatăl și Duhul Sfânt. Și voia să îi aducă și pe ei în aceeași relație personală pe care El Însuși o avea cu Dumnezeu Tatăl și cu Duhul.

7 Citește Ioan 17. Ce cuvinte sau expresii din acest capitol exprimă dorința Domnului Isus după o relație strânsă de iubire între El, Tatăl și ucenici?

Mulți citesc Ioan 17 cu înțelesul că singurul lucru care ar conta este unitatea și iubirea. Fără îndoială, scopul lui Dumnezeu este să ne readucă într-o relație personală cu El și cu toți oamenii. Dar o citire mai atentă sugerează o legătură vitală între iubire și adevăr.

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat” (Ioan 17:3), nu pe Dumnezeul care am crede noi oamenii că este. „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat [...] și ei au păzit Cuvântul Tău [...] și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit” (Ioan 17:6,8). „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17).

Hristos a venit cu scopul de a-L face cunoscut pe Tatăl, de a-L revela pe Tatăl. Această revelație era importantă din cauza numeroaselor concepții greșite despre Dumnezeu. Evanghelia după Ioan arată cât de în serios a luat Isus această misiune. El a reprezentat în mod corespunzător Cuvântul și acțiunile lui Dumnezeu. Dacă adevărul nu conta, ce rost ar fi avut toate acestea?

Isus a trăit o viață plină de dificultăți, pentru ca în cele din urmă să fie respins de autoritățile religioase. El a fost tratat cu indiferență de către popor și uneori chiar de către propriii ucenici. Unul dintre ucenicii Săi L-a trădat, un altul L-a renegat de trei ori. A trecut prin încercări nesfârșite și a murit pe cruce chiar de mâna celor pe care venise să îi salveze.

Cum poți reflecta mai bine în viața ta iubirea lui Dumnezeu așa cum există ea între Isus și Tatăl?

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, cap. 73

Încercând să determine identitatea lui Isus, oponenții Săi L-au judecat după standardele oamenilor, „conform cărnii” (Ioan 8:15, BTF). Lucrul acesta este probabil chiar mai rău decât judecarea „după înfățișare” (Ioan 7:24). Aici au apelat la criteriile cărnii, ale omenirii căzute, într-o lume căzută, fără forța de convingere a Duhului (Ioan 3:3-7). Ei I-au văzut „înfațișarea” așa cum era, dar nu s-au gândit niciodată la posibilitatea că putea fi Cuvântul întrupat (Ioan 1:14). A-L privi pe Hristos printr-un set de criterii atât de limitate înseamnă a-L cântări din punct de vedere lumesc (2 Corinteni 5:16).

„Mângâietorul este numit «Duhul adevărului». Misiunea Lui este să definească și să conserve adevărul. La început, El locuiește în inimă ca Duhul adevărului și astfel ajunge să fie Mângâietorul. Adevărul aduce mângâiere și pace, în timp ce minciuna nu poate să dea adevărata pace și mângâiere. Prin teorii false și prin tradiții ajunge Satana să stăpânească mintea oamenilor. Îndrumându-i către standarde neadevărate, el le denaturează caracterul. Duhul Sfânt vorbește minții prin Scripturi și imprimă adevărul în inimă. În felul acesta demască rătăcirea și o alungă din suflet. Tocmai prin Duhul adevărului, care acționează prin Cuvântul lui Dumnezeu, Hristos Își supune poporul ales” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 671).

Zilnic: Romani 7 – 13: Calea către Hristos, capitolul 11

1. Cum se numește femeia care se mărită din nou când îi trăiește bărbatul?

2. Cine nu poate să-I placă lui Dumnezeu?

3. Pentru cine avea Pavel „o durere necurmată în inimă”?

4. Ce să faci dacă vrăjmașului tău îi este foame?

5. Cum a umblat Enoh cu Dumnezeu prin rugăciune?

Privire generală

Studiul din această săptămână este despre Dumnezeuul trinitar și despre modul în care Isus, a doua Persoană a Dumnezeirii, este interconectat cu ceilalți doi Membri ai acesteia.

Există cel puțin două locuri în Noul Testament unde cei trei Membri ai Dumnezeirii sunt menționați în același context. La botezul Domnului Isus, așa cum se înregistrează în Matei 3:16,17, Duhul Sfânt S-a coborât și a venit asupra Domnului Isus, iar vocea Tatălui s-a făcut auzită. Din Ioan 1:1-3,32 aflăm că Isus și Tatăl sunt una și că Ioan Botezătorul a mărturisit că Duhul Sfânt, sub forma unui porumbel, S-a oprit asupra Fiului.

Capitolele 13 – 17 sunt considerate capitolele ioinine de rămas-bun de la Isus, chiar înainte de răstignirea, învierea și înălțarea Sa la cer. În aceste capitole, Isus Se concentrează pe subiectul important al relației Sale cu Tatăl Lui și cu Duhul Sfânt și pe modul în care și noi putem, prin El, să ne apropiem de Dumnezeu. Isus a dorit să ne lase cu acest gând, care este cel mai important, ca să ne amintim întotdeauna că El a venit de la Tatăl, că este asemenea Tatălui și că Duhul Sfânt, reprezentantul Său, este trimis să ne învețe, să ne judece și să ne mângâie până la revenirea lui Isus.

Comentariu

Tatăl ceresc

Geneza 1 și Ioan 1 au ceva în comun. Dumnezeuul trinitar S-a implicat în creație prin Isus și Dumnezeuul trinitar S-a implicat în răscumpărare prin Isus. Cuvântul creator a modelat o lume perfectă, care a fost pătată de păcat, stricându-se astfel armonia care exista între Dumnezeu și ființele Sale create. Din fericire, Domnul Isus, Cuvântul răscumpărător, Și-a asumat responsabilitatea de restaurare a armoniei pierdute și a reușit lucrul acesta. Mai mult, a luptat până la moarte și a învins. (Vezi Romani 6:8-14 și 2 Corinteni 5:21.)

Este ușor să presupunem că Isus a suferit de unul singur pe cruce, dar Tatăl și Duhul Sfânt au suferit și ei cu El. În 2 Corinteni 5:19, Pavel spune că „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei

împăcări.” Este demn de notat că Dumnezeu vrea să fim implicați activ în lucrarea de împăcare, să avem privilegiul uimitor al participării la acțiunea Domnului Isus – ca ambasadori ai împărăției Sale.

Isus a mărturisit că El și Tatăl sunt una și într-adevăr erau una din veșnicie. El Însuși a spus: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30) și „Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl” (Ioan 10:38). Tatăl a investit mult în lumea aceasta și o iubește la fel de mult cât Își iubește singurul Fiu. Isus face voia desăvârșită a Tatălui Său (Ioan 5:30); Tatăl vorbește și acționează prin El (Ioan 14:10) și tot Tatăl le aduce salvarea celor care cred în Fiul Lui (Ioan 3:16).

Isus și Tatăl

Atât creația, cât și salvarea au fost inițiative ale lui Dumnezeu. El i-a creat pe Adam și pe Eva din iubire, pentru a avea părtășie cu ei. Această părtășie a fost întreruptă de păcat, dar Dumnezeu nu ne-a lăsat în voia sortii. El a luat inițiativa de a reface relația distrusă dintre noi. Uneori avem tendința de a pune accent pe angajamentul nostru față de Dumnezeu, dar ce ar fi angajamentul nostru omenesc fără marele Său angajament față de noi? Angajamentul Lui este cel care inspiră angajamentul nostru. Pavel confirmă această idee, spunând: „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Romani 2:4).

Domnul Isus S-a oferit voluntar să vină în lumea noastră păcătoasă într-o misiune divină de a o salva din ghearele celui rău. Dumnezeu, în iubirea Sa, a luat parte la această inițiativă și a fost de acord să vină în această lume în Persoana Fiului Său și să moară pentru fiecare dintre noi. Ioan 3:16 ne spune clar că Dumnezeu a iubit lumea până într-acolo încât L-a trimis pe singurul Său Fiu să moară pentru ea, pentru că numai moartea Sa ne putea răscumpăra din moarte. Avraam și fiul lui promis, Isaac, au simbolizat această promisiune prin faptul că au fost de acord să îndeplinească cererea lui Dumnezeu.

Diferența era însă că jertfa lui Isaac nu era înlocuitoare, așa cum avea să fie a lui Hristos. Această deosebire a existat pentru că Fiul lui Dumnezeu este Izvorul vieții și Isaac nu era. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. [...] În El era viața, și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1:1,2,4). Ellen G. White declară că „în Hristos este viață – originală, neîmprumutată, nederivată” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 530).

A-L cunoaște pe Fiul = a-L cunoaște pe Tatăl (Ioan 14:6-11)

În Evanghelia după Ioan, mai ales în ultimele capitole, apar o mulțime de referiri la Tatăl – mai multe decât oriunde altundeva în Biblie. Isus face referire la Tatăl de exact 136 de ori: cum este El și unitatea care există între Ei doi. Unii critici literari pot considera inutilă o astfel de redundanță, dar Isus a vrut să Se asigure că Îl cunoaștem și Îl prețuim pe Tatăl Lui. Pe lângă aceasta, Isus a accentuat și modul în care îndeplinea voia perfectă a Tatălui în tot ceea ce spunea și făcea.

Menționarea repetată a Tatălui, care sintetizează această preocupare, ar putea fi răspunsul dat de Isus lui Filip în Ioan 14:9, unde Mântuitorul afirmă: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.” Această declarație clară ar trebui să ne facă pe toți să ne raportăm la Dumnezeu Tatăl așa cum ne raportăm la Dumnezeu Fiul, pentru că toate trăsăturile lui Isus pe care le vedem în evangheliile ar trebui să le vedem ca aparținându-I și Tatălui. Această conștientizare dătătoare de curaj ar trebui să ne ajute să intrăm într-o relație reciprocă de iubire cu Tatăl precum și cu Fiul.

Întrebarea relevantă de pus aici este: Cum ar fi influențată viața noastră de zi cu zi dacă am urma exemplul lui Hristos de a nu face voia noastră, ci voia Tatălui nostru ceresc?

Duhul Sfânt (Ioan 1:13; 3:5-8; 6:63; 14:26; 15:26; 16:7-11)

Duhul Sfânt este Agentul activ în procesul dinamic de convertire spirituală, un proces descris de Isus ca naștere din nou. Încă de la începutul evangheliei sale, Ioan abordează acest element vital al nașterii din nou, care nu este „din sânge, nici din voia firii [...], nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:13). Acest eveniment miraculos are loc prin intermediul influenței stimulatoare a Duhului Sfânt asupra inimii omului.

Duhul Sfânt este Cel care trezește conștiința cu privire la nevoia urgentă de salvare și convinge inima de adevărul a tot ce spun și fac Tatăl și Fiul. Pe lângă faptul că este Mângâietorul nostru sau Cel care stă lângă noi ca să ne încurajeze, Duhul Sfânt este specializat în activitatea de convingere și de judecată. Ar trebui să fim recunoscători când resimțim o doză benefică de vinovăție, pentru că este un semn clar că Duhul este activ în viața noastră, îndemnându-ne să facem ce trebuie.

Sunt și alte funcții ale Duhului Sfânt exprimate sau sugerate în Ioan 16:8-15. **Pentru început**, Duhul ne convinge conștiința de vinovăția cu privire la păcatul care ne bântuie și care trebuie îndepărtat din viața

noastră. **În al doilea rând**, ne convinge de neprihănirea și de bucuria de a face ce este corect în loc de ce este egoist. Această neprihănire, atât atribuită, cât și împărtășită, vine numai de la „Soarele neprihănirii” prin acțiunea Duhului. **În al treilea rând**, Duhul ne convinge de judecată, care va veni cu siguranță. Această convingere ar trebui să ne facă să ne pocăim și să fim pregătiți pentru a doua venire a lui Hristos. Convingerea cu privire la judecata noastră viitoare ar trebui să ne determine graba de a veni la Tatăl într-o pocăință și reformă adevărată. **În al patrulea rând**, Duhul Sfânt ne ghidează pe toți în tot adevărul așa cum este în Isus. Atunci când dăm mărturie față de alții, Isus ne aduce aminte lucrurile pe care trebuie să le spunem la momentul potrivit (Luca 21:14,15). **În al cincilea rând**, Duhul Sfânt Îl slăvește pe Isus prin onorarea cuvintelor și voi Sale.

Rugăciunea lui Isus (Ioan 17)

Despre rugăciunea din Ioan 17 se spune că este rugăciunea de mijlocire de mare-preot a Domnului Isus, care este cea mai lungă și cea mai profundă dintre rugăciunile Sale. Isus Se roagă pentru Sine, pentru ucenicii Săi și pentru toți credincioșii, prezenți și viitori, pentru că Se roagă „și pentru cei ce vor crede în [El] prin cuvântul lor [al ucenicilor]” (Ioan 17:20). Rugăciunile Domnului Hristos nu sunt numai vibrante, ci și atotcuprinzătoare. Este un fapt cert că El Se roagă pentru noi – personal, pasional, profund și perpetuu.

Isus S-a rugat personal pentru Petru în Luca 22:31,32. S-a rugat cu ardoare pentru poporul Lui încăpățânat și rătăcitor. (Vezi Matei 23:37.) Pavel ne spune în Evrei 5:7 că El a implorat cu „strigăte mari și cu lacrimi”. El Se roagă profund chiar și pentru dușmanii Săi care Îl răstignesc: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23:34). Rugăciunile lui Isus au primit răspuns prin convertirea dușmanilor Lui după predicarea lui Petru plină de Duhul Sfânt. În cele din urmă, Isus Se roagă perpetuu, nu cu întreruperi, așa ca noi. Evrei 7:25 ne spune că Isus „poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei”.

Aplicație

- 1 Adu-ți aminte de o perioadă când erai frustrat și nu înțelegeai pe deplin despre ce era vorba în Cuvântul lui Dumnezeu. În acest context, cum te ajută gândul la nemărginirea lui Dumnezeu în comparație cu limitarea

ta? Nu ar trebui ca această realitate să ne facă să ne supunem voii Lui și „să ne oprim și să știm că El este Dumnezeu”?

- 2 Ai ajuns să conștientizezi că Tatăl este ca Fiul și Fiul este ca Tatăl? Dacă da, cum? Cum te ajută această conștientizare să te apropii mai mult de Dumnezeu Tatăl?
- 3 Ce simți știind că încă de aici, dar și mai mult în cer, te vei bucura de aceeași părtășie și apropiere pe care Isus o are cu Tatăl?
- 4 Sarcina Duhului Sfânt este să convingă inima umană de păcat, neprihănire și judecată. Dacă, din anumite motive, te împotrivești muștrării conștiinței tale, ce poți face în această privință?

14 – 20 decembrie

Ceasul de slavă: crucea și învierea

Sabat după-amiază

De memorat: „«Atunci, un _____ tot ești!» I-a zis Pilat. «Da», a răspuns Isus. «Eu sunt _____. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să _____ despre _____. Oricine este din adevăr _____ glasul Meu»” (Ioan 18:37).

Răstignirea și învierea lui Isus sunt punctul culminant al Evangheliei după Ioan. Primele 10 capitole acoperă în mare 3 ani și jumătate; capitolele 11 la 20, în schimb, acoperă aproximativ 1-2 săptămâni.

Cele patru evanghelii prezintă moartea lui Isus în moduri diferite. Deși relatările sunt compatibile, fiecare autor accentuează acele elemente-cheie care rezonază în mod special cu temele evangheliei sale. Matei accentuează împlinirea Scripturii; Marcu pune accentul pe paralela dintre botezul lui Isus și cruce, iar Luca se concentrează pe cruce ca vindecare și salvare (episodul tâlharului de pe cruce).

Însă Ioan prezintă crucea ca pe întronarea lui Isus, legată în mod special de ideea *sosirii ceasului*, la care se face referire de mai multe ori pe parcursul cărții (Ioan 7:30; 8:20; 12:27). Ideea întronării este o imagine paradoxală, de vreme ce răstignirea era cea mai degradantă și rușinoasă formă de moarte folosită de romani. Acest contrast scoate în evidență descrierea profund paradoxală făcută de Ioan: Isus moare în rușine, dar aceasta reprezintă în același timp încoronarea Lui glorioasă ca Mântuitor.

În Ioan 18:28-32, procesul lui Isus nu este descris în detaliu. Accentul cade pe aducerea lui Isus înaintea lui Pilat din Pont.

1 Citește Ioan 18:33-38. Despre ce au vorbit Pilat și Isus?

Guvernatorul Îl întreabă pe Isus dacă este Împăratul iudeilor (Ioan 18:33). Este prima menționare a acestui titlu, dar nu va fi ultima. Isus îl întreabă pe Pilat dacă Îl întreabă lucrul acesta din proprie inițiativă sau pentru că alții au spus că era. Întrebarea Lui le inversează rolurile și exprimă dilema dacă Pilat chiar știa cu cine vorbea. Cititorul știe deja că Isus este Împăratul. Știe și guvernatorul?

Pilat răspunde cu o altă întrebare: „Eu sunt iudeu? Neamul Tău și preoții cei mai de seamă Te-au dat în mâna mea. Ce ai făcut?” (Ioan 18:35). Era o tentativă de ocolire a răspunsului provenită din iritarea provocată de întrebarea lui Isus. Era primul pas al guvernatorului de îndepărtare de adevăr, lăsând prejudecățile să îi blocheze percepția.

Isus răspunde că împărăția Lui nu este din lumea aceasta (Ioan 18:36). Pilat deduce atunci perspicace că Isus pretinde într-adevăr că este Împărat (Ioan 18:37), ceea ce duce la explicația importantă dată de Isus că S-a născut să dea mărturie despre adevăr și că fiecare persoană care este „din adevăr” ascultă glasul Lui (Ioan 18:37).

Pilat întreabă apoi: „Ce este adevărul?” (Ioan 18:38). Dar nu așteaptă răspunsul, ci iese, în încercarea de a-L salva pe Isus de mulțime. Adevărul este o temă a Evangheliei după Ioan. În calitate de Cuvânt veșnic (*Logos*, Ioan 1:1-5), Isus este Lumina și Adevărul. Toate acestea sunt în contrast cu întunericul și minciuna. Isus este și plin de har și de adevăr (Ioan 1:14). Harul și adevărul au venit prin El (Ioan 1:17). Ioan Botezătorul a dat mărturie în favoarea adevărului (Ioan 5:33). Isus a afirmat că Tatăl Său este „adevărat” (Ioan 7:28). Isus Însuși a auzit adevărul de la Tatăl Său (Ioan 8:40). Isus este „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6). Cuvântul lui Dumnezeu este „adevărul” (Ioan 17:17). În ciuda întrebării sale, Pilat a ratat oportunitatea de a cunoaște adevărul, din cauza prejudecăților sale, a deciziilor sale anterioare și a presiunii exercitate asupra lui.

Cum înțelegi ideea că Isus este Adevărul?

2 Citește Ioan 18:38 – 19:5. Cum a încercat Pilat să îi convingă pe oameni să ceară eliberarea lui Isus?

Pilat nu a așteptat un răspuns din partea lui Isus cu privire la adevăr, ci a ieșit pentru a încerca să convingă poporul. Stând la discuții, în loc să Îl elibereze pur și simplu pe Isus, Pilat s-a pus în dezavantaj. Conducătorii religioși și-au dat seama că îl puteau manipula pe guvernator prin intermediul mulțimii. Pilat face referire la obiceiul de eliberare a unui deținut cu ocazia Paștelui și întreabă dacă poporul vrea să fie eliberat „Împăratul iudeilor”. Surprinzător și paradoxal, poporul cere eliberarea unui tâlhar pe nume Baraba în locul nevinovatului Isus.

Acum începe batjocorirea și umilirea lui Isus. Soldații romani împletesc o coroană de spini, Îl îmbracă cu o haină purpurie și vin continuu în fața Lui pentru a-L ovaționa ca împărat al iudeilor. Era un salut similar celui cu care îl întâmpinau soldații pe cezar, doar că acum era făcut în batjocură.

Făcând apel la mila poporului, Pilat pare să caute o modalitate de a-L elibera pe Isus. Îl aduce afară în timp ce poartă coroana de spini și roba purpurie. Scena, necomentată de Ioan, Îl înfățișează pe Isus îmbrăcat în imitații ale hainelor imperiale, în timp ce guvernatorul le spune oamenilor: „Iată Omul!” (Ioan 19:5). Lucrul acesta îi amintește cititorului de cuvintele lui Ioan Botezătorul din Ioan 1:29 – „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” Este paradoxal că guvernatorul păgân Îl prezintă pe Mesia în aceste veșminte împărătești înaintea poporului Israel.

Cu toate acestea, după cum arată Ioan 19:6-16, gloata cere răstignirea lui Isus, pe baza pretenției Sale că este Fiul lui Dumnezeu. Lucrul acesta îl sperie pe Pilat, care caută cu atât mai mult să aranjeze eliberarea lui Isus. Dar conducătorii pecetluiesc soarta Domnului Isus afirmând că eliberarea Lui ar însemna opoziție față de cezar. Ei știu că loialitatea lui Pilat față de cezar însemna să nu elibereze pe cineva care pretindea același rol cu cezarul. Conducătorii spun că ei nu au niciun alt împărat în afară de cezar. Așadar, ura lor profundă față de Hristos era mai mare decât aspirațiile lor naționale. Pentru a scăpa de Isus, erau dispuși să-și sacrifice pretențiile la autonomie națională.

Cât de înfricoșător – un conducător păgân vrea să Îl elibereze pe Isus, în timp ce conducătorii spirituali ai națiunii care ar fi trebuit să Îl recunoască Îl voiau răstignit!

După cum arată Ioan 19:17-22, Pilat a poruncit facerea unei inscripții în latină, greacă și ebraică care spunea: „Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor” (Ioan 19:19). Conducătorii religioși au vrut ca aceasta să fie schimbată. Pilat nici n-a vrut să audă, iar inscripția a rămas, un martor mut al adevărului despre Isus și unul dintre semnele că Isus este încoronat pe cruce Împărat. Iată-L pe Isus, cu adevărat Împăratul lor, atârnând pe cruce ca un criminal de rând!

„O putere mai mare decât Pilat sau decât iudeii coordonase așezarea acelei inscripții deasupra capului Domnului Hristos. Era în planul lui Dumnezeu ca ea să trezească gândurile și cercetarea Scripturii” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 745).

3 Citește Ioan 19:25-27. Ce scenă emoționantă legată de mama lui Isus s-a petrecut la cruce?

Printre cei care au stat la piciorul crucii în ziua aceea se afla Ioan, ucenicul iubit, împreună cu Maria, mama lui Isus, și cu alții. Cu mulți ani înainte, când Iosif și Maria îl duseseră pe Isus la templu pentru a-L consacra, Simeon prezisese întocmai această experiență (compară cu Luca 2:34,35). Acum, în ultimele Sale clipe, Isus îi spune mamei Lui: „Femeie, iată fiul tău!”, iar lui Ioan îi zice: „Iată mama ta!” (Ioan 19:26,27).

4 Citește Ioan 19:28-30. Ce înseamnă ultimele cuvinte „S-a isprăvit”?

Verbul grecesc *teleō* (a încheia, a termina, a îndeplini) din versetul 28 („acum totul s-a sfârșit”) este același verb folosit în versetul 30 („S-a isprăvit!”). Mai mult, un cuvânt înrudit, *teleioō* (a definitiva, a desăvârși) apare și în versetul 28 cu referire la împlinirea Scripturii („ca să împlinească Scriptura”). Oricât de înfiorătoare era scena, totul se împlinea, se finaliza, se săvârșea.

Când spune: „S-a isprăvit!” Isus încheie, îndeplinește misiunea pe care Tatăl I-a dat-o să o facă.

Ce înseamnă pentru tine cuvintele „S-a isprăvit!”?

5 Citește Ioan 20:1-7. Ce importanță are pentru noi ce se descrie în aceste versete?

Isus a murit vineri după-amiază târziu și a înviat duminică devreme. Pentru că atunci când a fost îngropat era aproape Sabat (Ioan 19:42), procesul de înmormântare a fost făcut pe grabă și a rămas neterminat. Oricât de mult L-au iubit pe Isus, urmașii Săi au păzit Sabatul și nu s-au dus la mormânt (compară cu Marcu 16:1; Luca 23:56). După Sabat, mai multe femei au cumpărat miresme pe care să le ducă la mormânt duminică dimineața. Spre stupoarea lor, piatra era dată la o parte, iar mormântul era gol.

Maria Magdalena era una dintre femeile care au venit devreme la mormânt. A fugit să le spună lui Petru și lui Ioan ce a văzut. Cei doi bărbați au fugit la mormânt. Ioan a alergat mai repede decât Petru. A ajuns primul. Aplecându-se, s-a uitat înăuntru și a văzut fâșiile de pânză de in cu care fusese înfășurat Isus. Dar nu a intrat. Petru însă a intrat și a văzut fâșiile de pânză de in pe jos. A văzut și ștergarul care fusese pe capul lui Isus, dar acesta nu era lângă restul fâșiilor de pânză. Era făcut sul și pus deoparte.

6 Citește Ioan 20:8-10. Care era semnificația ștergarului făcut sul?

După ce Petru a intrat în mormânt, a intrat și Ioan. Ioan 20:8 spune că a intrat, a văzut și a crezut. De ce vederea pânzelor din mormânt pe jos și a ștergarului pentru cap făcut sul separat l-ar fi făcut pe Ioan să creadă că Isus a înviat?

Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să ne gândim în primul rând de ce ar fi mormântul gol. Răspunsul cel mai normal ar fi: jefuitorii de morminte. Dar această explicație pică din trei motive. În primul rând, Matei ne spune că mormântul era păzit (Matei 27:62-66), făcând ca jefuirea lui să fie puțin probabilă. În al doilea rând, jefuitorii de morminte fură de obicei lucruri de valoare, nu trupuri aflate în putrefacție. În al treilea rând, jefuitorii de morminte sunt pe grabă și nu fac sul pânzele de înmormântare. Prin urmare, nu este de mirare că, atunci când a văzut ștergarul făcut sul, Ioan a crezut că Isus a înviat.

7 Citește Ioan 20:11-13. Ce aume arată că Maria Magdalena tot nu înțelegea semnificația mormântului gol?

Anterior acestei scene, Maria apare atunci când le spune lui Petru și lui Ioan despre mormântul gol (Ioan 20:2). Ei au alergat la mormânt și ea s-a întors acolo puțin mai târziu. După ce au analizat mormântul, Petru și Ioan au plecat. Dar Maria s-a întors și, plângând, a zăbovit acolo. Fără îndoială, plânsese mult în ultimele zile. Acum avea de înfruntat și această realitate. Aplecându-se, s-a uitat înăuntru.

Spre surpriza ei, doi îngeri în alb se aflau în mormânt, stând acolo unde fusese așezat trupul Domnului Isus. Au întrebat-o: „Femeie, [...] pentru ce plângi?” (Ioan 20:13). Răspunsul ei îndurerat a fost că Îl luaseră pe Domnul ei și nu știa unde Îl puseseră.

8 Citește Ioan 20:14-18. Ce a schimbat complet situația pentru Maria?

Cu ochii înlăcrimați, Maria s-a întors și a văzut pe cineva stând în spatele ei. În cuvinte asemănătoare cu ale îngerilor, Străinul întreabă: „Femeie, [...] de ce plângi? Pe cine cauți?” (Ioan 20:15). Maria crede că vorbește cu grădinarul și îi cere să o ajute să găsească trupul lui Isus.

Străinul rostește un singur cuvânt: „Marie!” Această revelație într-un singur cuvânt a schimbat lumea. Brusc, Maria, surprinsă, își dă seama că Isus înviat este Cel care vorbește cu ea și Îl recunoaște. Isus insistă ca ea să nu Îl țină, pentru că trebuie să Se înalțe la Tatăl Lui. Sarcina ei este însă să meargă și să le spună ucenicilor că El Se înalță „la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru”. Maria și-a îndeplinit misiunea. Le-a spus ucenicilor că Îl văzuse pe Domnul și le-a mai spus și restul detaliilor pe care Acesta i le împărtășise (Ioan 20:18).

Citește 1 Corinteni 15:12-20. Potrivit lui Pavel, la ce ne-ar folosi credința creștină dacă Hristos nu ar fi înviat?

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, cap. 79, 81, 82

„Pilat voia foarte mult să-L elibereze pe Domnul Hristos, dar și-a dat seama că nu va putea face acest lucru și să-și păstreze și poziția și onoarea. Ca să nu-și piardă puterea lumească, a preferat sacrificarea unei vieți nevinovate. Câți nu își sacrifică principiile în același fel, pentru a nu pierde ceva sau pentru a nu suferi! Conștiința și datoria arată o cale, iar interesele personale, o altă cale. Curentul merge cu putere în direcția greșită și acela care acceptă compromisuri cu răul este atras în întunericul dens al vinovăției.”

„Atât pentru îngeri, cât și pentru lumile necăzute în păcat, strigătul «S-a isprăvit!» a avut o profundă semnificație. Pentru ei, ca și pentru noi, marea lucrare de răscumpărare fusese înfăptuită. Împreună cu noi, ei au parte de roadele biruinței lui Hristos” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 738, 758).

Zilnic: Romani 14 – 1 Corinteni 4; Calea către Hristos, capitolul 12

1. Cum împlinea Pavel slujba Evangheliei?

2. Cum să ne raportăm la oamenii ce „fac dezbinări și tulburare”?

3. Ce anume nu au cunoscut niciunul din „fruntașii veacului acestuia”?

4. În ce „nu stă” Împărăția lui Dumnezeu?

5. **Care este adevărata cauză a îndoielii și a scepticismului, în cele mai multe cazuri?**

Privire generală

Descoperim un contrast clar între perspectiva lui Pilat asupra lumii și cea a Domnului Hristos. Perspectiva guvernatorului roman asupra lumii se axa pe un împărat și pe un imperiu trecător, dar viziunea Domnului Isus asupra lumii avea la bază o împărăție spirituală și eternă. Cu toate acestea era evident că Pilat Îl percepea pe Omul din fața lui ca fiind diferit de toți ceilalți. Cu siguranță nu Îl vedea așa cum Îl vedeau conducătorii evrei și mulțimea, ca pe cineva demn de o execuție brutală.

În scurta, dar importanta interacțiune dintre cei doi, Isus i-a spus lui Pilat: „M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu” (Ioan 18:37). Indecisul Pilat nu mai auzise niciodată pe cineva vorbind despre adevăr cu atâta certitudine și autoritate. În răspuns, Pilat I-a adresat atunci această eternă întrebare: „Ce este adevărul?” (Ioan 18:38). Pilat nu a așteptat însă ca Isus să răspundă. Putem numai să ne imaginăm care ar fi fost răspunsul lui Isus dacă ar fi avut șansa să îl rostească.

S-ar putea oare ca și noi să fim la fel de lipsiți de răbdare ca Pilat? Îi punem lui Dumnezeu întrebări bune, dar nu așteptăm adesea răspunsul Lui. Cât de diferite ar fi viețile noastre dacă am asculta mai mult ceea ce are Dumnezeu de spus! Din nefericire, deseori ne concentrăm prea mult pe propria persoană, în loc să ne concentrăm pe Domnul Hristos. Imaginează-ți toate lucrurile utile pe care ni le-ar împărtăși Dumnezeu, dacă ne-am opri pur și simplu și L-am asculta mai mult!

Este interesant de notat că răstignirea, cea mai rușinoasă și umilitoare moarte, este prezentată de Ioan drept cel mai glorios eveniment. Prin moartea Sa, Isus, al doilea Adam, l-a învins pe Satana, îndeplinind misiunea de salvare a omenirii păcătoase. Odată cu îndeplinirea misiunii de salvare de către Isus, Tatăl I-a acceptat jertfa și a făcut posibil ca toți aceia care cred în Fiul Său să fie mântuiți.

Comentariu

Ce este adevărul? (Ioan 18:28-38)

Formulând întrebarea: „Ce este adevărul?” și apoi plecând fără să aștepte răspunsul, Pilat a pierdut ocazia de a auzi adevărul de la Adevărul Însuși, care stătea înaintea Lui în carne și oase. Întrebarea lui despre adevăr este deosebit de relevantă în zilele noastre, pentru că lumea noas-

tră este plină de adevăruri abandonate sau ignorate. Întunericul minciunii și al confuziei care îi urmează abundă pretutindeni. Astăzi, evitarea adevărului, învârtirea în jurul lui și vorbirea cu două înțelegeri au devenit acceptabile și normalizate. Această degradare a adevărului apare atât de des încât oamenii sunt forțați să pună aceeași întrebare cu Pilat: „Ce este adevărul?”

Când călcăm pe urmele Lui, Domnul Isus ne ajută să devenim oameni care spun adevărul. Isus nu doar că spune adevărul, *este* El Însuși adevărul. La urma urmei, El a mărturisit: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6). Fie ca mărturia noastră să îi scoată pe alții din întunericul răului la lumina puternică a adevărului lui Hristos! Fie ca alții să ajungă să cunoască prin noi că adevărul poate fi găsit în continuare la Hristos și urmașii Săi!

Iată Omul! (Ioan 18:38 – 19:5)

Este de compătimit Pilat din Pont pentru șovăiala și compromisul făcut față de ceea ce știa că este adevărul. A încercat să mulțumească pe toată lumea, dar drept urmare nu a mulțumit pe nimeni. A fost urât atât de evrei, cât și de puterea romană. Împăratul l-a exilat în Galia și i-a retras toate onorurile. După unele surse istorice, la scurtă vreme a murit în exil, luându-și singur viața. Și Ellen G. White scrie: „Ros de remușcări și cu mândria rănită, [Pilat] și-a pus capăt vieții nu la mult timp după crucificarea Domnului” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 738). Pilat a încercat să facă apel la simțul dreptății și la mila conducătorilor evrei, dar aceștia erau hotărâți să Îl vadă pe Isus murind pe cruce. Poruncind biciuirea lui Isus, Pilat spera să stârnească mila poporului.

Într-o ultimă încercare de a-l salva pe Isus, Pilat le-a dat de ales conducătorilor religioși între doi deținuți, așa cum era obiceiul. Pe cine să elibereze: pe Hristos sau pe Baraba? Evreii l-au ales pe Baraba, cel mai ticălos criminal, un autentic reprezentant al lui Satana. Din păcate, când a realizat în cele din urmă că liderii evrei erau hotărâți să Îl răstignească pe Isus, Pilat a cedat fără tragere de inimă dorințelor lor. Un mic compromis l-a dus la un compromis mai mare până când nu a mai avut cale de întoarcere. Cu toate acestea, în timpul procesului, Pilat s-a autoincriminat și a dovedit injustețea procedurilor judiciare declarând de trei ori că Isus era într-adevăr nevinovat, dar continuând apoi să Îl condamne la moarte.

Ce personaj tragic a fost Pilat! Cu toate acestea, ca păgân, a încercat să salveze un evreu de poporul Său, în timp ce poporul striga să fie omorât. Și toate acestea, de Paște.

Misiunea lui Isus era să fie sacrificat ca Mielul pascal, înjunghiat de la întemeierea lumii. El S-a născut ca să moară, dar moartea Lui nu trebuia să vină din mâinile lui Pilat. Ultimele cuvinte adresate de Pilat mulțimii au fost: „Iată Omul!” (Ioan 19:5). Fără să vrea, Pilat a rezumat, în aceste cuvinte aparent simple, profunzimea, anvergura și esența mântuirii. Privindu-L pe Isus, suntem schimbați. La rândul lui, Ioan Botezătorul a exprimat astfel această realitate: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29). Să privim la Fiul omului și să fim mântuiți! Să privim la El și să trăim!

„S-a isprăvit” (Ioan 19:30; 17:4)

În Ioan 17:4, Isus Îi spune Tatălui Său: „Eu Te-am proslăvit pe pă-mânt, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.” În beneficiul cui terminase Isus de lucrat? Contextul acestei declarații este rugăciunea de mare-preot a Domnului Isus pentru ucenicii Săi. Isus îi menționează de 40 de ori în timpul rugăciunii. Într-adevăr, El L-a onorat pe Tatăl Său prin pregătirea ucenicilor.

Isus i-a antrenat pentru a duce mai departe misiunea Sa de răscum-părare, pe care El Și-o încheiase. „Domnul Hristos Și-a definitivat mi-siunea încredințată. El îi strânsese pe aceia care aveau să continue lu-crarea Sa printre oameni. Apoi a spus: «Eu sunt proslăvit în ei»” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 24). Terminarea lucrării lui Hristos de pregătire a ucenicilor Săi avea să fie urmată la scurtă vreme de termina-rea lucrării Sale de salvare. În Ioan 19:30 citim: „Când a luat Isus oțetul, a zis: «S-a isprăvit!» Apoi Și-a plecat capul și Și-a dat duhul.”

Jertfa desăvârșită a lui Hristos semnifică faptul că nu ar trebui să adăugăm sau să scoatem nimic din lucrarea Sa, ci pur și simplu să o ac-ceptăm. Salvarea este un dar al harului. Primim acest dar prin credință și, prin credința în neprihănirea lui Hristos, primim puterea de a trăi o viață de ascultare și de biruință.

Mormântul gol (Ioan 20:1-10)

Învierea Domnului Hristos foarte devreme în prima zi a săptămâ-nii era indispensabilă pentru credința urmașilor Săi. Hristos trebuia să iasă viu din mormânt, așa cum spusese El și așa cum prezisese Vechiul Testament. Nicio putere a răului nu Îl putea ține în pământ. La porunca fermă a Tatălui de a învia, forțele răului au fost înfrânte în totalitate. Apostolul Pavel, în 1 Corinteni 15:17, declară: „Și dacă n-a înviat Hristos,

credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre.” Mai mult, în 1 Corinteni 15:19, el continuă: „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!”

De ce „cei mai nenorociți”? Pentru că fericita nădejde a învierii nu ar fi posibilă, iar cei morți în Hristos nu ar fi înviați, dacă nu ar fi Învierea, învierea lui Isus. Aceasta a avut loc în dimineața primei zile a săptămânii, iar mormântul gol a fost văzut de Maria Magdalena, de Petru și de Ioan. Soldații romani L-au văzut pe Isus ieșind din mormânt cu puțină vreme înainte și au căzut la pământ ca morți la manifestarea gloriei Sale orbitoare. De fapt, soldații au fost atât de surprinși de ceea ce au văzut cu ochii lor încât au fugit la conducătorii religioși să le spună ce se întâmplase.

Dar conducătorii erau atât de porniți împotriva Domnului Isus încât au nesocotit complet orice dovadă clară a învierii Sale glorioase. Conducătorii știau însă cu siguranță că Hristos fusese înviat, altfel de ce i-ar mai fi mituit pe soldați cu bani? Matei descrie ce s-a întâmplat de fapt: „Aceștia s-au adunat împreună cu bătrânii, au ținut sfat, au dat ostașilor mulți bani și le-au zis: «Spuneți așa: Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și L-au furat. Și, dacă va ajunge lucrul acesta la urechile dregătorului, îl vom potoli noi și vă vom scăpa de grijă»” (Matei 28:12-14).

Prin urmare, este evident că liderii evrei perpetuau o minciună sfruntată, în ciuda dovezilor din fața lor. Chiar să doarmă soldații romani – toți în același timp –, astfel încât ucenicii să poată fura trupul lui Hristos? Imposibil! Nici jefuitorii, nici ucenicii lui Hristos nu I-au furat trupul. Mântuitorul a ieșit viu din mormânt în slavă. Până și ștergarul pus peste fața Lui a fost făcut frumos sul și pus deoparte, arătând că nu exista nicio dovadă de profanare a mormântului sau de furt comis în grabă.

Isus și Maria (Ioan 20:11-18)

Maria a avut privilegiul unic, înainte de oricare dintre ucenici, de a vedea mormântul gol. A fost de asemenea prima care L-a văzut și L-a auzit pe Isus după ce a înviat. În timp ce stătea lângă mormântul gol, nevenindu-i să plece, a văzut doi îngeri care stăteau acolo unde fusese trupul lui Hristos, care înviase. Aceștia au întrebat-o de ce plângea.

Întorcându-se, a ajuns față în față cu un bărbat despre care credea că era grădinarul, neînțelegând că era Domnul cel înviat. Văzând-o plân-

gând, Isus a întrebat-o: „Femeie, [...] de ce plângi? Pe cine cauți?” (Ioan 20:15). Atenția Mariei era îndreptată numai asupra trupului lipsă al lui Isus, până când Isus i-a spus pe nume. După ce L-a auzit, a realizat brusc cine era și L-a numit „Rabuni”.

Maria s-a grăbit să ajungă la ucenici și le-a spus vestea bună că Îl văzuse pe Domnul. Isus i Se arătase ca om, așa cum li S-a arătat mai târziu ucenicilor când le-a pregătit micul-dejun și l-a lăsat pe Toma să Îi atingă cicatricile. De dragul nostru, Isus Își va păstra umanitatea pentru totdeauna, legându-ne de El printr-o legătură care nu va fi distrusă niciodată.

Aplicație

- 1 Este adevărat că Domnul Isus a trebuit să moară pentru a salva omenirea păcătoasă. Dar de ce a trebuit să moară într-un mod atât de chinuitor?
- 2 Mai mult decât altădată, oamenii repetă astăzi întrebarea: „Ce este adevărul?” De ce crezi că adevărul este respins? Care sunt câțiva factori sociali ai acestui fenomen?
- 3 Care este semnificația faptului că Isus, chiar înainte să Își încheie lucrarea de răscumpărare pe cruce, Și-a încheiat lucrarea de pregătire a ucenicilor să răspândească Evanghelia? Ce lucrare crezi că mai are de încheiat în viața ta? Explică.
- 4 Maria era atât de prinsă în suferința și lacrimile ei încât nu a putut să Îl recunoască pe Isus cel înviat. În ce mod suntem și noi uneori atât de împovărați încât nu discernem prezența Domnului Isus în viața noastră?

21 – 27 decembrie

Încheierea: Cunoașterea lui Isus și a Cuvântului Său

Sabat după-amiază

De memorat: „Cercetați _____, pentru că socotiți că în ele aveți _____, dar tocmai ele _____ despre Mine” (Ioan 5:39).

Evanghelia după Ioan, ca și cea după Marcu, se încheie cu o întâlnire în Galileea. Acest ultim studiu despre Evanghelia după Ioan abordează acea întâlnire, dar integrată în tema cunoașterii Domnului Isus și a Cuvântului lui Dumnezeu – un concept des întâlnit în a patra evanghelie.

Deși erau cu Isus de mai bine de trei ani, ucenicii erau încă foarte nepregătiți pentru răstignirea și învierea Lui, deși Isus le spusese de nenumărate ori ce avea să se întâmple.

Din nefericire, nu L-au crezut.

Și noi putem fi astăzi în pericolul de a face același lucru: să auzim sau chiar să citim Cuvântul lui Dumnezeu, dar să nu-l ascultăm, să nu îi acordăm atenție, să nu îl urmăm. Adică să nu îl acceptăm ca lumina care ar trebui să ne îndrume gândurile și acțiunile. Din nefericire, aceasta este situația în care se află, poate fără să vrea, prea mulți creștini.

Acestea fiind spuse, în această ultimă săptămână a studiului nostru despre Evanghelia după Ioan vom analiza câteva aspecte-cheie care ne ajută să trecem dincolo de simpla cunoaștere intelectuală a lui Isus la o cunoaștere mai profundă și la o rămânere mai puternică în El și în Cuvântul Său.

1 Citește Ioan 21:1-19. Ce adevăruri cruciale înțelegi despre harul lui Dumnezeu și umilința omului?

Ioan 20 se încheie cu scopul cărții, care ar trebui să fie sfârșitul logic al evangheliei, dar mai există un capitol. Capitolul 21 îi prezintă pe unii dintre ucenici întorși în Galileea și pe Petru sugerând să petreacă o noapte pe lac. Pare că vremurile de odinioară s-au întors, iar ucenicii au revenit și ei la vechea lor meserie, pescuitul. Dar nu prind nimic în noaptea aceea. Dimineța, un străin misterios de pe țărm le spune să își arunce mreaja pe partea dreaptă a corabiei. Atunci prind atât de mult pește încât nu pot să ridice plasa. Era la fel ca la începutul slujirii lor alături de Isus (vezi Luca 5:1-11). Ioan Îl recunoaște imediat pe Isus și îi spune lui Petru, care sare de îndată în apă și înoată la mal.

Isus îi adresează lui Petru trei întrebări, toate privitoare la iubirea pentru Învățătorul lui. Înainte de răstignire, Petru afirmase apăsător că și-ar fi dat viața pentru Isus (Ioan 13:37). Acela a fost momentul în care Isus a prezis renegarea lui de trei ori (Ioan 13:38). La această întâlnire din Galileea, Petru nu se raportează la sine, ci la Isus: „Doamne, Tu toate le știi, știi că Te iubesc” (Ioan 21:17).

Unii au observat că, atunci când îi adresează întrebările lui Petru (cu excepția ultimei dăți), Isus folosește verbul *agapaō*, care înseamnă „a iubi”, și că Petru răspunde întotdeauna cu *phileō*, care înseamnă „a îndrăgi” doar ca prieten. Implicația este că Petru nu ajunsese la acel nivel înalt de iubire. De fapt, răspunsul lui Petru exprimă umilință. Gândindu-se la eșecul său, este mult mai probabil să folosească cu smerenie un „termen inferior”, neîndrăznind să pretindă prea mult. Tocmai această smerenie este apreciată de Isus și devine crucială în readucerea lui Petru în lucrare. Fără îndoială, smerenia este una dintre cele mai importante calități pentru slujire, pentru că accentul cade atunci pe Isus Hristos, nu pe propria persoană.

Readucerea lui Petru în slujire și rolul lui de lider în biserica primară reprezintă una dintre cele mai puternice dovezi că Isus a înviat. Importanța lui Petru ar fi greu de explicat dacă Isus, în prezența celorlalți ucenici, nu l-ar fi readus în lucrare.

De ce este umilința atât de importantă atunci când cineva caută să Îl cunoască pe Domnul? În lumina crucii, care sunt lucrurile cu care ne putem mândri?

2 Citește Ioan 21:20-22. Ce întrebare l-a dus pe Petru pe o cale greșită? Cum l-a readus Domnul pe calea dreaptă?

Isus tocmai îl readusese pe Petru în lucrare, când i-a spus: „Vino după Mine” (Ioan 21:19). Probabil că Se referea să Îl urmeze, la propriu, de-a lungul plajei. Aceasta pentru că Petru s-a uitat în spate și l-a văzut și pe Ioan urmându-L pe Isus. Apoi Petru a întrebat despre Ioan: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?” (Ioan 21:21).

Când l-a reinclus în misiune, Isus prezisese modul în care Petru avea să moară (Ioan 21:18). Petru pare curios și cu privire la moartea lui Ioan. Isus îi reorientează lui Petru atenția asupra faptului de a-L urma pe El, în loc să se preocupe de ce avea să i se întâmple unui alt ucenic.

3 Citește Ioan 21:23-25. Cum a fost înțeleasă greșit declarația lui Isus? Cum a corectat apostolul Ioan acea înțelegere greșită?

Oamenii au înțeles greșit ce a vrut Domnul Isus să spună prin cuvintele: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!” (Ioan 21:22). Au crezut că Hristos avea să Se întoarcă înainte de moartea lui Ioan. Odată cu trecerea timpului și cu îmbătrânirea lui Ioan, avea să se producă o criză, dacă el ar fi murit (ceea ce desigur s-a întâmplat) și Isus nu S-ar fi întors. Ioan corectează această înțelegere greșită indicând că era vorba despre voia lui Isus, nu despre o profeție cu privire la ce *urma* să se întâmple.

Ideea concentrării atenției asupra Domnului, nu asupra altor oameni este un bun punct de pornire pentru restul studiului din această săptămână. Isus și numai El este Mântuitorul nostru. Oamenii ne vor dezamăgi inevitabil, poate chiar ne vor răni.

Adevărurile prezentate în secțiunile de marți, miercuri și joi vor aborda tema înțelegerii Cuvântului lui Dumnezeu, cu scopul cunoașterii și urmării lui Isus, singurul care ar trebui să fie Învățătorul și Îndrumătorul nostru – indiferent de ajutorul, sfaturile sau indicațiile pe care le-am putea primi de la alții.

Cât de des te-au dezamăgit alți oameni, pe care poate că îi admirai? Ce lecții, oricât de grele, ai învățat din acele experiențe?

- 4 Citește Ioan 1:4-10; 3:19-21; 5:35; 8:12; 9:5; 11:9,10 și 12:35. Ce contrast major observi și de ce este esențial pentru înțelegerea adevărului?**

Lumea este în întuneric, se ferește de lumină și nu poate de una singură să își găsească drumul spre adevăratul Dumnezeu, Dumnezeu personal al creației, revelației și răscumpărării. „Niodată natura umană nu poate singură să ajungă să cunoască cele dumnezeiești. «Cât cerurile-i de înaltă: ce poți face? Mai adâncă decât Locuința morților: ce poți ști?» (Iov 11:8). Numai Duhul înfierii ne poate descoperi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, «pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit». «Nouă însă, Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său» (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 412).

Numai Isus Hristos „L-a făcut cunoscut” pe Tatăl (Ioan 1:18). Verbul grecesc este *exēgeomai*, care înseamnă „a explica, a interpreta, a expune”. Ioan Îl prezintă pe Isus ca Mesagerul ceresc, Cel care explică ce înseamnă să Îl cunoști pe Dumnezeu. Numai prin Isus Îl putem cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu.

- 5 Citește Ioan 8:42-44. Cum prezintă Isus baza falsă pe care își întemeiaseră credința conducătorii religioși ai poporului Israel?**

Cei care nu se bazează pe adevăr se exprimă în baza propriilor resurse. Ei „văd” semnificația unui text numai din perspectivă omenească. În schimb, noi trebuie să acceptăm că Hristos este Lumina lumii și să Îl urmăm pe El în interpretarea Cuvântului Său. De partea cealaltă, diavolul vorbește „din ale lui” (Ioan 8:44). Dacă nu suntem atenți și nu suntem predați în credință și ascultare lui Dumnezeu, suntem în pericol să facem același lucru: să citim textul în baza propriilor noastre dorințe, nevoi și perspective, lucru mult mai ușor de făcut decât să înțelegem corect.

Cum reacționezi la adevărurile care „te calcă pe bătători”, în comparație cu modul în care ar trebui să reacționezi la acele adevăruri?

6 Citește Ioan 4:46-54. Cu ce problemă a venit bărbatul la Isus și care era adevărata problemă în acea situație?

Acest om a venit la Isus, Lumina lumii, dar era hotărât să creadă numai dacă Isus i-ar fi vindecat copilul. Am putea spune că teologia acestui om era o „teologie de jos”. Teologia de jos stabilește reguli și standarde pentru Dumnezeu și Cuvântul Lui. Ideile umane, așa greșite, limitate și subiective cum sunt, devin autoritatea supremă pentru modul în care oamenii interpretează Cuvântul lui Dumnezeu. Ce capcană periculoasă!

În schimb, teologia „de sus” răspunde prin credință, având mai întâi încredere în Dumnezeu și în Cuvântul Său (Ioan 4:48; 6:14,15; 2 Timotei 3:16). Când este acceptată prin credință, Biblia devine propriul său interpret. Viziunea Scripturii asupra lumii, nu filozofia vremii, este ghidul pentru înțelegerea și interpretarea Scripturii. Ideile umane trebuie suse, subordonate Cuvântului lui Dumnezeu, nu invers.

Trebuie să credem cuvintele Scripturii pentru a crede cuvintele lui Isus (Ioan 5:46,47). „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei” (Ioan 8:31). Dacă ne îndoim de Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul Lui nu poate rămâne în noi (Ioan 5:38). „Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi. Căci Eu n-am vorbit de la Mine Însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El Însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc” (Ioan 12:48,49).

A auzi Cuvântul lui Dumnezeu presupune mai mult decât o asimilare pasivă de informații. Înseamnă și a face voia lui Dumnezeu. Acesta este răspunsul activ la auzirea Cuvântului. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine” (Ioan 7:17).

Această ascultare și punere în practică a Cuvântului lui Dumnezeu este o expresie a iubirii față de El. „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el” (Ioan 14:23).

De ce orice tip de „ascultare” care nu se bazează pe iubirea noastră pentru Isus reprezintă un pericol de a deveni legaliști?

7 Citește Ioan 12:32. În ce mod descrie această declarație uluitoare autoritatea lui Isus Hristos?

După cum am văzut în studiile din acest trimestru, Evanghelia după Ioan ne atrage la Isus, dar numai dacă suntem dispuși să Îl cunoaștem pe Dumnezeu și să facem voia Lui. Pe parcursul acestei evanghelii, oamenii care Îl întâlnesc pe Isus fie acceptă lumina și progresează, fie resping lumina și ajung orbi. Nicodim, femeia de la fântână, funcționarul regal, omul de la scăldătoarea Betesda, cei cinci mii de oameni hrăniți cu pâini și pești, frații lui Isus, conducătorii religioși, orbul din naștere, Maria și Marta, Pilat – toți L-au întâlnit pe Isus și au făcut alegeri cu privire la adevărul și lumina aduse de El.

Teologia de jos începe cu argumente umane pentru a determina și cerceta existența și natura lui Dumnezeu. Perspectiva umană, imperfectă, decăzută, plină de prejudecăți, are întâietate față de cea divină, sfântă, desăvârșită, atotștiutoare. Teologia de jos îi va duce cu siguranță pe oameni în rătăcire, așa cum a făcut în trecut și cum va face în viitor (vezi Apocalipsa 14:1-12), când înțelepciunea umană, căutând să o înlocuiască pe cea divină, va încerca să impună lumii o închinare falsă.

8 Citește Ioan 15:1-11. Care este secretul creșterii și sănătății spirituale?

Secretul este să rămâi legat de Domnul Isus. El este Cuvântul lui Dumnezeu, Pâinea vieții, Lumina lumii, Ușa oilor, Păstorul cel bun, Învierea și Viața, Calea, Adevărul și Viața și adevărata Viță.

Membrii Dumnezeirii și Cuvântul Lor, Biblia, sunt precum magnetii. Dacă nu ne opunem Lor, ne vor atrage la Ei. „Vocea lui Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său și vom auzi multe voci, dar Hristos a spus că trebuie să ne ferim de cei care spun: «Iată, Hristosul este aici sau acolo.» Cum vom ști atunci că nu au adevărul, dacă nu raportăm totul la Scripturi?» (Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 3 aprilie 1888). Și apoi trebuie să renunțăm la propriile noastre idei în favoarea celor prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu.

Perspectiva lui Dumnezeu este în mare măsură diferită de cea a oamenilor. Dumnezeu ne împărtășește perspectiva Sa prin Cuvântul Său, Biblia, sub influența Duhului Sfânt. Depinde de noi dacă vrem să umblăm în întuneric sau să acceptăm lumina care vine de la Isus Hristos așa cum Se descoperă în Cuvântul Său.

Un element esențial al acestei alegeri este predarea noastră lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Răscumpărătorul omenirii. Prin puterea Duhului Sfânt, Dumnezeu Tatăl ne-a făcut cunoscută – prin viața, moartea și învierea lui Isus – profunzimea iubirii Sale. Și am aflat despre Isus pentru că viața, moartea și învierea Lui au fost consemnate în Cuvântul lui Dumnezeu.

„Îngerii lui Dumnezeu merg neîncetat de la pământ la cer și de la cer la pământ. Minunile lui Hristos pentru cei suferinzi și întristați au fost făcute de puterea lui Dumnezeu prin slujirea îngerilor. Și prin Hristos, prin intermediul trimișilor Lui din cer, e adusă orice binecuvântare de la Dumnezeu la noi. Îmbrăcându-Se în corp omenesc, Mântuitorul nostru unește interesele Sale cu cele ale copiilor căzuți ai lui Adam, în timp ce, prin dumnezeirea Lui, El Se prinde de tronul lui Dumnezeu. În felul acesta Hristos este mijlocul de comunicare al oamenilor cu Dumnezeu și al lui Dumnezeu cu oamenii” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 143).

Zilnic: 1 Corinteni 5 – 11; Calea către Hristos, capitolul 13

1. Ce ar trebui să facă fratele care se duce la judecată cu un alt frate înaintea necredincioșilor?

2. Ce contează mai mult decât tăierea sau netăierea împrejur?

3. Din ce venituri trebuie să trăiască „cei ce slujesc altarului”?

4. Cum deveneau creștinii „adunați laolaltă” în Corint?

5. **Ce se întâmplă când vorbim despre nedreptățile și dezamăgirile trecutului?**

Privire generală

În Încheierea, sau Epilogul Evangheliei după Ioan, Domnul Hristos a căutat să întipărească în inima și în mintea urmașilor Săi învățăturile despre împărăția Sa spirituală, despre moartea Sa substitutivă și despre învierea Sa certă. Ucenicii Lui însă, nici măcar la final, nu au părut să își însușească adevărul din ceea ce spunea. Ori de câte ori a încercat să le explice acest adevăr și să îi facă să creadă, le-a fost foarte greu să Îl înțeleagă.

Ca să nu fim prea duri cu ucenicii, nu este aceasta problema multor creștini din zilele noastre? Auzim cuvintele lui Hristos și le studiem, dar devin ele cu adevărat o parte fundamentală din existența noastră? Sau rămân în mintea noastră fără a ne atinge inima?

Este greu de crezut, dar adevărat că Petru și ceilalți ucenici credeau că, în timpul lucrării Sale pământești, Domnul Hristos avea să reinstaureze regatul propriu-zis al lui Israel, învingând puterea romană. După înviere, speranța a doi ucenici a fost zdrobită în timp ce călătoreau spre Emaus. Când li s-a alăturat, Domnul Isus (pe care nu L-au recunoscut ca Mântuitorul) le-a explicat profețiile cu privire la Sine. Mai mult, realitatea învierii și, la scurtă vreme după, revărsarea Duhului Sfânt au contribuit la actualizarea a ceea ce El îi învățase pe cei 12 în tot acest timp. În final, totul a devenit atât de real pentru ucenici încât au fost dispuși să își riște viața pentru cauza Evangheliei.

Se pare că în acele ultime săptămâni cu Domnul lor înviat, ucenicii au învățat și au crezut în sfârșit mai multe despre ceea ce încerca El să le spună. Isus a fost îndelung răbdător cu ei până la sfârșit și este dispus să fie răbdător și cu noi astăzi. Ce am face fără răbdarea Lui? Fie ca acest gând să ne inspire să fim mai credincioși în mintea, inima și trăirea noastră!

Comentariu

Întâlnirea din Galileea (Ioan 21:1-19)

Chiar și după ce Domnul înviat li S-a arătat de trei ori, la sugestia lui Petru ucenicii s-au întors la pescuit. Au lucrat toată noaptea, dar eforturile lor au fost zadarnice. În mod normal ar fi prins ceva, oricât de mică ar fi fost captura. Dar Domnul voia ca acest eșec să îi facă să se concentreze mai mult pe rolul lor de pescari de oameni. Atunci când eșuăm într-un

lucru pe care îl facem de obicei bine, suntem adeseori determinați să căutăm ajutor divin.

Dis-de-dimineață, Isus S-a arătat pe țarm, a săvârșit minunea unei mari capturi de pește și apoi a pregătit micul-dejun pentru urmașii Săi. Acest fragment de istorie ne spune că Hristos cel înviat a fost o persoană reală, la fel cum era înainte de a muri. Mai mult, pregătind mâncare, Isus a arătat că Îi păsa de nevoile ucenicilor Săi oboșiți și flămânzi. Făcând lucrul acesta, Isus le-a arătat că avea să fie pentru totdeauna Prietenul lor, împlinindu-le nevoile în timp ce ei depuneau eforturi în vederea împlinirii misiunii Sale.

Este grăitor faptul că în această ultimă întâlnire Mântuitorul Și-a concentrat atenția asupra lui Petru. Imediat după înviere, Isus l-a menționat pe Petru pe nume, iar acum l-a ales din nou și i-a pus trei întrebări pertinente cu privire la un important subiect – acela al iubirii față de El. Anterior, când Isus le spusese ucenicilor despre răstignirea Lui iminentă, Petru insistase că el avea să moară pentru Isus (Ioan 13:37). Dar, în ciuda acelei promisiuni, Petru și ceilalți ucenici au fugit să își scape viața, gândindu-se că luptau pentru o cauză pierdută. Ulterior, Petru Îl renegase pe Isus de trei ori, așa cum prezisese Isus.

În cultura Orientului Mijlociu este o rușine să-ți renegi prietenii, iar Petru a simțit din plin această rușine. Conștient de jena resimțită, Isus i-a adresat trei întrebări cu scopul de a-l ajuta să se vindece, să-și revină. De trei ori l-a întrebat Isus pe nume: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” (Ioan 21:16). Isus a folosit verbul grecesc *agapaō*, care face referire la iubirea necondiționată a lui Dumnezeu, iar Petru i-a răspuns cu verbul *phileō*, care exprimă iubirea unui prieten.

Petru pare să fi considerat că iubirea lui pentru Domnul nu era la fel de înaltă ca iubirea Domnului său față de el. În răspunsul lui de aici, Petru manifestă umilință și supunere, trăsături care îl făceau capabil să pască „oițele” Domnului (Ioan 21:16). Acest gest din partea Domnului Isus dovedea că Petru era acum reabilitat și i se încredințase sarcina de a avea grijă de turma credincioșilor lui Hristos. Ce schimbare! Petru cel impulsiv și înfumurat învățase în sfârșit să fie umil, fără a se mai încrede în sine, ci încrezându-se în Isus.

Privirea ațintită asupra Domnului Isus (Ioan 21:18-25)

Este justificat să spunem că părea să existe un fel de competiție între doi dintre ucenicii proeminenți ai Domnului Hristos: Petru și Ioan.

Amândoi se luptau pentru atenția Lui. Isus tocmai îl reabilitase pe Petru în fața celorlalți ucenici și îi încredințase îngrijirea pastorală a oilor Sale. În cadrul acestui demers, Isus inclusesese precizarea că Petru își va da viața pentru Evanghelie. (Vezi Ioan 21:18,19.) Apoi Isus l-a chemat pe Petru să Îl urmeze, aceasta fiind singura cale de a rămâne suficient de credincios și de puternic prin suferințele și coborâșurile lucrării și chiar prin martiriu.

În timp ce Petru Îl însoțea pe Domnul, Ioan se afla prin apropiere, lucru care pare să-i fi stârnit lui Petru curiozitatea. Dacă el, Petru, avea să sufere, nu avea să sufere și Ioan? La urma urmei, chemarea de a-L urma îi fusese adresată expres lui. De aceea Petru a întrebat: „Doamne, dar cu acesta [Ioan] ce va fi?” (Ioan 21:21). Știind ce era în inima lui Petru, Isus a răspuns repede: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!” (Ioan 21:22).

Pe scurt, Isus încerca să îi transmită lui Petru că, atunci când Îi slujim lui Isus, nu trebuie să fie o prioritate pentru noi cine altcineva Îl mai urmează sau care sunt împrejurările care pot apărea. Presiunea socială ne poate face să o luăm într-o direcție sau alta, dar noi trebuie să ne dedicăm pe deplin Domnului Isus, indiferent de oameni sau de circumstanțe. Această gândire este extrem de necesară astăzi, când oamenii tind să se lase duși de capricii sau de opinia publică. Dar noi, în calitate de urmași credincioși ai Domnului Isus, nu putem face lucrul acesta. Trebuie să Îl urmăm datorită încrederii noastre personale că El este Mântuitorul, deoarece mântuirea noastră este o chestiune care ne privește pe noi și pe Dumnezeu. Când Isus va reveni, nu va conta ce cred alții despre noi; va conta numai ce crede Dumnezeu despre noi.

Nu ar trebui să încheiem această secțiune fără a discuta o posibilă confuzie care ar putea apărea în mintea multora cu privire la cuvintele Domnului Isus despre Ioan. Isus punea accentul pe nevoia lui Petru de a-L urma pe El indiferent de situație, nu pe ceea ce avea să i se întâmple lui Ioan. De remarcat formularea condițională: „Dacă vreau ca el să rămână...” (Ioan 21:22). Ca și lui Petru, ne este și nouă ușor să interpretăm greșit cuvintele clare ale lui Isus și să pierdem din vedere ideea principală de a rămâne credincioși.

Uneori, până și cei mai buni prieteni ai noștri pot interpreta greșit ceea ce spunem. Cu toate acestea, cel mai bun Prieten al nostru, Isus, înțelege pe deplin ceea ce spunem și ceea ce vrem să spunem. Gândește-te la următoarea declarație inspirată despre încrederea noastră deplină în Isus cel neschimbător: „În îndurarea și credințioșia Sa, Dumnezeu permite

adesea ca aceia în care ne punem încrederea să ne înșele așteptările, ca să putem înțelege nebunia de a ne încrede și a ne baza pe omul muritor. Să ne încredem în Dumnezeu pe deplin, cu umilință, fără egoism!” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 486).

Lumină și întuneric (Ioan 8:40-46)

Există unii oameni care sunt hotărâți să se agațe de opiniile lor greșite, indiferent câte dovezi împotriva acestora ar primi. De asemenea, tind să adune în jurul lor numai oameni care sunt de acord cu ei și care contribuie astfel la consolidarea acestor rătăciri.

Acesta era și cazul conducătorilor religioși. Erau atât de orbiți de ego-centrismul și de prejudecățile lor încât Îl urau pe Isus cu patimă. Este atât de ciudat că pretindeau că Îl iubesc pe Tatăl, dar Îl urau pe Fiul Său. Isus le-a demascat ipocrizia prin următoarele cuvinte: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu; n-am venit de la Mine Însumi, ci El M-a trimis” (Ioan 8:42).

Isus îl vindecă pe fiul nobilului evreu (Ioan 4:46-54)

În studiul nostru de săptămâna aceasta avem în vedere și istoria unui nobil evreu eminent, care este un important angajat în slujba regelui Irod. Fiul nobilului zăcea chinuit pe patul de moarte. Niciun doctor nu îi mai dădea vreo șansă. În disperare, tatăl L-a căutat pe Marele Medic, chiar dacă nu credea cu adevărat că El era Mesia cel promis. Domnul Isus știa că, până nu îl vindeca pe fiul nobilului, acesta nu avea să creadă că El era Hristosul.

Deși cunoștea motivele respectivului bărbat, Isus nu voia numai să îi vindece fiul, ci și să trezească o credință sinceră în tată și să aducă salvarea întregii familii. Isus i-a spus nobilului: „Dacă nu vedeți semne și minuni, cu niciun chip nu credeți” (Ioan 4:48). Aceste cuvinte au răscolit conștiința tatălui și l-au determinat să își pună sub semnul întrebării propriile motive, îndreptându-l astfel pe calea credinței în Isus doar în virtutea persoanei Domnului Isus.

Rămânerea în Isus (Ioan 12:32; 15:1-11)

Când a fost „înălțat de pe pământ” (Ioan 12:32), Isus i-a atras pe mulți la Sine și încă îi mai atrage pe mulți din zilele noastre. Dar atracția exercitată de Domnul Hristos este doar primul pas în relația noastră

mântuitoare cu El, căci trebuie să continuăm să umblăm cu El și să rămânem în El, ceea ce necesită determinare și persistență în parcursul nostru spiritual.

Pentru a scoate în evidență importanța rămânerii în El, Isus menționează lucrul acesta de șapte ori în doar patru versete: Ioan 15:4-7. Dacă nu rămânem în Hristos, nu putem „face nimic” (Ioan 15:5). Sensul acestui verset devine destul de clar prin comparația cu altoirea butașilor de viță-de-vie. Dacă nu se lipește de planta-mamă, lăstarul se va usca. Prin urmare, fără planta-mamă, lăstarul nu poate rodi nimic.

Ideea de rămânere include ideea de apropiere și de permanență. Mlădița roditoare are o legătură vie cu vița-de-vie. „Fibră cu fibră și nervură cu nervură, [mlădița se va] împleti cu vița-de-vie și va primi de la ea viața. [...] Așa cum mlădița primește viață atunci când este unită cu vița, la fel și păcătosul devine părtaș la natura divină atunci când este legat de Hristos. Omul mărginit este unit cu Dumnezeu nemărginit. Când suntem astfel uniți, cuvintele lui Hristos *rămân* în noi și noi suntem animați nu de un sentiment fluctuant, ci de un principiu viu și statornic” (Ellen G. White, *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 291).

Aplicație

- 1 Gândește-te la ce se întâmplă atunci când ne încredem prea mult în oameni, chiar și în prietenii noștri cei mai buni, și nu în Domnul Isus! În astfel de situații, Dumnezeu, în marea Lui iubire și milă față de noi, permite ca acești prieteni să ne dezamăgească ca să învățăm în sfârșit să ne punem încrederea supremă în Dumnezeu.
- 2 Știind că într-o zi s-ar putea să trecem singuri prin „vremea de strâmtorare”, cât de dependenți ar trebui să fim de alți creștini din jurul nostru? Mai avem nevoie de alții care să ne susțină? Sau am învățat să ne luăm puterea din părtășia noastră cu Isus? Explică.

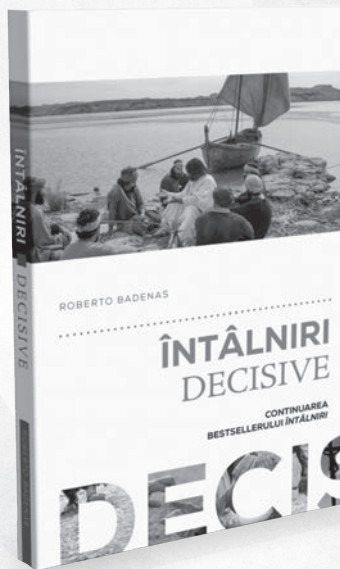
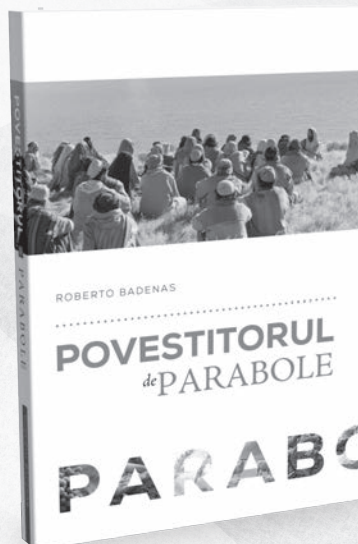
Seria de autor EMIL LAZĂR

evs
editura viață și sănătate

Seria de autor ROBERTO BADENAS

evs
editura viață și sănătate

Editura Viață și Sănătate

OCTOMBRIE

1. M. 1 Petru 2:11
2. M. Efeseni 5:8
3. J. Psalmii 103:4
4. V. Isaia 40:11
- s. a. B 18:52, CT 18:40, IS 18:42, MS 18:55, SM 19:01, DJ 18:59, AR 19:06

5. S. Luca 6:45
- s. a. B 18:50, CT 18:38, IS 18:40, MS 18:53, SM 18:59, DJ 18:57, AR 19:04

6. D. Eclesiastul 3:11
7. L. Matei 6:22
8. M. Psalmii 63:1
9. M. 3 Ioan 2
10. J. Coloseni 1:13
11. V. 2 Corinteni 13:5
- s. a. B 18:39, CT 18:27, IS 18:29, MS 18:41, SM 18:47, DJ 18:47, AR 18:53

12. S. Filipeni 4:6
- s. a. B 18:37, CT 18:26, IS 18:27, MS 18:39, SM 18:45, DJ 18:45, AR 18:51

13. D. Psalmii 42:2
14. L. Coloseni 2:10
15. M. Ieremia 17:10
16. M. Coloseni 3:1
17. J. Efeseni 2:8,9
18. V. Psalmii 145:15
- s. a. B 18:27, CT 18:16, IS 18:16, MS 18:29, SM 18:34, DJ 18:35, AR 18:40

19. S. Matei 25:35
- s. a. B 18:26, CT 18:14, IS 18:14, MS 18:27, SM 18:32, DJ 18:33, AR 18:38

20. D. Isaia 30:21
21. L. Geneza 1:29
22. M. 1 Timotei 6:12
23. M. Psalmii 46:1
24. J. Isaia 55:2
25. V. Proverbele 20:7
- s. a. B 18:16, CT 18:04, IS 18:03, MS 18:17, SM 18:21, DJ 18:23, AR 18:28

26. S. 1 Tesaloniceni 5:18
- s. a. B 18:14, CT 18:03, IS 18:02, MS 18:15, SM 18:19, DJ 18:22, AR 18:27

27. D. Filipeni 4:19
28. L. Psalmii 103:1
29. M. Apocalipsa 21:7
30. M. Eclesiastul 3:14
31. J. Coloseni 4:6

NOIEMBRIE

1. V. Psalmii 37:11
- s. a. B 17:06, CT 16:54, IS 16:52, MS 17:06, SM 17:10, DJ 17:13, AR 17:17

2. S. Coloseni 3:15
- s. a. B 17:05, CT 16:53, IS 16:51, MS 17:04, SM 17:08, DJ 17:12, AR 17:16

3. D. Ioel 1:14
4. L. Romani 6:31
5. M. Efeseni 2:10
6. M. Exodul 34:28
7. J. Matei 6:17,18
8. V. Psalmii 51:10
- s. a. B 16:57, CT 16:45, IS 16:42, MS 16:56, SM 16:59, DJ 17:04, AR 17:08

9. S. Proverbele 14:22
- s. a. B 16:56, CT 16:44, IS 16:41, MS 16:55, SM 16:58, DJ 17:03, AR 17:06

10. D. Isaia 53:2,3
11. L. Geneza 1:27
12. M. Isaia 66:13
13. M. Psalmii 111:2
14. J. Matei 4:16
15. V. Isaia 38:16
- s. a. B 16:49, CT 16:38, IS 16:34, MS 16:48, SM 16:51, DJ 16:57, AR 16:59

16. S. Matei 8:17
- s. a. B 16:48, CT 16:37, IS 16:33, MS 16:47, SM 16:50, DJ 16:56, AR 16:58

17. D. Isaia 43:2
18. L. Isaia 40:6
19. M. Psalmii 119:105
20. M. Isaia 1:19
21. J. Psalmii 4:8
22. V. Mica 5:7
- s. a. B 16:44, CT 16:32, IS 16:27, MS 16:41, SM 16:44, DJ 16:51, AR 16:53

23. S. Exodul 31:15
- s. a. B 16:43, CT 16:31, IS 16:26, MS 16:40, SM 16:43, DJ 16:50, AR 16:52

24. D. Matei 8:2
25. L. 2 Timotei 4:18
26. M. Proverbele 24:3,4
27. M. 1 Timotei 4:12
28. J. Isaia 26:3
29. V. Ieremia 17:7,8
- s. a. B 16:39, CT 16:28, IS 16:22, MS 16:37, SM 16:39, DJ 16:47, AR 16:49

30. S. 1 Samuel 25:6
- s. a. B 16:39, CT 16:28, IS 16:22, MS 16:36, SM 16:38, DJ 16:47, AR 16:48

DECEMBRIE

1. D. Psalmii 33:1
2. L. Faptele 17:30
3. M. 1 Tesaloniceni 5:5
4. M. Psalmii 125:1
5. J. Psalmii 139:14
6. V. Romani 8:37
- s. a. B 16:37, CT 16:26, IS 16:20, MS 16:34, SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:46

7. S. Filipeni 3:14
- s. a. B 16:37, CT 16:26, IS 16:19, MS 16:34, SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:46

8. D. Marcu 5:20
9. L. Eclesiastul 11:1
10. M. Proverbele 13:16
11. M. Proverbele 16:6
12. J. Iacov 4:8
13. V. Ioan 4:14
- s. a. B 16:38, CT 16:26, IS 16:19, MS 16:34, SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:46

14. S. Coloseni: 2:6,7
- s. a. B 16:38, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34, SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:46

15. D. Marcu 10:51
16. L. Romani 12:7
17. M. Evrei 11:39,40
18. M. Efeseni 5:15
19. J. Isaia 51:7
20. V. Ioan 21:12
- s. a. B 16:40, CT 16:29, IS 16:22, MS 16:36, SM 16:38, DJ 16:48, AR 16:48

21. S. Apocalipsa 21:4
- s. a. B 16:40, CT 16:29, IS 16:22, MS 16:37, SM 16:38, DJ 16:48, AR 16:49

22. D. Proverbele 16:8
23. L. Proverbele 15:23
24. M. Evrei 13:16
25. M. Isaia 9:2
26. J. Proverbele 3:7,8
27. V. Faptele 10:38
- s. a. B 16:44, CT 16:33, IS 16:26, MS 16:40, SM 16:42, DJ 16:52, AR 16:52

28. S. Matei 5:5
- s. a. B 16:45, CT 16:34, IS 16:27, MS 16:41, SM 16:43, DJ 16:53, AR 16:53

29. D. Eclesiastul 10:1
30. L. Plângerile 3:25,26
31. M. Filipeni 4:8